

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

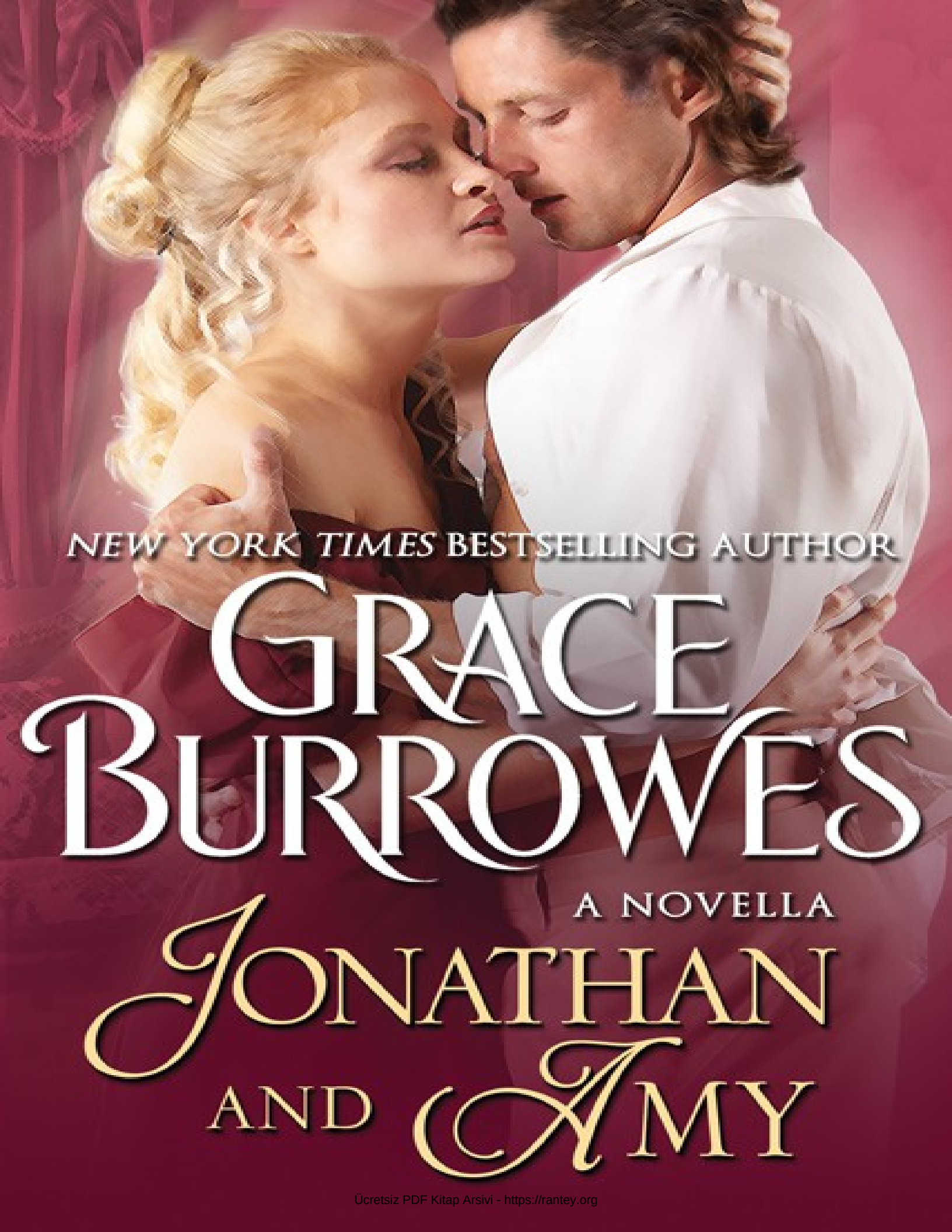
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic scene between a man and a woman in period clothing. The woman has blonde hair styled in an updo and is wearing a dark, strapless dress. The man has dark hair and is wearing a white shirt. They are embracing and about to kiss. The background is a deep red with a subtle pattern.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

GRACE BURROWES

A NOVELLA

JONATHAN AND AMY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JONATHAN
AND
MY
BİR ROMAN

0 sourcebooks
casablanca

Telif Hakkı © 2014 Grace Burrowes

Kapak ve iç tasarım © 2014 Sourcebooks, Inc. tarafından yapılmıştır. Kapak tasarımı The Killion Group tarafından yapılmıştır

Kapak görseli © Hot Damn Stock

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks, Inc. şirketinin yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yöntemle -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Sourcebooks Casablanca, an imprint of Sourcebooks, Inc. tarafından yayımlanmıştır.

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

Faks: (630) 961-2168

www.sourcebooks.com

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Kopya hakkı](#)

[Bir](#)

[İki Üç](#)

[Dört Beş](#)

[Yazar Hakkında](#)

*Aşkın, smokin giymek ve toplum içinde dans etmek gibi büyük cesaretlere
ilham verdiği dostlara.*

Bir

"Bir centilmen, yanında çalışan bir kadına sarkıntılık etmez."

Jonathan Dolan'ın mırıldanmaları ve volta atmaları onu ofisinin penceresine götürdü; buradan kızının arka bahçede çiçek toplamasını izleyebiliyordu. Mürebbiyesi yakınlarda oturmuş, burnu bir kitaba gömülmüş, ayaklarının dibinde bir spaniel nefes nefese kalmıştı.

"Bir centilmen, yanında çalışan bir kadına sarkıntılık etmez." Bu beyan Jonathan' ı n kişisel 11.

Emir, ancak eklenen vurgu ile daha fazla kabul edilebilir değildi.

"Lanet olası bir *beyefendi*, ne kadar güzel, iyi biçimli, iyi konuşan, nazik, kibar ve lanet olası olursa olsun, kızının *mürebbiyesine yaklaşmaz*."

Bir uşak bahçedeki güzel tabloya yaklaştı ve Bayan Ingraham dönüp eve bakamadan Jonathan pencerelerden uzaklaştı. Onun açlıktan öldüğünü bilmesi işine gelmezdi, ama yine de onun sadece uyanık bir baba olduğu sonucuna varabilirdi.

Ve o uyanık bir babaydı, aynı zamanda sevgi dolu bir babaydı, ama sadece bu da değildi. Ayrıca, hayatını ya da tutkularını paylaşabileceği **b i r** eşi olmayan, hayatının baharında varlıklı bir adamdı. Yaklaşık beş yıl önce sevgili eşini toprağa vermiş ve yalnız gecelerin birbirini izlediği hayatının ilerleyişini izleyen bir adam. Bu hayata yeterince katlanmış bir adam, şimdi bir plan uygulamaya kararlı bir adam - eğer olsaydı

Başarılı olursa, koşulları ölçülemeyecek kadar iyileşirdi.

Ve başarısız olursa onu dipsiz bir karanlığa atacaktı.

Kendini bir yudum iyi İrlanda viskisiyle güçlendirmeyi düşündü ama Bayan Ingraham onun limon kokusunu alabileceği kadar yaklaşırsa, nefesindeki içkinin kokusunu alırdı.

"Bay Dolan?"

Amy Ingraham ofisin kapısında duruyordu, kibar İngiliz yakışıklılığının bir resmiydi: ortalamanın bir ton üzerinde, sarı saçları düzenli bir topuzla geriye doğru toplanmış, gri gözleri modası birkaç yıl geçmiş gök mavisi bir yürüyüş elbisesiyle tamamlanmıştı. Bu gözlerdeki zekâ, Jonathan için elbiseyi dolduran kıvrımlar kadar çekiciydi.

"Bayan Ingraham, lütfen içeri gelin. Georgina gezintisinden keyif alıyor gibi görünüyor."

"Gün, çocuğu ara vermeden derslerine devam ettirmek için fazla güzel ve köpeğin de ara sıra bahçelere gitmesi gerekiyor."

Kapı aralığında kaldı, bu konunun sembolik bir önemi vardı. Amy Ingraham -bir vikontun torunu, ama Jonathan'ın evinde ne aile ne de hizmetçi-liminal alanlarda gezinme konusunda mükemmeldi.

"Oturun, Bayan Ingraham." Masasının karşısındaki düz arkalıklı sandalyelerden birini değil, ocağın yanındaki kanepeyi işaret etti. Kadın odaya girdiğinde, adam kapıyı arkasından kapattı.

Çenesi yukarı kalktı. "Bay Dolan-"

Sadece adı, ama nişasta ve bastırılmış derslerle çatırdıyor. "Konuşmam gereken şey özel ve Georgina'nın çıkarlarıyla ilgili.

Çay için zili çalayım mı?"

Zarif burnundan nefes aldı, kapının açık kalması ihtiyacı ile yüklü çay tepsisinin sunduğu cazibe arasında kaldığı belliydi. Katı bir görgü kuralıyla yetiştirilmiş bir hanımefendi için çay tepsisi, nezaketin değilse bile misafirperverliğin ve görgünün tekil bir göstergesi olurdu.

Kendini kanepenin kenarına bıraktı. "Çay için zili çalabilirsiniz. Sadece çay."

Jonathan kapıya gitti ve bir uşağa işaret etti. *Sadece çay, gerçekten.*

Kapıyı kapattı, mandalın tıkırtısı aşırı derecede yüksek geliyordu, bir mürebbiyenin onaylamayan sessizliklerinin gücü böyleydi.

"Eğer doğru hatırlıyorsam, tatiliniz yaklaşıyor, Bayan Ingraham." Jonathan sinsi adımlarla odayı geçerek bir berjer koltuğun yanında durdu. "Oturabilir miyim?"

"Siz benim işverenimsiniz Bay Dolan ve burası sizin özel alanınız. İstedığınız yerde, istediğiniz zaman oturma hakkına sahipsiniz."

Güçlü bir çenesi, belirgin bir çenesi vardı. Adamın onun üzerinde durduğu düşünüldüğünde bile çenesi biraz yukarı kalkıktı. Oturmak *istediği* yer, kanepede tam onun yanı başıydı.

Kanatlı koltuğa oturdu. "Tatiliniz için aklınızda bir yer var mı?"

"Ailemi ziyaret ediyorum."

Tabii ki yaptı. Başka ne yapacaktı ki? Paris'e gidip, operada genç erkeklerden oluşan bir kalabalığın önünde dans mı edecekti?

"Ailenizi nerede ziyaret ettiğinizi öğrenebilir miyim?"

Kadının cevap vermesini gerektiren şeyin nezaket mi yoksa hürmet mi olduğunu tartıştığını görebiliyordu. Mutfağın hazırlaması için uyarıldığı tepsi onu hemen cevap vermekten kurtardı.

Jonathan tepsiyi kapıdan aldı ve Bayan Ingraham bakışlarını pencerenin ötesindeki çiçeklere diktiğinde, beceriksizce davrandığını fark etti. İzin istemeden oturmalı, uşak tepsiyi odaya getirene kadar sessiz, iyi giyimli ihtişamıyla pembe kışının üzerinde kalmalı, sonra da nasırlı elini buyurgan bir şekilde sallayarak tepsinin konacağı yeri göstermeliydi.

Uşak gittiğinde ve kapı bir kez daha kapandığında, Bayan Ingraham devasa gümüş tepsiyi ve içindekileri inceledi. "Doldurayım mı?"

"Eğer dökerseniz, Bayan Ingraham, size bir ya da iki sandviç hazırlayacağım."

Gülümsememeye ya da yüzünü buruşturmamaya çalışıyordu, hangisi olduğundan emin değildi. Çaydanlığı eline aldı ve çayı dağıtan bir İngiliz hanımefendisinin o mükemmel zarif resmini yaptı. Çaydanlığın kulpunun kıvrımı, çaydanlığı tamamlıyordu.

Vücudunun kıvrımları, iki parmağını tencerenin kapağında tutuşu ise görüntüye son dokunuşu yapıyordu.

"Ekmeğinizin üzerine hardal mı, tereyağı mı, yoksa ikisini birden mi tercih edersiniz, Bayan Ingraham?" "İkisinden de biraz. Bu çayın içinde yasemin var."

"Bana bunun senin tercihin olduğu söylendi." En sevdiği. Ekmeğini bolca tereyağıyla kaplarken bilerek bu kelimeyi kullanmadı.

"Hoşuma gidiyor."

Hepsi bu kadar. Dört küçük kelimenin ardından azarlamalar, koklamalar ve hatta birkaç kibar kızgınlık ifadesiyle dolu muazzam bir sessizlik. Onun çağrısına ya da Georgina'nın mürebbiyesi olarak geçirdiği tüm hayata nasıl da içerlemiş olmalıydı.

"Bunu benim için kolaylaştırmayacaksın, değil mi?" Biraz daha tereyağı ekledi ve üzerine bir tutam hardal koydu.

"Bir mürebbiye işvereniyle çay içmez."

Jonathan'ın en büyük kız kardeşi Mary Grace mürebbiyelik yapmıştı. "Bu ev halkına bağlı. Öğlen oldu, Bayan Ingraham. Sabahtan beri o çocuğun peşindesiniz ve ben acıktım. Sırf siz benimle öğle yemeğini paylaşamayacak kadar saklanıyorsunuz diye, tartıştığımız süre boyunca kendimi beslenmekten mahrum mu edeyim?"

Çayına bir top krema ve iki topak şeker karıştırdı. "Yapmamalısın. Özür dilerim." Fincanı ona uzattı, eli kesinlikle sabitti.

Ve bu kibarlık içinde bile, bir sitem imasında bulunmayı başardı.

"Amy-"

Bakışları onunkilere kaydı, gözlerinde korkudan çok şaşkınlık vardı.

Davranışları taş ustası babasınıninki kadar düzensizdi ama Jonathan Dolan hiçbir zaman kararlılık istememişti. Daha dürüst bir tavırla tekrar denedi.

"Bayan Ingraham, kahvaltı dışında her öğünde yalnız yemek yiyorum, o zaman siz ve Georgina bana acıyıp eşlik ediyorsunuz. Ben gazete okuyormuş gibi yaparken siz çocukla ilgileniyorsunuz, çünkü benim

Georgina'nın konuşmaya ihtiyacı var. Sizden benimle ekmek yemenizi istesem çok mu abartmış olurum?"

İkinci bir fincan çay doldurdu ve arkasına yaslandı. Jonathan onun fincanına krema ve şeker koymasını bekledi ama onun yerine iç çekti, omuzları düştü.

"Hırladığınızda ve şakladığınızda benim için çok daha kolay oluyor, efendim. Bu açık sözlülük -ya da çekicilik- her neyse, pek tavsiye edilen bir şey değil."

"Açlık pek tavsiye edilmez." Sandviğine ince jambon dilimleri ve bir dikdörtgen sarı kaşar ekledi. "Yemek yerken ateşkes ilan edebilir miyiz?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. Genellikle acımasızca düz, ifadesiz bir çizgi haline getirilmiş dolgun, hatta gür bir ağzı vardı - en azından onunla birlikteyken. Jonathan, kızın dürüst bir gülümsemeye izin verebileceği umuduyla nefesini tuttu.

"Bana yasemin çayı ikram eden bir adama karşı koyamam," dedi gülümsemesi çiçek açarken. "Çok kötüsünüz, efendim. Georgina'ya asla söylememelisiniz."

Bu gülümsemeye Jonathan'ın kendi yüz hatları üzerindeki kontrolü kayboldu. O da gülümsedi ve içinde sandviçi, biraz çilek, iki çay keki ve bir dilim ananas bulunan bir tabağı ona uzattı.

"Şimdi bana pazarlık yapabileceğim bir şey verdiğinizde göre, Bayan Ingraham, çok keyifli bir yemek yiyeceğiz."

Jonathan Dolan'ın nadir gülümsemeleri melekleri ağlatırdı ve Amy Ingraham kendini bir melek olarak görmüyordu. Yemek onun için keyifli olacaktı -bu iddiayı inandırıcı buluyordu- ama onun için hem işkence hem de mutluluk olacaktı.

İşvereninden etkilenmişti. Bu acınası, üzücü sonuç büyük bir kavrayış gerektirmedi.

Onun sesini dinledi.

Çayını tam olarak nasıl içtiğini öğrenmek için kahvaltıda onu izledi.

Hizmetçiler Bay Dolan'dan hiç şikâyetçi olmasalar da, arada sırada homurdanan genç uşağa karşı onu cesaret edebildiği kadar şiddetle savundu.

Kahvaltıda Georgina ile Fransızca çalışırken Amy, Bay Dolan'ın kalın, siyah saçlarının alnına düşüşünü inceledi. Sabah güneşinin bazen onu nasıl yorgun gösterdiğini fark etti ve kızını boş anlarında nasıl büyük bir aşkla seyrettiğini gördü.

Ve onun, geç ya da kalitesiz mal teslim eden bir işçiye ya da taşeronla gürlemesini duymaya *bayılırdı*.

Amy düşüncelerini şimdiki zamana, işvereniyle yediği bu eşi benzeri görülmemiş öğle yemeğine geri çekti. *Gerçekten de sadece çay.*

"Söyleyin bana efendim, ne konuşacağız?"

Hem muzip hem de utangaç gülümsemesi soldu. "Sana bir teklifim var."

Ses tonu kabaydı ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz çay fincanını yere bırakıp ayağa kalktı. "Yanlış söyledim."

Amy'nin nabzındaki anlık sıçrama yatıştı. Elbette kötü bir şey kastetmemişti. Jonathan Dolan edep timsaliydi, iri ve yakışıklı kemiklerine kadar bir beyefendiydi.

Yazık ona. "Gelin oturun efendim, beni yalnız yemeğe bırakmayın."

Bir elini saçlarında gezdirdi ve ona şaşkınlık dolu bir bakış fırlattı.

"Birazdan oturacağım. Georgina ve benimle Surrey'de bir gezintiye çıkmayı düşünmeni istiyorum. Kayınbiraderim yeğeninin kendisini ve yeni markizini ziyaret etmesi konusunda ısrarcı. Eğer daveti kabul etmekte ayak sürürsem, Lord Deene'in tepesi atar ve ondan hayatımız boyunca yetecek kadar davranış gördük."

Deene Markisi, Bay Dolan'ın merhum eşinin kardeşi, rütbeli ve nüfuzlu bir adamdı ve yeğenini ülkeye getirme gücüne sahipti.

"Onu amcasını ziyarete götürmeyi kabul ettiniz, değil mi?"

"Tanrı bana merhamet etsin, kabul ettim."

Bu ziyaretten korkuyordu. Amy onun bakışlarındaki temkinlilikten ve odanın diğer ucunda durup aralarındaki mobilya ve mesafeyi korumasından bunu anlayabiliyordu.

"Surrey'deki ailemi ziyaret etmeyi düşünüyordum, efendim." Ailesi gibi bir şeydi. Drusilla ve Hecate, işinden aldığı birkaç haftalık izin sırasında ona katlandılar.

"Ve yapacaksın." Aradaki mesafeyi kapattı ve yerine oturdu. "Biz Deene'in çağrısına kulak verirken ailenizle vakit geçirmenizi sağlayacağım ve eminim Deene'in markizesi sizi hoş karşılayacaktır." Gözlerini Amy'ye dikmek için durakladı. "Mızımız biri değildir. Bazılarının aksine."

Amy bu şakayı duymazdan geldi ve damarlarında kabaran heyecanı bastırmaya çalıştı. Ah, bir kez olsun kulübeye gelip gidebilmek, evini görebilmek ama uzun sessizliklerden, kız kardeşlerinin ona yaptığı her iltifatın ardında gizlenen belli belirsiz hayal kırıklığından kurtulabilmek.

Endişe.

"Bu ziyaret ne kadar sürecektir efendim?"

Arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. Bu duruş onu zarif ve buyurgan gösterirken, ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. "En fazla birkaç hafta. Deene muhtemelen Ağustos'ta kuzeye ava gidecek, İngiliz beyefendisi işte."

Amy ona üzerinde iki sandviç olan bir tabak uzattı -sandviçleri sadece ellerini meşgul etmek için değil, aynı zamanda Jonathan Dolan her sabah kahvaltıda kızına katılmazsa yemek yemeyi ihmal edeceği için yapmıştı.

"Bu yolculuğu ne kadar düşünmem gerekiyor Bay Dolan?" Gerçi cevabının ne olacağını zaten biliyordu.

"Bana hemen bir cevap verin, Bayan Ingraham. Eğer bize eşlik etmeyecekseniz, Georgina'nın ailesiyle birlikte kırsalda yaşarken onun bakımı için başka düzenlemeler yapmak zorunda kalacağım."

Onlar da Bay Dolan'ın ailesindendi, sadece evlilik yoluyla da olsa. "Sandviçlerinizi yiyin efendim ve bunu düşünmem için bana biraz zaman verin. Bir süredir

Bu planı kim bilir ne kadar zamandır tasarlıyordum, ancak şimdi karşıma çıktı."

Bakışları pencereye kaydı, sonra tekrar Amy'nin tabağına döndü. "Çayınız soğuyor, Bayan Ingraham. Sizi rahatsız etmek istemem."

Sadece Noel'de, doğum gününde ya da kendini özellikle kötü hissettiği zamanlarda içmesine izin verdiği çayı. Fincanını kaldırdı ve narin, çiçekli aromanın tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. Bay Dolan mükemmel bir müzakereci olarak ün yapmıştı. Dürüsttü ama acımasızdı.

Yasemin çayı gerçekten de acımasızdı. "Bu bir ev partisi mi olacak?"

Sandviçinin ısırlıkları arasında onu inceledi ve bu konuda nazlanmadı, işverenini sevmek için başka bir neden. "Ses tonunuzdan ev partilerini onaylamadığınızı anlıyorum?"

"Son işimden kısmen bir ev partisi yüzünden ayrıldım. Çok fazla beyefendi neredeyse benim odamı kendi odalarıyla karıştırıyordu." Eski işvereni de dahil.

Bay Dolan tabağını gürültülü bir şangırtıyla yere bıraktı. "Bu cahil bir ev partisi değil. Deene yeğeniyle vakit geçirmek istiyor ve sarhoş akranları ve onların hanımlarıyla dolu bir ev lord hazretlerinin amaçlarına hizmet etmeyecektir. Sandviçinizi yiyin, Bayan Ingraham."

Tekrar ayağa kalktı ve birkaç adımda pencerenin önünde durdu. Amy sandviçinden bir ısırık aldı. Ekmek o sabah beyaz undan yapılmıştı; kabukları kesilmişti. Tereyağı tazeydi, peynir keskin ve yumuşaktı; jambon biraz duman ve tatlılık taşıyordu.

Bay Dolan'ın personeli yeterince iyi yemek yiyordu, ama Amy bu ziyarete giderse, hizmetçilerin sofrasında huzur olsun diye ikincilerden vazgeçmeyecek ya da hizmetçilere ve uşaklara daha fazla bırakmak için tatlıları atlamayacaktı. Üç hafta boyunca mükemmel yemekler -Deene'in evi bir valiye bile iyi bir misafirperverlik sunabilirdi- üç hafta boyunca diğer Dolan hizmetkârlarının tuhaf bakışlarından ve burun kıvrımlarından uzak, üç hafta boyunca temiz hava ve okul odasından uzak kalacaktı.

Eve ve Amy'nin orada sevdiği her şeye yakın üç hafta.

"Georgina'ya amcasını ziyaret etmesi için eşlik edeceğim, ama Bay Dolan, eğer siz ve ben bir yemeği paylaşacaksak, bunu birbirimizin yanında oturarak yapmak adettendir." Adamın profili ve erkeksi fiziği incelenmeye değerdı, yakışıklı yüzü de öyle.

Döndü, yüzündeki temkinli ifade geri geldi. "Fikrini değiştirmeyecek misin? Planladığın tatilden vazgeçtiğin için sana tazminat ödeyeceğim elbette ama Georgina'ya bize eşlik edeceğini söylersem geri dönüp *beni-bizi-askıda* bırakamazsın."

Ona iki şekerli ve bol kremalı bir fincan çay daha hazırladı, sevdiği şekilde. "Fikrimi değiştirmeyeceğim. Georgina'nın derslerine ara vermek muhtemelen onun için olduğu kadar benim için de cazip."

Bay Dolan pencere kenarındaki yerini terk ederek koltuğuna oturdu. "Georgina sizin bir köle şoförü olduğunuzu söylüyor ama Fransızcası ilerliyor gibi görünüyor."

"Dil konusunda yetenekli. Bir sandviç daha?"

"Lütfen, bilmeniz gereken bir şey daha var." Çay fincanına baktı, sanki fincanın nasıl olup da o büyük, becerikli ellerinin arasına girdiğine şaşırmış gibiydi.

"Kesin şunu, Bay Dolan. İş ortaklarınıza karşı önleyici tedbirler işe yarayabilir ama bir mürebbiye daha sert bir malzemeden yapılır."

Bir şeyler mırıldandı. Tanrı'nın annesi mi? Bazen sesi daha çok brogue'a kayıyor ve kelimeleri ayırt etmek zorlaşıyordu.

"Şu andan Surrey'e doğru yola çıkacağımız zamana kadar ek bir öğrenci daha almanı istiyorum. Kısa bir süre olduğunun farkındayım ama fazladan göstereceğin çabanın karşılığını vereceğim."

"Bay Dolan, bana gereğinden fazla ödeme yapıyorsunuz ve cömertliğinizi takdir etmekle birlikte, bu ek çabanın ne anlama geldiğini merak etmek zorundayım. Yeni öğrencim kim olacak?"

Çay fincanına bakmaya devam etti. "Yeni öğrenciniz benden başkası olmayacak."

Bir kadının eline bir kağıt parçası vermek ne kadar zor olabilir ki?

Jonathan cesaretini toplayıp listesini Amy Ingraham'a teslim ederken kendine bu soruyu sordu. Kalemî kâğıda geçirmek bile midesini bulandırmıştı.

Kadın belgeyi taradı ve adam onun ne gördüğünü tam olarak biliyordu: Başka bir erkeğe çay servisi yaparken doğru davranış nedir?

Bir bayana toplum içinde tam olarak nasıl eşlik edilir? Öncelik sırası nerede listelenmiştir?

Neden bir akşam yemeği partisinde normal konuk sayısı otuzdur? Bir erkek bir bayanı arabadan indirirken ona nasıl yardımcı olur?

Varsa, bir beyefendi hangi koşullar altında sesini yükseltebilir?

Hesaplaşma uzayıp gitti, Jonathan'ın servetine kavuştuğundan beri yaptığı her hatanın, attığı her yanlış adımın ve pişmanlıklarının bir listesi. Rahmetli karısı bir süre nazikçe onu nazik davranışlara yönlendirmeye çalışmış, ama sonra o bile pes etmişti.

Bayan Ingraham'ın onun aşağılanma listesini Jonathan'ın evinin kapalı kapıları ardında altına dönüştürebileceği bir sosyal saman yığını olarak görmesini umabilirdi.

Burnunu kırıştırdı, bu da onun centilmenlik öğrencisi olma hevesi için iyi bir işaret değildi. "Sana vals yapmayı öğretmemi mi istiyorsun?"

"Kesinlikle."

"Ama minuet, gavotte, polonez ve diğer balo salonu danslarını bilmiyor musunuz? Kontredansları biliyor musunuz?"

"Salon danslarını ve balo salonu danslarını idare edecek kadar biliyorum. Çoğu görerek öğrenilebilecek kadar ağır işler, ama vals balo salonlarına yeni eklendi-" Ellerine baktı. On iki yaşındayken bir taş ocağı kazasında yarısı parçalanmış sol eli en çok yara izi taşıyandı. "Bunu anlayamıyorum."

Jonathan onun ağzını izlerken ve böyle bir hileye tenezzül eden bir adamın çaresizliğini düşünürken, vals ne kadar basit olduğu hakkında gevezelik etmeye başladı. İrlandalılar sınır tanımaksızın çeşitli faaliyetlerde bulunurlardı; hayvanlar gibi çalışırlardı ama çalışmadıkları zamanlarda dans eder ve şarkı söylerlerdi.

Bazıları onların aynı zamanda çocuk doğurduklarını, sert içkiyi kötüye kullandıklarını ve eşit derecede hararetle dua ettiklerini söyleyebilir - bazıları İngilizce.

"Bay Dolan, dikkatinizi veriyor musunuz?"

"Size her zaman dikkat ederim, Bayan Ingraham." Bu sözler bir iltifat ya da basit bir gerçek gibi değil, bir azarlama gibi çıkmıştı. Sinirlerinin durumu göz önüne alındığında, azarlamak muhtemelen her ikisi için de en güvenlisiydi.

"Dikkatinizi verin. Sadece bir haftamız var ve bu kısa bir liste değil. Yaklaşımımızı düzenlemek için zamana ihtiyacım olacak."

Jonathan'ın ise ellerini arkadan bağlamak için zamana ihtiyacı vardı, yoksa uzanıp onun güzel, altın rengi saçlarına dokunamayacaktı. Sabah güneşinde sadece sarışın değildi. Saçları kıvılcık, buğday, bronz ve daha birçok röfleli, her bir telinde ayrı ayrı oynayan tanımlanamaz renklerle doluydu. Bir yastığın üzerine yayılsa, saçları bütün bir palet olurdu...

"Bir önerim var, Bayan Ingraham."

Kağlarını çattı, iğnahlı ve hızlı bir Çekilde çalışıyordu. Georgina'nın eğitiminin bu kadar hızlı ilerlemesine şaşmamalı.

"Eğer şu an ile yola çıkışımız arasındaki zamanı en iyi şekilde değerlendirmek istiyorsak, o zaman yemeklerinizi benimle birlikte almanız mantıklı olacaktır."

Bayan Ingraham'ın kaşları çatılmıştı. "Bu... mantıklı..."

Ve çok isteksizdi. Jonathan'ın çaresizliği, kızının mürebbibesini her gördüğünde damarlarında kaynayan arzuyu gölgede bırakıyordu. "Sadece bir haftalığına Bayan Ingraham ve sizi temin ederim ki en iyi şekilde davranacağım."

"Evet, yapacaksın." Ağzının kenarları yukarı kıvrılana ve gözlerinde *muzip* bir ışık parlayana kadar onu inceledi. "Seni en iyi şekilde tutmak benim kişisel görevim olacak."

Ve böylece cennet ve cehennem haftası başladı.

Ona kravatlarını daha moda düğümlerle nasıl bağlayacağını gösterdi, gerçi böyle şeyleri nasıl bildiği bir muammaydı. Bu alıştırma için ellerini Jonathan'ın üzerinde tutması gerekiyordu, bu da Jonathan'ın yıllardır kullandığı karışık resif düğümünün ötesinde herhangi bir şeyde ustalaşmasını İncil boyutlarında bir mucize haline getiriyordu.

Ona günde üç öğün yemek ve çay -yüksek demli çay!- hakkında ders verdi ve sofrada adabı konusunda okuması için küçük kitaplar verdi.

Her sabah ve her evden çıkışında, gömleğinin kolunu çekıştırerek ya da *yaka çiçeğini* ayarlayarak onun kıyafetini kontrol ediyordu. Artık ona *lanet* olası bir çiçek demesine izin verilmiyordu.

Ve sonra gerçek işkence başladı.

"Saçınla ilgili bir şeyler yapmalıyız." Bayan Ingraham bu açıklamayı Perşembe günü kahvaltıda yaptı ve yola çıkışları Cumartesi sabahı için planlandı.

"Beni etrafta yağ ve parfüm sürünmüş halde dolaştırmayacaksınız, Bayan Ingraham. Ben saçımı temiz severim."

Georgina Jonathan'ın solunda yumurtalarına sırtıırken, Bayan Ingraham Jonathan'ın sağındaki sandalyesinde arkasına yaslanmış, yüzünde endişe verici bir dalgınlık ifadesi vardı. "Çok güzel saçlarınız var." Jonathan gözlerini devirmedi ama Bayan Ingraham'ın iltifatları her zaman vahim bir açıklamadan önce gelirdi ve bu sefer de onu hayal kırıklığına uğratmadı. "Saçınızın düzeltilmeye ihtiyacı var."

"O zaman ben keserim. Biraz daha çay?"

Öne doğru eğilip parmaklarını adamın saçlarında gezdirene kadar sessiz kaldı. "Olağanüstü gür saçların var ve rengi de alışılmadık. Titian."

Bu da ne kadar koyu olursa olsun, yine de kırmızı olduğu ve dolayısıyla yanlış renk olduğu anlamına geliyordu. Jonathan onun dokunuşundan aldığı zevki görmezden gelmeye çalışırken, o parmaklarının saçlarını okşamasını tekrarladı.

En azından bu konuda hafta başarılı geçmişti: Amy Ingraham ona dokunmak konusunda, beş yaşında bir çocuk ve gerçekten de onun suçlarından biriymiş gibi davranmaktan daha fazla çekince göstermedi.

"Babamın saçını kesmeye yardım edebilir miyim?"

Jonathan biraz fazla yüksek sesle konuştu. "Kesinlikle olmaz. Yumurtalarınızı bitirin."

"Bir bukleyi madalyon olarak saklayabilirsin," dedi Bayan Ingraham. Kadınlar birbirlerine baktılar, yedi kız kardeşi olan her erkeğin yapacağı gibi Jonathan'ın da tanıdığı bir bakıştı bu.

"Siz ikiniz komplo kuruyorsunuz," dedi Bayan Ingraham'a biraz daha çay koyarken. "Bu benim huzurum için iyiye işaret değil. Komplolara karşı yasalar var. Kadınların bir erkeğin evindeki düzeni yıkmak için komplo kurması muhtemelen bir tür suçtur. Yaşlı George'un altı kızı oldu. Krallığındaki böylesi potansiyel bir huzursuzluğu ele almakta başarısız olduğuna inanamıyorum."

Georgina kimseye belli etmeden, "Babamın yumurtaları soğuyor," dedi.

"Sizinkiler de öyle, geç bayan."

"Bir beyefendi asla bir hanımefendiyle tartışmaz." Bayan Ingraham'ın yüz ifadesi kesinlikle sıkılmıştı, gri gözleri ise neşeyle dans ediyordu.

"O derinlerden gelen bir şeytan, bir hanımefendi değil. Henüz değil." Georgina ona sırtıttığında Jonathan parmağını azarlama taklidi yaparak Georgina'nın burnuna srtt. "Ve çok da güzel bir şeytan."

Yumurtalarının üzerinde oyalandı ve kahvaltı masasında gazetesinin reddedilmesinden uzun uzun şikayet etti, ama sonunda ko uysalca, hatta isteyerek kırılmaya gitti.

Hafta, Amy'nin önce korktuğu sonra da değer verdiği anlardan oluşan bir kasırga gibi birbiri ardına yuvarlanarak geçti.

Bay Dolan Amy'nin ürkütücü bulduğu bir yoğunlukla kendini geliştirmeye çalışıyordu. Akşam yemeğinden sonra ona görgü kuralları üzerine bir kitap verse, sabaha kadar ezberlemiş olurdu. Georgina'yla birlikte parka gitmeyi önerdiğinde, bunu kibar konuşmalarından bir bayanı araçtan nasıl indirmesi gerektiğine kadar her konuda pratik yapmak için bir fırsat olarak kullandı.

"Bana vals yapmayı ğretmediniz, Bayan Ingraham. Eğer bir gün kızıma sosyal etkinliklerde eşlik edeceksem, bu beceriye ihtiyaım olacak."

Georgina köpeğini bahçeye götürmek için kahvaltı salonundan dışarı fırlamış ve Amy'yi yemeğin büyük bir bölümünde işvereniyle yalnız bırakmıştı.

"Georgina bir on yıl daha vals yapamayacak," dedi. "Öğrenmek için bolca zamanın var."

"Bayan Ingraham-" Sesi, Amy'nin başkalarına yönelik olması koşuluyla çok hoşuna giden o mantıklı, hacim artırıcı tıratlarından birine yelken açacakmış gibi geliyordu.

Çenesi kapandı. Peçetesini dudaklarına götürdü. "Bayan Ingraham, Deene'in markizinin bu ziyaretin şerefine bir balo düzenlemeyi aklına koyması ya da buna benzer bir saçmalık yapması çok muhtemel. Sizin gönülsüzlüğünüz yüzünden aptal yerine konulmayacağım."

"Yüreksizlik mi, Bay Dolan?"

"Tanrı'nın Annesi'nin balo salonlarında bir İrlanda ayısının dolaşması fikrinden hoşlanmıyorsun." Nefes verirken öne doğru eğildi ve başparmağının yanıyla Amy'nin dudağının kenarını okşadı. "Bir tost kırıntın var."

Bir kez daha okşadı ve kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "Bir tost kırıntısı dikkat dağıtıcıdır ve bu kural kitaplarında yoktur."

Amy çayına uzandı ama fincanı ağzına götürmek için kendine güvenemedi. Adamın nasırlı başparmağının tenini nazikçe okşadığını hissetmek - kelebek yumuşaklığında bir başparmak öpücüğüydü bu ve Amy'nin içini cızlatan bir sıcaklıktı - bir kadının bayılmadan katlanması gerekenden çok daha fazlaydı.

"Bazen doğaçlama yapmak gerekir, Bay Dolan." "Ama bir centilmen dokunmaz-"

Amy kendini durduramadan bir parmağını onun dudaklarına götürdü. "Bir centilmen, bir hanımefendinin tost kırıntıları yüzünden utanmasına izin veremez, değil mi? Dahası, kırıntısı olan Leydi Deene olsaydı aynı önlemleri almazdınız, değil mi?"

Hâlâ biraz gergin görünüyordu. "Tabii ki hayır. Deene benim kanımı -Mantarımın ta kendisi. Biraz daha çay, Bayan Ingraham?"

Amy çay fincanına göz kırptı. Adam ona çay ikram etmeyi kesinlikle kabul etmişti ama onun bile bir öğünde ne kadar yasemin kokulu içki içebileceğinin bir sınırı vardı. "Hayır, teşekkür ederim."

"Peki ne zaman vals yapacağız, Bayan Ingraham?"

Amy dans ederken Georgina'nın ayaklarının altında olmasını istemiyordu; dersin aceleye getirilmesini de istemiyordu. Ayrıca mum ışığının sağduyusunu her türlü hatırlamanın ötesinde tehdit etmesini de istemiyordu. "Şimdi, eğer başka bir planınız yoksa?"

"Hizmetinizdeyim." Ayağa kalktı ve çıplak elini sanki doğuştan malikânedeymiş gibi kibarca uzattı. Amy onun koluna girerek evi gezdi, koridorlarda, merdivenlerden yukarı ve halka açık salonların en büyüğüne kadar ona eşlik etmesine izin verdi.

En azından bir haftadır bu konuda bir değişiklik olmuştu: artık ona bedensel olarak yaklaşmaktan o kadar da çekinmiyordu. Elleri birbirine değdiğinde, kadın onun koluna girdiğinde, artık her temasta gerilmiyordu.

Ve o da bilmiyordu. Amy onun yanındayken hissettiği zevk seliyle başa çıkmayı, kokusunun ve sıcaklığının kışkırttığı hisler cümbüşünü görmezden gelmeyi öğreniyordu. Adamın boyu, cüssesi, ifadeleri ve tonlamaları yepyeni bir şekilde tanıdık gelmeye başlamıştı.

Bay Dolan salonun ortasında durdu. "Müziğe ihtiyacımız olacak."

"Yakında." Amy onun kolunu bıraktı. "Önce kapıların arkaya katlanıp ve halılar sarıldı."

Uşaklar ayarlamaları yaparken, Amy gözbebeğindeki ince huzursuzluk belirtilerini fark etti. Kelepçelerini geriye doğru sarmayı tercih ettiğini gösteren bir hareket yaptı. Elini saçlarında gezdirdi, kısa bukleleri bu hareketi her tekrarlayışında kaşlarını çatmasına neden oluyordu. Volta attı, pencereden dışarı baktı, aslında her yere baktı, ama ona bakmadı.

Son uşak da hizmetçiyi piyanonun başına geçmesi gerektiği konusunda uyarmak için geri çekildiğinde Amy pencereye yaklaştı. "Georgina şanslı bir kız, Bay Dolan. Her anne baba sizin kadar fedakâr değildir."

Ona doğru baktı. "Ben onun babasıyım, tabii ki onu seviyorum."

Amy bakışlarını çocuktan ve dışarıda çimenlerde oynayan spanielden ayırmadı. Bay Dolan'ın "aşk" sözcüğünü kaba bir şekilde kullanması Amy'nin ona olan saygısını bir kat daha artırmıştı.

"Bütün babalar aynı şeyi söyleyemez. Oyalaman bitti mi?"

Dudakları Amy'nin çok hoşuna giden o geçici, şeytani gülümsemeyle kıvrıldı. Daha çok hoşuna giden tek gülümseme, adamın kızı için sakladığı gülümseme idi.

O kadar sevgi ve onay doluydu ki Amy'nin nefesi kesildi.

"Ben oyalanmam, Bayan Ingraham. Seçeneklerimi değerlendiririm, strateji geliştiririm, zamanımı seçerim."

"Annesini özlüyorsun."

O ana ve Amy'nin evdeki konumuna hiç de uygun olmayan bu sözler ağzından kaçıverdi. Bay Dolan'ın gülümsemesi önce hüzünlü, sonra da kederli bir hal aldı.

"Onu çok özlüyorum. Ama onunla yaşadıklarımı ne kadar özlüyorsam, öldüğünde bizden alınanları da o kadar özlüyorum."

Tamamen yanlış yönlendirilmiş bir gözleme uygunsuz bir şekilde dürüst bir cevaptı ama Amy bunun peşini bırakamazdı. "Senden ne alındı?"

"Daha yeni arkadaş oluyorduk. Her zaman benim müttefikim oldu, sadece beni yerimde tutmak için söylenip düzelttiğini düşündüğüm zamanlarda bile. Aşırı gururlu bir adam, kendinden çok üstün biriyle evlendiğinde her zaman iyi bir koca olamıyor."

Pişmanlıkları vardı. Bu tür duyguları hiç belli etmeden taşıyabileceği aklına gelmiş olmalıydı.

"Hepimizin pişmanlıkları vardır, Bay Dolan. İnsan sonuçlarını tahmin edemeden seçimler yapar ve her zaman akıllıca seçim yapamaz."

Pencereden döndü, bakışları gizlenen bir eğlenceyi ele veriyordu. "*Biri* olamaz mı? Şimdi de oyalanıyor musunuz Bayan Amy?"

Onun gürleyen bariton sesiyle adının söylenmesi ne kadar da hoşuna gidiyordu. Onunla alay ederken ve ona yem atarken ona bakmasını nasıl da seviyordu.

"Bay Dolan-"

Kahvaltı masasında kızın kendi ağzına dokunduğu gibi, tek ve nazik bir parmakla kızın ağzına dokundu. "Bir beyefendi tanıdığı bir kadına, hanımefendi itiraz etmezse, resmi olmayan durumlarda Bayan Christian Name diye hitap edebilir."

Kuralı ezbere okuması kelimesi kelimesine mükemmeldi. Amy adamın parmağını dudaklarından çekti ve elini adamın kaslı omzuna koydu. "Dans etme zamanı geldi."

İki

"Evlenme vakti geldi." Nigel Herodotus George Ingham, dokuzuncu Vikont Wooster, sesine toplayabildiği kadar kayıtsızlık kattı - ki bu oldukça fazlaydı.

"Her zaman yapılır." Arkadaşı, Hartley Baronu Angel Bonham, ikisine de birer bardak konyak doldurdu ve bir tanesini konuğuna uzattı. "En içten tebriklerimi sunarım. Kuzeninize talihinden ne zaman bahsedeceksiniz?"

"İkinci kuzen, lütfen." Nigel, bir süredir Wooster House'da stoklayabildiğinden çok daha iyi bir içkiden tadımlık bir yudum aldı. "Önümüzdeki ayın on beşinde yirmi sekiz yaşına girecek, yani benim kur yapmam çok hızlı olacak."

Bonham'ın sarı kaşları aşağıya doğru çekildi. "Ona olan şiddetli tutkun yüzünden mi, on iki yıl boyunca kızı görmedikten sonra mı?"

"Kimse yirmi sekiz yaşında bir kız olamaz Bonny, özellikle de Mayfair'in şımarık veletlerini yedi yıl boyunca yönettikten sonra."

Bonham'ın yakışıklı yüzü şaşkınlıktan allak bullak oldu. "Bir mürebbiyeye mi evleneceksin? Maria seninle alay edecek, ihtiyar, kulüplerdeki arkadaşların ne düşüneceğini söylemeye bile gerek yok."

"Maria..." Nigel içkisine baktı ve metresini tüm şehvetli Akdeniz güzelliğiyle hayal etti. "Maria bu çaresiz önlemin alınmasının önemli bir nedeni."

Maria ve onun güzel jetonlara olan iştahı da rol oynadı, tıpkı unvanlı ve zevkli bir adamın herhangi bir şeye sahip olması için yerine getirmesi gereken pek çok zorunluluk gibi

akranları arasında sonuç. O zaman da, annenin sonucu terazide tartıldı ve Nigel'ı Amy Ingraham'ı bir sonraki Vikontes Wooster yapmak gibi aksi düşünölemeyecek bir adıma itti.

Bonham uzun boyunu deri bir sedirin üzerine indirdi. "Avukatlar tüm umutlarını yitirdiler mi?"

"Yirmi beş yaşına bastığından beri benimle konuşuyorlar. Servetin aile içinde kalmasına bir itirazları yok, kendi dipsiz cepleri boş kalmasın diye, ama gerginler ve yanlış sesler çıkarıyorlar."

Bonham güzel bir adamdı, sarışın, yakışıklı ve iyi tanışılan biriydi ama aptal değildi. "Sen bir akransın. Kötü borçlar yüzünden filoya atılamazsın."

"Kulüplerden atılabilirim."

Böyle bir kaderin içerdığı akıl almaz acının göstergesi olan bir sessizlik kapladı onları.

"En iyisi senin kur yapman," dedi Bonham, içkisine asık suratla bakarak. "Ama yedi yıldır mürebbiyelik yapıyorsa, topal bir eşeğin üzerindeki İrlandalı bir tamircinin ona parlak zırhlı bir şövalye gibi görünmesi muhtemeldir."

"Bu da benim gözümde hanımefendinin cazibesini artırmıyor. Krallığın bir eşinin belli standartları vardır."

Bonham sürahiyi getirmek için ayağa kalktı. "Maria'yı düşün Wooster ve yapılması gerekeni yap. En azından ağabeyinin oğulları var, bu yüzden ikinci kuzeninden çocuk yapmak zorunda değilsin."

"Sen sevgili Bonny, bir kez olsun kükreyen, kokuşmuş, dizlerimi döven bir sarhoş olduğumu görmezden gelirken, ben tesellimi bu işareten alacağım, lütfen."

Bonham müstehcen bir şekilde erken bir saati gösteren saate bakmadı bile. "Arkadaşlar ne içindir?"

Vals yapmak zor değildi. Jonathan'ın rahmetli karısı ona iyi öğretmişti ve o da en azından bu konuda ona denk olmaktan zevk alıyordu.

Jonathan'ın pantolonunda uyarılma çiçek açmaya çalışırken Amy ile vals yapmayı yeniden öğrenmek son derece zordu. Jonathan'ın rahmetli karısı, beyaz bir buluttan, güzel, aristokrat kıcıyla gülüyordu kuşkusuz.

"Müziğe ihtiyacım var," diye mırıldandı. Amy'nin ara sıra burnuna gelen limon kokusu, eteklerinin bacaklarına sürtünmesi, vücudunu hareket ettirmesi, ellerinin gövdesinde ve omzunda olması, onu bir o yana bir bu yana itmesi dışında odaklanabileceği bir şey.

"Yakında. Hizmetçinizin ayağıma bastığınızı görmesini ister misiniz, efendim?" "Senin mübarek ayaklarına basmayacağım, Amy Ingraham."

"Tekrar." Onu sıkıca kavradı ve bir-iki-üç yaparak odanın aşağısına ve diğer tarafına götürdü. En çok köşeleri seviyordu, onu kendine çektiği ve sonra birkaç adım için onu bırakmayı unuttuğu zamanları.

Ama artık yeterdi.

"Liderlik sırası bende, Bayan Amy. Bu işte bir adamın huzuru için fazla iyisiniz."

"Çok iyi değilim-" Sustu, dudaklarında hafif, kendisiyle alay eden bir gülümseme gizleniyordu. "Oh, pekâlâ. Sen önden git, ama lütfen beni bir tahıl çuvalı gibi oradan oraya savurma. Başta yavaş ol ve beni takip edeceğine güven."

"Doğru. Tüm talimatları verdiğin sürece takip edeceksin."

Onu götürdüğü aynı yol boyunca yavaş bir üçlü ölçüyle dans etti, ama bu sefer farklıydı. Kadın onun liderlik etmesine izin verdi. Onun manevralarını bekleyerek değil ama onlarla suç ortaklığı yaparak onunla birlikte hareket etti.

Onun nefesinin altında usulca mırıldandığını, kıvrak vücudunun rehberliğine teslim olduğunu hissedebiliyordu. İlk dönüşte onu kendine çektiğinde ve göğüsleri kısa süreliğine göğsüne değdiğinde ders işkenceye dönüştü.

Ona gülümsedi. "Sizin için umut var, Bay Dolan."

Bir dönüş daha yaparsa mahvolacaktı. "Bunu söylemeniz çok cömertçe, Bayan Amy."

"Dansın ritminin seni rahatlatmasına izin vermeye çalış. Bana karşı sertleşiyorsun."

Meryem Ana. Kollarını indirdi ve geri çekildi. "Amacıma ulaşmak için müziğe ihtiyacımız var."

İfadesi sertleşti. "Hedeflerinize her zaman ulaşır mısınız Bay Dolan?"

"Hayır." Elini lanet olası küçük makası yüzünden iyice kısalmış ve tuhaf bir şekilde *kabarmış* saçlarında gezdirdi. "Hayır, bilmiyorum, ama bu genellikle kararlılığımı artırır. Örneğin, senden ne kadar kibarca istemiş olursam olayım bana Jonathan demezsin."

"Bu uygun olmaz. Sen benim-"

Kavgadan memnundu, dikkatinin dağılmasından memnundu, ama kızın ağzını o budala, ders verir gibi sıkması onu daha da çok öpmek istemesine neden oldu.

"Müzik, Bayan Amy. Şimdi."

Hizmetçi çağrıldı. Piyanonun başında yerini aldı, odaya geri döndü ve çaldığı çifte göz ucuyla bile bakmadan şaşırtıcı derecede yetkin bir üç metrelik giriş yaptı.

Jonathan eğildi, partneri reverans yaptı ve bir haftadan fazla süren bekleyişin ardından Jonathan hayalini kurduğu kadınla odada dans etme zevkine erişti.

Amy Ingraham'ın *gerçek* olduğuna dair garip bir düşünceye kapıldı. Elini Amy'nin sırtına koyduğu yerde, elbisesinin kumaşının altında kalan bir kombinezonun hafif kırıışıklığını hissetti. Onu kollarının arasına aldığı anda, limon mine çiçeği kokusu çamaşır nişastası ve başka bir şeyle -belki de mürekkebin belli belirsiz bir iziyle- karışarak okul odasını akla getirdi.

Ve Tanrı aşkına, kadın dans edebiliyordu. Daha önceki alıştırılarda barutunu kuru tutmuş, vals pozisyonunda bile bir mürebbiye olduğu kurgusunu sürdürmüştü. Müziğin odayı doldurmasıyla birlikte, bir sylph değil, ama bir erkeğin tapabileceği bir vücuda sahip bir kadın, bunu yapmak için mahremiyet ve izin verildiğinde, yumuşak ve neşeli hale geldi.

Bu yüzden elindeki birkaç araçla egzersizi uzattı. "Yanlış yol, Bay Dolan."

"Özür dilerim."

Sonra, "Müziğin biraz ilerisindesiniz, efendim."

"Özür dilerim."

Birkaç cümle sonra: "En iyisi baştan başlayalım." Üçüncü denemede cesareti arttı.

"Dönüşlerde o kadar sıkı olmayın, Bay

Dolan." "Affedersiniz, elbette..."

"*Çok fazla* dönüş yok, Bay Dolan."

Tanrı onu korusun, çok sabırlı bir kadındı ve öğrencisinin başarılı olduğunu görmek için de çok kararlıydı.

"Sanırım yeniden başlasak iyi olacak, Bayan Ingraham."

Belki de onu yoruyordu, çünkü onun hissi, yetkin ve zariften boyun eğen ve hatta belki de... itaatkâr olana doğru değişti. Jonathan'a göre, onu takip etmek içgüdüsel hale gelmişti.

Bu, üreme organları üzerinde öylesine iyileştirici bir etki yarattı ki, odanın son turunu bir tökezleme, yanlış bir dönüş ya da valsini saf keyfini bozacak başka bir sapma olmadan bitirdi. Müzik sona erdiğinde Jonathan daha fazla talimat almadan dans etmiş olduğunu fark etti.

Belki öğretmeni de bunun farkındaydı, çünkü sanki soluk soluğa kalmış gibi biraz eğildi.

"Sanırım ustalaştınız efendim."

Bir horoz ayağı edindiği kesindi ve çaresiz durumdaki bir adamın hoşgörüsünün karşılığı olarak küçük bir simgeye ihtiyacı olduğu için eğildi ve dudaklarını kızın yanağına değdirdi.

Hemen geri çekilmedi. İçini çekti, Jonathan'a çıkardığı ses, dans pistinde yetişkin bir adamı idare etmenin zorluklarını hatırlatan, uzun süredir acı çeken bir sestir.

"Hanımefendinin elini öpmeniz gerekiyor Bay Dolan, ya da daha doğrusu, elinizi gerçekten öpmeden bu amacı çağrıştıran jestler yapmanız gerekiyor."

ağzından eldivenine kadar."

"Benim hatam." Ama bu bir hata değildi. Amy'yi öpmek bütün hafta boyunca yaptığı en iyi hareketti. Ardından Amy'nin çıplak elini avucunun içine aldı, parmaklarını onun parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi ve dudaklarını usulca elinin arkasına bastırdı.

O anda piyanonun kapağı çarparak kapandı ve Bayan Amy kararlı bir adım atarak arkaya doğru ilerledi.

"O lanet kadının taşraya gittiğini öğrendiğimde yaşadığım hayal kırıklığını bir düşünün." Nigel hışım ile Bonham'ın çalışma odasına girdi, bir buket papatyayı bir kenara fırlattı ve bir bardak viski içti.

Bonham kötü muamele görmüş çiçek demetini aldı. "Ben daha ziyade mürebbiyelerin ücretlerinin yakınında kalmaları gerektiğini sanıyordum, istedikleri zaman kırlara gitmeleri değil."

"Taş ocağı patronu Dolan'ın yanında çalışıyor. Çocuğu da yanına alarak Surrey'e gitti, dolayısıyla Amy de Surrey'de."

"Surrey nehrin hemen karşısında." Bonham masanın çekmecesinden bir çakı çıkardı ve çiçek saplarını kesmeye başladı. "Sezon büyük ölçüde sona erdi ve ben kendi adıma yazın geri kalanında Kasaba'da kalmak konusunda pek hevesli değilim."

Nigel içkisini ve geleceğini düşünürken durup arkadaşına baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Uçlarını biraz keserseniz çiçekler daha uzun süre dayanır. Nerissa çiçekleri konusunda çok titizdi."

"O kadının seni belli bir uzvunla yönlendirmesine izin veriyorsun, Bonny." Nigel bu gözlemini yargılamaktan çok acımak için yapmıştı, çünkü güzel Nerissa şimdi bir dükün himayesinin tadını çıkarıyordu. "Lanet olası taşradan nefret ediyorum. Temiz hava burnumu akıtıyor."

"Neşelen biraz." Bonham çiçekleri topladı ve büfenin dolaplarını karıştırdı. "Surrey'de küçük bir yerim var, muhtemelen

Kız kardeşlerimden biri için bir çeyiz arazisi. Müstakbel vikontesinizin izini sürmeniz gerekiyorsa, ben çekim için yatı kuzeye götürmeden önce birkaç hafta orada dolaşabiliriz."

"Bonny, bu kadar mükemmel mahzenlerin olmasaydı bile seni severdim."

Bonham geri çekildi ve bir sürahi suyun içine doldurduğu çiçekleri inceledi. "Pek doğru görünmüyor."

Papatyalar çeşitli yüksekliklerde duruyordu, her yöne bakıyorlardı, birkaç tanesi sırdaşlarının birkaç santim üzerine çıkmıştı ve her şey sancak tarafına doğru kötü bir şekilde yatıyordu.

Nigel, "Evlendiğimde karım bütün buketleri düzenlemekle meşgul olacak," dedi. "Bu iyimser olasılıktan neden hiç teselli bulamıyorum?"

Bonham kanepeye doğru ilerledi ve Nigel'in elinden içkisini aldı. "Karının servetini harcayabilecek olmanın tesellisini bul, Wooster. Maria'da, masalarda, Weston'ın ve Hoby'nin işletmelerinde, yarışlarda, vesaire, vesaire, vesaire."

Viskiden bir yudum aldı ve bardağı konuğuna geri uzattı. "Surrey taşra anlamına geliyor. Taş ocağı züppesi nişanlı karınızı tam olarak nereye sürükledi?"

"Birkaç hafta önce tüm dostları heyecanlandıran şu maç yarışını hatırlıyor musun?"

Bonham, Nigel'in yanındaki kanepeye oturdu. "Dostlar çırpınmaz ama evet. Sözde dostça bir bahse girmişler ama kimse inanmamış, ama görünüşe göre tam olarak öyle olmuş."

"Dolan'ın kır evi yarışın yapıldığı yerden çok uzakta değil." Bonham bardağı tekrar eline aldı ve içindekileri boşalttı. "Ergo, "Kuzenin Surrey'e gidiyor, dolayısıyla sen de Surrey'e gidiyorsun." "Dolayısıyla, sen de Surrey'e gidiyorsun."

"Kıpırdama atan kalbim. Biraz daha viski?"

"Tabii ki."

"Farklı görünüyorsun." Deene Markisi Lucas Denning kayınbiraderine kaşlarını çatarak baktı. "Evie neyin değiştiğini anlayacaktır."

"Biz İrlandalılar ancak zamanla daha yakışıklı oluruz." Jonathan, hissetmediği bir soğukkanlılıkla Deene'in kütüphanesine girdi. Deene'in kır evinin bir odasında Jonathan'ın İrlanda'dan ayrılmadan önce gördüğünden daha fazla kitap vardı. Adam Jonathan'dan birkaç yaş küçük olmasına rağmen, yüzyılların aristokrat terbiyesine ve bunlara uygun sarışın, mavi gözlü yakışıklılığa sahipti.

Deene soylu burnunu kırıştırdı ve Jonathan'ın etrafında bir tur attı. "Gelişiyor gibi görünüyorsun. Bu ceket Weston'dan mı?"

"Öyle, yine de onları bir daha himaye etmeyeceğim."

Deene'in öfkesi hafifledi. "Çok popüler oldular ve bu yüzden çok fazla ücret alıyorlar ve basit bir giysiyi yapmak çok uzun sürüyor. Bir şeyler içmek ister misiniz?"

Jonathan'ın yakışıklı markiyle bir terzi hakkındaki fikirleri gibi basit bir şeyi bile paylaşması belli belirsiz rahatsız ediciydi. "Elinde ne var?"

"Markizim sizin karmaşık olmayan zevklere sahip bir adam olduğunuzu söyledi, bu yüzden büfede sadece konyak, viski, soğutulmuş hock ve soğuk limonata var."

Deene'in güzel yüzü bu son içecekten bahsedilince hafifçe renklendi.

"Limonata, Deene? Markiziniz benim sekiz yaşında, basit zevkleri olan bir adam olduğumu mu düşünüyor?"

Marki büfeden uzaklaştı ve soğukkanlı bir nezaketle konuştu. "Sana ne getirebilirim Dolan?"

İçgörü, Lord Deene için alışılmadık bir merhamet duygusuna kapıldı. "Markiziniz ürüyor, değil mi? Ruhlardan kaçıyor ve siz de onu eğlendiriyorsunuz. O zaman limonatayı ben alayım, siz de."

Deene utangaç, rahatlamış ve biraz da şaşırılmış görünüyordu. Uzun, terli bir bardak uzattı, sonra bir tane de kendisi için doldurdu.

Jonathan kadehini kaldırdı. "Hanımefendinin sağlığına." Deene de onu izledi. "Onun sağlığına ve sinirlerime."

Londra'dan yola çıkarken sıcak ve tozlu bir yolculuk yapmış olmasına rağmen Jonathan içkisini yudumlamamayı unutmamıştı. "Sanırım gelecekte Georgina'nın ziyaretleri için bir çeşit program oluşturmak isteyeceksiniz?"

Deene bardağını boş olarak bir kenara koydu. "Doğru tahmin ediyorsunuz. Bu konuyu son konuştuğumuzda Georgina'nın beni ve markizimi düzenli olarak ziyaret etmesi konusunda anlaşmıştık. Sizin düzenli ziyaret anlayışınız şüphesiz benimkiyle çelişiyor."

Her beş yılda bir oldukça düzenli olabilir. "Bazı farklılıklarda, eminim. Karınız ne kadar hamile?"

"Sürekli 'pek değil' diyor." Deene içkisinden bir yudum daha aldıktan sonra kaşlarını çatarak boş bardağına baktı. "Bu tür şeylerin olağan akışında gerçekleştiğinin farkındayım, ama insan... Yani... eğer insan... teoride her şey çok iyi, ama..."

"Gerçekte," dedi Jonathan nazikçe, "doğum fikri bir erkeği ölümüne korkutur. Çocuk yetiştirmek de aynı çizgide. Bir deste iskambil kağıdı çıkarmamızı, bilardo salonuna gitmemizi ya da iyi *geçindiğimize* dair bir kurgu yapmamızı öneririm ki markiziniz sizi daha fazla etkilemesin."

"Evie'nin hiç kurnazlığı yok. Oldukça açık sözlüdür ve yeğenimle yapacağım ziyaretlerle ilgili bir anlaşma konusunu ertelemeyeceğim."

Marie'nin, kardeşinin bu kadar sert ve harika bir şekilde aşık olduğunu görecektir kadar uzun yaşamamış olması ne kadar yazık.

"Senin kararlılığın beni tozlu çizmelerimin içinde titretiyor, Deene." Jonathan büfeye gitti, kendi içkisini doldurdu ve ev sahibi için yeni bir tane doldurdu. "Bu ihtimalden korkuyorsanız, markiziniz tahammül edilemeyecek kadar çekici olsa da sizinle iyi geçinmek gibi bir niyetim yok. Ancak sizin huzurunuzda, Georgina'nın evinizde geçirdiği günler hakkında bağırıp çağırmaktan ve uzun uzun konuşmaktan mutluluk duyarım."

"En azından haftalar!"

"-Ama kadınlar ahır koridorlarında gezinmeyi bitirene kadar meseleyi tamamen kontrol altına almış olacaklar. Ulaştıkları şartların tamamen bizim fikrimiz olduğunu düşünmemizi sağlamak için çay saatine kadar bir yol bulmaları gerekebilir."

Deene gözlerini kırıştırdı, içkisini kabul etti ve "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Lord Hazretleri bu bardağın da yarısını içti, sonra durakladı, ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Bilardo mu, kâğıt mı?"

"Bilardo."

Deene ikinci kattaki oyun odasına ulaşana kadar sessiz kaldı. "Sizin adınıza pazarlık yapması için Bayan Ingraham'ı görevlendirdiniz mi?"

"Bazı kadınlar söz konusu olduğunda, mesele yetki devretmek değil, bize bıraktıkları itibar kırıntılarıyla idare etmektir." Jonathan duvardaki raftan bir isteka çubuğu indirdi ve çok hafif olduğu için seçimini geri koydu.

"Evie saygınlığımı asla tehdit etmez."

Jonathan genç adamın bardağındaki limonataya baktı. "Kasıtlı olarak değil elbette. Tek teselli, onun mutluluğunu ve güvenliğini sağlamak için bu haysiyet kırıntılarını isteyerek idare etmeniz."

Deene ıstakasını seçti ve Jonathan'ın belirleyebildiği belirli bir şeye doğru nişan aldı. "Kız kardeşimle aranızın böyle olduğuna inanmamı mı istiyorsun?"

Çok sıradan bir soruydu ama arkasında küçük bir kardeşin endişesi ve hayatta kalan bir kardeşin suçluluk duygusu vardı. Jonathan planlamadan, *istmeden* her ikisine de hitap etti.

"Deene, kız kardeşini çok sevdim. Yüce Tanrı'nın ve aciz babanın ellerime nasıl bir armağan verdiğini anlamam yıllarımı aldı ama eminim ki bizden alındığında en azından benim saygımdan emindi. Şimdi misafirperverlik adına sağlam bir dayak yemeye hazır olun."

İster misafirperverlik adına olsun, ister yeni bir koca ve baba adayının sinirlerinin bir fonksiyonu olarak, Yonatan'ın ev sahibi gerçekten de ona yenildi.

Üç kere de.

Ve belki de Jonathan'ın zafer sarhoşluğu içinde olmasından, ama daha çok da Deene'in markizle ilgili endişesinin onu bilardo oyununa konsantre olma yeteneğinden bile yoksun bıraktığını görebilmesinden dolayı Jonathan bir soru sordu.

"Kendini bir centilmen olarak görüyorsun, değil mi Deene?"

Deene kolay atışlardan yoksun bir masadan başını kaldırdı. "Beni çağırmayı mı düşünüyorsun Dolan? Bunun için biraz geç oldu."

"Bunu evet olarak kabul edeceğim ve böylece size bir soru yönelteceğim: Bir beyefendinin, yanında çalışan bir kadına yaklaşabileceği herhangi bir durum var mıdır?"

Deene'in yüzünde belli belirsiz bir dalgınlık ifadesi belirdi. Bir şey yapmadan doğruldu ve Jonathan'a yarım bir gülümsemeyle baktı. "Romantik bir ilerleme mi? Hayır, öyle bir şey yok. Şu mavi gözlü mürebbiyeye mi ilgili?"

"Bayan Ingraham'ın gözleri gri ve sizce bu bayana karşı bir çekim hissettiğimi *size* itiraf eder miyim?"

"Az önce söyledin, ama cevabım hala hayır, eğer bir adam onurunu iyi bir şekilde parlatmak istiyorsa değil. Yazık sana." Deene kötü kötü sırıttı, masanın üzerine eğildi, isteka çubuğuna nişan aldı ve tamponların ustaca kullanımı ve isteka topuna akıllıca bir spin uygulaması sayesinde iki topu batırmayı başardı ve Jonathan'a tek bir düzgün atış bile bırakmadı.

Vals Amy'nin öz disiplinini öldürmüş, onu vicdanının en ücra köşesine sinmiş zavallı, mızımız bir olması gerekenler ve yapılmaması gerekenler karmaşası haline getirmişti. Bay Dolan vals yaparken de işine ve ebeveynliğine gösterdiği yoğunluğu gösteriyordu, yani Amy ile birlikte odanın içinde sadece sallanmıyor, *dans da ediyordu*.

"Bay Dolan'a müziği bu kadar iyi hissettiren şey, rafine öncüllerden yoksun olması değil."

Charles başını eğdi, iri kahverengi gözleri hem endişe hem de merak ifade ediyordu.

"Çok sayıda taşralı erkekle dans ettim ve onlarda Bay Dolan'ın zarafeti yoktu."

Ayrıca onun boyundan, kaslarından, mavi gözlerinden, ince burnundan, kendine has lavanta ve taze hava kokusundan, gülümsemesinden, bir konuda kararlı olduğunda gözlerini kısma şeklinden, dans pistinde bir kadını kucağında hem güvende hem de el üstünde tutuyormuş gibi hareket ettirme şeklinden de yoksundular.

"Ben bir aptalım." İşvereniyle odayı paylaşmasının üzerinden yirmi dört saatten fazla zaman geçmişti ve Amy hâlâ gözlerini kapatıp onun kollarında geçirdiği anları hatırlamak istiyordu.

Charles ocaktan kalktı ve kıllı çenesini Amy'nin dizine dayadı.

"Burada Lord ve Leydi Deene ile birlikte oturduğumuza göre Bay Dolan'ı çok daha az göreceğim. Dengemi yeniden kazanacağım. Buna güvenebilirsiniz."

Kapısı çalındığında köpek ona ters ters baktı. "İçeri gel."

Dengesini daha sonra toparlayacaktı, çünkü o anda Amy'nin kapısında Jonathan Dolan belirdi, rüzgarda savrulmuş, güneşte kızarmış ve gömlek kolları ve binici kıyafetleri içinde nefis görünüyordu.

"Bay Dolan." Amy yatağının ayak ucundaki kanepeden neredeyse irkilerek kalktı. "Georgina'yı arıyorsanız, Leydi Deene bu yılın taylarını görmek için onunla birlikte ahırda oyalandı."

"Onu kaçırdım demek istiyorsunuz. Sizin daha vahşi bir koruma olmanızı beklerdim, Bayan Ingraham."

Davet edilmeden odasına girdi ve küçük kanepede onun yanında yerini aldı.

"Sakin ol canım." Arkasına yaslandı ve ayaklarını bileklerinden çaprazladı. "Bir beyefendi bir hanımefendinin izni olmadan oturmaz, bir beyefendi bir hanımefendinin özel alanına girmez, bir beyefendi

Bence sağduyunuzu pek kullanmıyorsunuz. Oturmamın bir sakıncası var mı? Dün gece geç saatlere kadar işlerimle uğraştım ve buraya at sırtında gelmek için erkenden uyandım."

Amy açık kapıya küçümseyici bir bakış attı. "Yorgunsanız tabii ki oturmalısınız."

"Benimle bahçede yürü, Amy Ingraham. Seninle konuşmam gereken konular var." Adam içini çekti ve Amy'nin ona dokunmamak için yapabileceğı tek şey buydu. Yorgunluğu omuzlarını yuvarlayışından, ağzını çevreleyen oluklardan ve duruşundaki laubalilikten anlaşılıyordu.

"Akşam yemeğı için üstümü değıştirmek üzereydim."

"Daha çok zamanımız var. Deene'in markiziyle mi yoksa yeğeniyle mi daha yakından ilgilendiğinden emin değılim ama bilardoda hiç de - affedersiniz- meydan okuyucu değıldi. Kendini daha fazla utandırmasın diye onu ahıra gönderdim."

Bay Dolan ayağı kalktı ve ona doğru bir el uzattı.

Eğer evinde, yani Bay Dolan'ın evinde olsaydı, Amy bu eli görmezden gelir, hatta küstahlığı yüzünden işverenine ters ters bakardı. Ama markiz o kadar cana yakın, lord hazretleri de o kadar konuksever davranmıştı ki, Amy bu evde kendisine bir konuk gibi davranılacağını anlamıştı. Bu ziyaretin gerçekte bir tatil, en uygunsuz kuralların en katı şekilde uygulanmasından küçük bir tatil olduğu fikri göz ardı edilemeyecek kadar çekiciydi.

Bay Dolan'ın elini tuttu.

"Buradaki düzenlemelerden memnun musunuz, Bayan Ingraham?" Bayan Amy değıl. Ah, pekala.

"Ben. Çocuk odasının hizmetçisi neşeli ve yedi yaşının en büyüğü. Georgina'yı kolayca idare edecektir."

"Odanız ferah görünüyor."

Amy'nin işvereni havadan sudan konuşmaya çalışıyordu ama farklı konumlardaki insanlar nezaketin ötesine geçmeye çalıştıklarında ortaya çıkan bir gerçekle karşılaşıyordu: Aslında çok az ortak noktaları vardı.

"Odam çok güzel. Lord Deene'in Georgina'nın kalbini fethedeceğinden mi endişeleniyorsun?"

Bay Dolan bir kahkaha attı. "Bunu başarmak için markizinin yanından geçmesi gerekecek ve böyle bir şeyi başaramayacak kadar kendinden geçmiş durumda. Kadın şeytan gibi ata biniyor ve Georgina oyun odasında dörtmala koşabildiğinden beri bir midilli için başımın etini yiyor. Annesi ata binmeyi çok severdi."

Son gözlemi, Lord Deene'in yanında olmak Bay Dolan'ın beklemediği bir yas duygusunu harekete geçirmiş gibi düşünceli bir şekilde dile getirmişti.

"Rahmetli eşinizi mi özlüyorsunuz, efendim?"

Onunla birlikte arka terasın basamaklarında durakladı. "Onu her gün özlüyorum elbette, ancak onu özellikle düşünmeden bir gün geçirdiğimi ilk fark ettiğimde, acaba..." Bakışları, yazın rengârenk görkemini sergileyen arka bahçelerde gezindi. "Buraya dul bir erkek olarak durumumu tartışmaya gelmedim, hiçbir şekilde doğrudan değil."

Böylesine acı verici bir konudan geri adım atılmasına izin verilmeliydi, ancak Amy cümleyi nasıl bitirebileceğini düşünmeden edemiyordu.

"Ailemin kaybını atlatmaya başladığımda, onların gitmesine izin vermenin bir şekilde sadakatsizlik olup olmadığını merak ettim."

Birkaç dakika boyunca sessizce onun yanında yürüdü, sallanan papatyaların yanından geçip mis kokulu kırmızı güllere doğru ilerledi. "Aynen öyle, ama sonra ölenlerin son saatlerinde size mutlu olmanız, yeniden sevmeniz için sert bir şekilde öğüt verdiklerini hatırlıyorsunuz ve ben de bu konuyu sizinle konuşmak istiyordum."

Bay Dolan o kadar sakin ve makul bir tonda konuşmuştu ki, yorumlarının içeriğinin Amy'nin zihninde çözülmesi bir an aldı.

Onunla *aşk* hakkında mı konuşmak istiyordu?

"Lord Deene hakkında, efendim. Georgina'nın sevgisinde sizin yerinizi alabileceğinden endişelenmemelisiniz. Siz onun babasısınız, tek ebeveynisiniz ve size tapıyor."

"Ona o lanet köpeği aldığım gün bana tapıyordu. Fransızca öğrenmesi için ısrar ettiğimde ve kasabada ona midilli vermeyi reddettiğimde hiç de

benim değerime ikna olmuş. Bir anneye ihtiyacı olduğundan şüpheleniyorum. Oturalım mı?"

Amy, Bay Dolan'ın kızı hakkındaki görüşlerinin duygusallıktan uzak olmasından çok hoşlanmıştı, ama onun çocuğunu bu kadar şiddetle sevmesi daha da hoşuna gitmişti. Onun yanına oturdu ve kolunu bankın arkasına dayadığında hiç itiraz etmedi.

Kolu tam olarak onun etrafında değildi, ama arkasına yaslandığında Bay Dolan'ın duruşunun bir şefkat duruşu olduğunu varsayabilirdi.

"Tam olarak neyi tartışmak için buradayız Bay Dolan?"

"Çok güzel bahçeler, değil mi?"

Güller oldukça iyi durumdaydı, birkaç metre ötedeki ağır kokulu damask yatakları da buna dahildi. Hercai menekşeler gölgeli bir köşenin tadını çıkarıyordu ve onların ötesinde gelincikler ve uzun ve mor bir şey büyüyordu - çobanpüskülü mü?

"Whitley'nin bahçeleri bunlara çok benzer. Burun, gözler ve ruh için bir ziyafet." Georgina'yla birlikte Dolan'ın kır evinde, geniş bahçelerin her köşesini hatırlayacak kadar çok yaz geçirmişti. "Bu yaz oraya gidecek miyiz?"

"Büyük olasılıkla, ama eğer kızımın mutluluğuna değer veriyorsam, ki veriyorum, önce bir midilli temin edeceğim. Ama şimdi size söylememe izin verin, Bayan Ingraham, biraz mahremiyetimiz varken, son zamanlarda bana talimat verme girişimlerinizden dolayı kendimi çok ihanete uğramış hissediyorum."

Amy çiçeklere bakmayı bırakıp Bay Dolan'a bir göz atma riskini göze aldı. Yorgun olmasına rağmen ne kızgın görünüyordu ne de ses tonu rahatsız ediciydi.

"Size hangi konuda ihanet ettim efendim?"

"İşte, merhum eşimin kardeşi, genç ve yakışıklı markiz. Doğuştan, soydan ve davranıştan bir beyefendi. Bizi kabul etmek için kendi evinin kapısına kadar geldi Amy Ingraham ve siz de bu dikkatsizliği yüzünden onu azarlamadınız."

"Tabii ki yapmadım. Adam bir marki ve karısı-"

Bay Dolan parmağını dudaklarına götürerek ve başını sallayarak onun sözlerini kesti. "Binici kıyafetleri içindeydi, hayatım. En ufak bir skandal belirtisi göstermedin."

Canım mı? "Benimle alay mı ediyorsunuz, efendim?"

"Kendimle alay ediyorum." Adam Amy'nin yanına kaydı ve muhtemelen farkında olmasa da, bu kolunu Amy'nin omuzlarına doğrudan temas ettirdi. Amy bu yakınlığın tadını çıkardı ve onun sözlerine katılmaya çalıştı.

"Hangi konuda kendinizle alay edersiniz?"

"Bu kuralların çok azının önemi var, değil mi Amy? Güneşli bir günde silindir şapkamı unutursam yine de bir centilmen olabilirim. Mükemmel sofrada adabına sahip olsam bile yine de rezil olabilirim. İçtenlikle öyle olmasını umuyorum. Alternatif olarak, şu anda bir centilmen olmadığım ve hiçbir zaman da olamayacağım sonucuna varmalıyım."

Amy mi? "Ama sen en onurlu-"

Adam ona doğru döndüğünde sözünü kesti. Omuzlarında duran kol artık sıradan bir ağırlık değildi; nazik ama açıkça kasıtlı bir kucaklaşma görüntüsüyle onu çevreliyordu.

Boştaki elini yukarı kaldırdı ve iki parmağıyla Amy'nin çenesini okşadı.

"Bir centilmen, yanında çalışan bir kadına sarkıntılık etmez, Amy Ingraham. Bir centilmen olamayacağım sonucuna varmalıyım." Başparmağının nasırlı kısmıyla Amy'nin saçlarını şakağından geriye doğru taradı. "Bu fark edişten duyduğum rahatlama sınırsız."

"Biraz daha çay, lordlarım?"

"Oh, hadi ama." Bonny fincanını sevgili kuzeni Hecate'ye uzatırken gözleri mide bulandırıcı bir şekilde parlıyordu. "Wooster senin kuzenin. Eminim milording daha resmi durumlar için saklanabilir?"

Nigel tabağındaki bayat yarım keki düşünerek kendini toparladı. "Israr ediyorum. Biz kuzenler törene bağlı kalmamalıyız. Yazın Hampshire'da bizi neden ziyaret etmediğinizi anlayamıyorum. Annem size eşlik etmekten çok memnun olurdu."

Annem böyle bir şey önerdiği için köpekleri üzerine salar.

Yirmi iki yaşın üzerindeki kadınlar asla sırtmamalıydı, ama ne Drusilla ne de Hekate bu evrensel gerçeğin farkında olduklarını gösterdiler.

"Yapamayız," dedi Hekate aynı anda Drusilla, "Çok isterdik."

"O zaman annemle bir randevu ayarlar ayarlamaz sizi alması için seyahat arabasını göndereceğim. Ama söyle bana" -ilgisiz görünmek için çayından bir yudum aldı- "Kuzen Amy nerede ve onu aile koltuğuna yapacağın ziyarete katılmaya ikna edebilir miyiz?"

Bonny imparatorluktan hoşlanmadıysa bile bunu belli etmeyecek kadar terbiyeliydi.

Kız kardeşler Nigel'in anlayamadığı bir bakış attılar, çünkü bu bakış hem dişiler arasında hem de *ikiz* dişiler arasında atılan bir bakıştı.

"Amy sorumluluğuyla ilgileniyor," dedi Drusilla. "Anladığım kadarıyla yılın bu zamanlarında aile rustikleşiyor."

Ya Amy kardeşlerine Dolan'ın kır evinde olduğunu söylememişti ya da Drusilla ve Hecate ablaları adına biraz ihtiyatlı davranıyorlardı.

Bonny Nigel'a şaşkın bir bakış attı. "Eğer Bayan Ingraham, Bay Dolan'ın evinde çalışıyorsa -doğru mu anladım- o zaman onun sizin uzak komşunuz Deene Markisi'yle akraba olabileceğini düşünüyorum. Ben bu sosyete bağlantılarını hiçbir zaman düzgün tutamıyorum ama belki siz hanımlar benim için çözebilirsiniz?"

Bonny'nin en güzel, en uzlaşmacı metreslere sahip olmasına şaşmamalı, çünkü Drusilla ve Hecate, aralarında imalı bir bakış bile olmadan, sevgili baronun tam olarak doğru söylediğini açıklamak için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Hecate, "Ve Amy'nin daha yüce bir evde bir pozisyon bulması kesinlikle doğru olsa da," dedi, "Bay Dolan'ın aile bağlantılarının kusursuz olduğunu kabul etmek gerekir."

Drusilla, Nigel'in üzülerken en az bir günlük olduğunu fark ettiği bir tabak kekin üzerinden bilgece başını salladı. "Deene bir dükün kızıyla evlendi ve bunun bir aşk evliliği olduğu söyleniyor."

Daha fazla mırıldanma, zayıf çay ve bayat keklerin isyan etme tehdidine neden oldu.

"Onu ziyaret etmeliyiz," diye açıkladı Nigel, taşraya sürgün edilmesinin asıl amacı bu olsa da. "Daveti genişletin, Dolan'a kadının bir ailesi olduğunu söyleyin."

"Bu hoşuna giderdi," diye yanıtladı Drusilla. "Dolan bir cit, ama duyduğumuza göre oldukça iyi ayarlanmış. Eski ailelerin, *en iyi* ailelerin, genç kadınları söz konusu olduğunda koruyucu olabileceklerini anlaması ona zarar vermez."

Bonny bir pastayı çiğnerken durakladı ve Nigel ay ve çöreklerle birlikte bir eleştirinin de servis edilip edilmediğini merak etmek zorunda kaldı. Böyle bir olasılığı düşünmektense ayağı kalktı.

"Gelecek hafta başında Dolan'ın malikanesinde onu kontrol edeceğiz. Hanımlar, benim için bir zevkti ve annenize hemen yazmalısınız."

Bonny ellerini eğdi, parmak eklemlerini okşadı, ayrılırken biraz fazla yakın durdu ve Nigel arkadaşını kırbaçla dövmeğ isteyene kadar lanet gözlerini kırıştırdı, ama sonra -Tanrı'ya şükür- Hecate ve Drusilla onları monogramlı mendillerle ve yakında tekrar gelmeleri için uyararak uğurlarken Bonny'nin inzivaya çekildiğı patikadan aşağı doğru koşmaya başladılar.

"Ne güzel kuzenlerin var, Wooster. Özellikle küçük esmer olanı sevdim. Biri onların ortaya çıkışını görseydi iyi bir eş olabilirlerdi."

"İkinci dereceden kuzenler ve Drusilla'nın gülümsemesi kadınsı bir kurnazlık dünyasını gizliyor. Annem onları sunmaya pek meyilli değildi. Hecate'in yeterince iyi olduğunu düşünmüştüm." Herhangi bir dereceden kuzenin olması gerekenden daha iyiydi ve kendini hiçbir zaman yaramaz gülüşlü sarışınlara düşkün görmemişti.

Bonny uzun bir süre Nigel'a baktı. "Annenin unvanı yok ve annen ailenin reisinin sen olduğunu öğrenmeli. Ben de annemle aynı şeyleri yaşadım. İşleri yoluna koymak için sağlam bir el ve elik gibi sinirler gerekir - muhtemelen kutsal evlilik için çok iyi bir hazırlık."

"Bonny, kuzenlerime davranışımı mı kınıyorsun?" Bu düşünce çok acı vericiydi.

Bonny geniş omuzlarını silkti. "Onlara pek iyi *davranmadın*, o halde eleştirecek ne var? Ayrıca, güzel Amy'yle evleniyorsun ve bu sana diğer ikisi için bir şeyler yapma imkânı verecek, değil mi?"

Bu fark ediş daha çok canını yaktı. Ailenin geçimine bir değil üç kadının daha eklenmesi çok aşağılayıcı bir düşünceydi. "Sanırım öyle olacak." Nigel bineğinin dörtlüna vurdu ve bayat çöreklerden, zayıf çaydan ve bunların çağrıştırdığı yükümlülüklerden uzaklaştı.

Üç

Çocukluğunun büyük bir kısmını açlıkla burun buruna geçirmiş bir adam, ödülü ne kadar çok arzuluyor olursa olsun, pazarlık edilmesi gereken bir şeyi yağmalamaktan ya da çalmaktan daha iyisini bilirdi. Geçen hafta Jonathan'a en azından bir şey göstermişti: Uzaktan tapınmaya devam edemezdi, Amy Ingraham'la olan meseleleri, mantığından ayrılmadan önce öyle ya da böyle çözmesi gerekiyordu.

Ve her *iki durumda da*, çabalarının karşılığını en azından bir öpücükle almaya kararlıydı.

Jonathan dudaklarını Bayan Ingraham'ın kollarının üzerine otoriteyle yerleştirdi. Yalvarmak ve talep etmek arasında bir denge kurdu ve hem damarlarında dolaşan erkek-hayvan coşkusu hem de karnında kaynayan dehşeti görmezden gelmesini gerektirdi.

Dürüst bir arzu ifadesi karşısında dehşete düşerdi.

Hiçbir şey söylemeyecekti, ama sabah olduğunda, görevinden ayrılmak istediğine dair özenle kaleme alınmış bir bildirim bulacaktı.

Öylece ortadan kaybolurdu.

Bu düşünce onu kollarının arasına daha sıkı almasına ve diliyle dudaklarının tadına bakmasına neden oldu. Öyle pelüş ve yumuşak, öyle...

Amy Ingraham boğazının arkasından tatlı bir inilti çıkardı ve Jonathan artan şehvetinin sisi içinde onun elinin saçlarını yumrukladığını ve göğüslerinin göğsüne sıkıca, hatta umutsuzca bastırdığını hissetti.

Sabah ortadan kaybolabilirdi ama şu anda *onu geri öpüyordu*.

Bunun farkına varmanın verdiği rahatlama, o anın tadını çıkarabilmek için yaklaşımını yumuşatmasına neden oldu; alt dudağının üzerinde yavaşça gezinen dilinin sıcaklığı.

Giysilerinin yakın mesafede sürtünerek çıkardığı özel ses.

Kadının bacakları adamın dizlerine dolanarak bellerinin altına hoş bir tutuş hareketi ekledi.

Yaz havasında limon mine çiçeğinin hoş, keskin kokusu.

Jonathan, Amy'nin ağzı onunkinden çekildiğinde göğsünü avucunun altında şekillendirmenin gerekliliğini düşünüyordu.

"Bu çok kötü."

Kelimeleri adamın boynuna doğru üfledi, yumruğu hâlâ adamın ensesindeki saçların etrafındaydı. Bacağı daha düzgün bir pozisyona geri kayarken göğsünün göğüs kafesine doğru inip kalktığını hissetti.

"Kötü değil." Jonathan kızın çenesini kavradı ve taş ustasının elleri ile kızın yumuşak yanağı arasındaki kontrasta hayret etti. "Güzel. Tatlı. Kelimelerin ötesinde değerli."

Galya dilinde sevecen sözcükler fokurdadı, ama o anı dinsiz diliyle lekelemektense kızın şakağını öpmekle yetindi. "Sen de beni öptün, canım." Galce bu kendini beğenmiş ifadeden daha iyi olabilirdi, küfretmek daha iyi olabilirdi ama yine de bu onun kabul etmesini istediği bir gerçektir.

Doğrulamaya çalıştı. "*Herhangi* bir kadın böyle bir beceriye karşı koymakta çaresiz kalırdı, efendim..."

"Tanrı aşkına, adım söyleyemez misin, Amy Ingraham?"

Doğrulamak, omurgasını dikleştirmek için gösterdiği çaba üç saniye daha sürmüş, Jonathan onu nazikçe engellemiştir. Kollarını onun etrafında tuttu, çenesini tepesinin üzerine koydu ve bir iç çekişle yatışana kadar onu gevşekçe tuttu.

"Bu bizim için çok kötü oldu." Sesi öfkeli olmaktan çok şaşkındı. En azından eğlenmiyordu.

"Vaazınızı dinlemekle ilgilenmeden çok önce, küçük bir öpücüğün neden bu kadar kötü olduğunu bana anlatacağınızdan eminim. Şimdilik, lütfen

sana sarılmanın zevkini?"

Bir an için onun gözlerinin içine bakabilecek kadar doğruldu. "*Küçük bir öpücükten anladığın bu muydu?*" Kendini ona yasladı ve kulağa "Tanrı'nın annesi" gibi gelen bir şey mırıldandı.

Bir an daha geçtikten ve kucağındaki kadın ağır bir iç çektikten sonra Amy'nin kolu Jonathan'ın belinin arkasına dolandı.

"Kahvaltıda yüzünüze nasıl bakacağım, Bay D-"

Başını eğdi ve kızın kulak memesini ısırdı. "Jonathan." Nefis bir kadın etinin etrafında kenetlenmiş dişlerin arasından konuşmak ve bu sırada kadının gülmemeye çalışması büyük bir çabaydı.

"Korkunçsunuz, *Bay Dolan*." Kadın güldü, vücudundaki hafif titremeler Jonathan'ın onu bankta altına yatırıp kıyafetlerini bir kenara itme isteği uyandırdı...

Düşüncelerini bu görüntüden uzaklaştırdı. "Jon-a-than. Söyle."

Boşta kalan eli çenesini kavradı, avuç içi yumuşak ve sıcaktı. "Jonathan. Jonathan Patrick Joseph Dolan."

"Teşekkür ederim." Ona bu küçük nimeti verdiği ve tam adını bildiği için *Tanrı* onu *korusun*. "Seni sonsuza dek öpmek istedim, biliyorsun."

Bu itiraf muhtemelen aptalcaydı, onu işe aldığı günden beri karanlık köşelerde şehvet duyduğunu düşünmesine neden olacak kötü bir yanlış hesaplamaydı, ki durum hiç de öyle değildi.

Daha da yaklaştı. "Spaniel Georgina'yı aldığından beri seni öpmek istiyordum. Babam köpek sahibi olmama asla izin vermezdi, çok fazla yaygara ve zahmetli olduklarını söylerdi, sanki..."

Jonathan onun sessizliğinde düşüncenin geri kalanını duydu: Sanki bir kız çocuğu yeterince rahatsız etmiyormuş gibi.

"Sana koca bir köpek kulübesi alacağım." Sarılmayı bıraktı.

Tam olarak tepinip gitmedi ama Jonathan *artık* yanlış hesapladığını biliyordu. Kadın doğruldu, yanağına bir öpücük kondurdu ve ayağa kalktı. "Bana bir şey almanıza gerek yok efendim. Bu hoş bir hataydı, ama yine de bir hataydı. Olanları unutmaya karar verelim mi?"

Bir dakika önce zafer sarhoşluğu içindeydi ama şimdi ayaklarının altındaki zemin hainceydi. "Davetiniz olmadan bundan asla bahsetmemeyi kabul edebilirim."

Kadının ona bakışını anlamak çok zordu. "Teşekkür ederim."

Sesi Lord Deene gibi çıkıyordu, sözleri aristokratın teşekkürden başka bir şey ima ettiğini akla getiriyordu. Jonathan onun vardığı sonuçları tartışmak için bir yol ararken, o tekrar eğildi ve onu dudaklarından uzun uzun öptü.

Ayağa kalkıp eve doğru yöneldiğinde Jonathan tamamen fiziksel olmayan bir öfke duydu. Ondan aldığı o son öpücük, bir ayrılık öpücüğüydü.

Yoksa öyle miydi? Lanet köpek eve en az bir yıl önce katılmıştı.

-Hayır, iki yıl önce.

En azından.

Arabanın üzerindeki toz yaz havasına karışırken Hecate Ingraham mendilini tekrar cebine soktu. "Çok kötüydük, Rahibe."

Drusilla mendilini de bir kenara koydu ve verandadaki salıncağa doğru yürüdü. "Yaramaz, gerçekten. Bayat çay kekleri ilham kaynağı oldu. Yine de baronun görünüşü hoşuma gitti."

Hekate kız kardeşinin yanına oturdu ve kaygan ayağıyla salıncağı itti.

"Kuzen Nigel'in bu kadar yakışıklı olması bence utanç verici. Çocukken Hampshire'da ziyaret etmek zorunda kaldığımızda tam bir can sıkıcıydı."

Drusilla, "İyi görünümlü bir can sıkıcı," diye onayladı. "Ama Tanrı'ya şükür sadece ikinci bir kuzen. Şimdi doğru dürüst bir demlik çayımız var mı, yoksa ahududu liköründen bir yudum içelim mi?"

"Bir çocuk. Kesinlikle bir çocuk." Dru bir sorun üzerinde çalışan bir zihnin habercisi olan bir iç çekerken bir kez daha itti.

"Amy'yi uyarmalıyız, biliyorsun. Nigel bir şeylerin peşinde ve bu yataklarımıza kurbağa koymak kadar basit bir şey olmayacak."

"Onları önce botlarına koyduk, ne yazık ki kurbağalar için. Neden üzülüyorsun, Dru?"

Drusilla salıncağı oldukça kuvvetli bir şekilde itmeye başladı. "Amy bizim kız kardeşimiz."

Dru'nun apaçık ortada olan bir şeyi söylemesi, bir açılış taktiğinden başka bir şey değildi. "Öyle."

"Bize sık sık para gönderiyor ve Witless Gender'ın ellerinde acı çekti."

"Çok acı çekti," diye yanıtladı Hekate, gerçi bu yıllar önceydi ve pek çok kadın aynı kaderi paylaşmıştı. Ayağa kalkıp içkiyi getirmek üzereydi ki Drusilla konuşmaya devam etti.

"Amy muhtemelen baronun omuzlarını fark etmeyecektir bile."

Ah. "Ve onu ilk sen gördün, bu yüzden sana aşık olmasının adil olduğunu düşünüyorsun. Dürüst olmak gerekirse Dru, bu Amy'nin senden yapmanı bekleyeceği bir fedakarlık değil."

"Baronun kimseye aşık olacağını sanmıyorum. Bence Amy'yi Nigel'in kapıda dolaştığı konusunda uyarırsak, ikimizin geçimini sağlamanın kendi sorumluluğu olduğu sonucuna varabilir - gerçi Tanrı biliyor ya, bunu yapmak için yılları var. Nigel onu yanına alırsa büyük bir iş yapmış olur, oysa Amy'nin şu anki durumu onu mutlu ediyor gibi görünüyor. Ne kadar mutlu olmasına izin verirse o kadar."

Nigel yakışıklı bir iş çıkaracaktı. Hekate salıncağı tekrar hareket ettirdi.

"Amy, Hampshire'a gitmek zorunda kalırsak evini terk edebileceği Bay Dolan'la mutlu." Amy işvereniyle ilgili çok az şey yazmıştı, ama aşağılayıcı bir ifade kullanmaması onu onayladığını gösteriyordu.

"Bay Dolan ve sevgili Georgina'sı. Erkekler zaman zaman çocuklarının mürebbiyeleriyle evlenirler." Drusilla bu konuda haksız değildi. Onların da

Çocuklarının mürebbiyeleriyle evlenen tanıdıkları erkeklerin listesini yapmak için bir fırsat.

"Böyle bir eşleşmenin söz konusu olduğuna dair hiçbir işaret almadık Dru ve Amy yıllardır Bay Dolan için çalışıyor."

"Birkaç yıl. Dul bir adamın halletmesi gereken şeyler vardır ve Amy, Mr. Dolan utangaçtır."

Salıncak gıcırdayarak durdu. "Amy de utangaç olabilir." Aynı zamanda inatçı, sadık, hataya yer vermeyen ve yüksek eğitilmiş haliyle pek de zeki olmayan biri.

Bir dul hiç yoktan iyiydi elbette. İkizlerin her ikisine de dul erkekler yaklaşmıştı - kız öğrenciler ya da üvey çocuklar için pazarda olmayan erkekler. Böyle bir ilgi pek gurur okşayıcı değildi ama tamamen görmezden gelinmekten daha iyiydi, özellikle de dul genç, varlıklı ve yakışıklıysa ve kadın kalbini dulun küçük kızına çoktan kaptırmışsa.

"Amy ve Bay Dolan yollarını bulurlar," dedi Drusilla. "Ben ahududu likörünü bulacağım." Ayağa kalktı ama Hecate onu bileğinden yakaladı.

"Bana bir bardak doldur, Amy'ye Nigel'in bunca yıl sonra aile bağlantılarını hatırladığına dair bir not yazalım. Notu haftanın ilk günü postalayabiliriz; tabii Amy'nin gideceği yönü bulabilirsek ve bize haber vermeden Kasabaya dönmediğini varsayarsak."

Böyle bir not, Nigel bir dahaki sefere cazibe saçarak ve yeni topuklara fena halde ihtiyaç duyan botlar giyerek geldiğinde Amy'nin ayak altında olmasını sağlayacaktı. Birinin Nigel'a el koyması gerekiyordu, çünkü Sevgili Kuzen genç bir kadının yatağına kurbağa koymanın yetişkin versiyonunu yapıyordu.

Drusilla, "Bay Dolan, ünvanlı, yakışıklı bir delikanlı Amy'ye biraz ilgi gösterirse, sakladığı hazineyi daha iyi anlayabilir," dedi. "Ama Amy, Nigel'ın bizi yerleştireceği plana katılmayı kendi sorumluluğu olarak görebilir. Stratejiyi düşünmeliyiz, Rahibe. Onu Bay Dolan'ın yanından çağırmadan önce stratejimizi düşünmeyi Amy'ye borçluyuz."

Drusilla, Hekate'nin düşünceleri ve olasılıkları sıralamaya başlaması için yeterince uzun süre oyalanmadı, bunun yerine evin içinde kayboldu.

"Strateji! Şişıyi de buraya getirin lütfen," diye seslendi Hekate arkasından, "taze çay kekleriyle birlikte!"

Amy bir şimşek çakması ve gök gürültüsüyle uyandı. Güzel, işte fırtına geliyor türünden bir gümbürtü, birazdan sert bir esintinin başlayacağı anlamına geliyordu. Sabahlığını kaptığı gibi ayaklarını terliklerin içine soktu ve koridoru geçerek Georgina'nın odasına yöneldi.

Yatağın kendisi boşken, kızın yatağının yanındaki perdeler tazeleyici esintide dans etmeye başlamıştı bile.

Amy'yi uyandıran da yaklaşan fırtınadan çok buydu, yani sorumluluğunda her şeyin yolunda gitmediğine dair altıncı his. Aynı içgüdü Amy'yi birden fazla kâbusa karşı uyardığı gibi, çocuğun belirsiz grip nöbetine karşı da uyarmıştı.

Amy pencereyi yarım santimlik bir aralık dışında kapattı ve odayı inceledi. Sabahlık ve terlik yoktu ve Georgina her ikisinin de yatağın ayak ucunda olması gereken bir gece rutinine uyma konusunda çok iyiydi.

"Gezinmek, o zaman." Ve Georgina rahatlamak istediğinde tek bir yere gidiyordu. Ne mürebbiyesine, ne de babasını bulabileceği bir yere.

Amy, Jon'un, yani Bay Dolan'ın odasının nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Georgina ısrarla görmek istemiş ve odayı incelemişti. Köpek Charles, "Babam kızmasın diye" babamın terliklerini yememesi için sert bir şekilde uyarılmıştı.

Sanki Jonathan Dolan kızına küsebilirmiş gibi. Belki huysuz ve sertti, elbette, ama küsmezdi. Odasının kapısı birkaç santim aralıktı ve koridora yumuşak bir ışık sızıyordu. Amy kapıya iki kez vurdu.

"İçeri gelin." Bay Dolan'ın sesiydi ama emir ve ültimatom vermek yerine yumuşak bir şekilde konuşuyordu.

Adam geniş bir koltuğa oturmuş, Georgina göğsüne yaslanmıştı. Georgina'nın nefes alış veriş düzenli bir ritim izlerken, eli sırtını yavaşça okşadı.

"Uyuyamadı. Deene onu Markiz'e taylara isim verme konusunda yardımcı olması için işe aldı, ki size en az iki düzine tay olduğunu söyleyebilirim."

Babasının kollarında huzur içinde uyuklayan küçük çocuğun görüntüsü Amy'nin göğsünde tuhaf bir sızıya neden oldu. Georgina hastalandığında, babası ateşi düşene kadar çocuk odasının zemininde uyumuştur. Kızına kitap okumuş, onunla kâğıt oynamış, ona misket atmayı öğretmiş, sonra da dönüp tuttuğu doktorları sorguya çekmişti -bulunabilecek en iyi doktorları- ta ki onlar anlaşılır cevaplar verene ya da

Kapı.

Amy anıyı bir kenara itti ve odaya doğru ilerledi. "Sanırım ziyaretinden keyif alıyor."

Georgina'yı kucağına alıp ayağa kalkarken yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı.

"Zorunda mısın? Tabii ki ziyaretinden keyif alıyor. Deene karısını bunun böyle olması için kandırdı. Tek tesellim, markizi olmasaydı, diğer amcalar gibi ceplerine horehound şekerleri doldurup kart numaraları yapmak zorunda kalacak olması."

"Onu yatırmaktan daha fazlasını yapabilirim, efendim."

"Elbette öylesin." Eğilip Amy'nin yanağına bir öpücük kondurdu ve hırsızlığını gerçekleştirmek için çocuğu hafifçe uzaklaştırdı. "Yakında, günün olaylarını babama anlatamayacak kadar büyüyecek. Lütfen bize mumu getir. Kızım bana olan saygısını yitirmeden önce onunla kucaklaşmama izin ver."

"Onu özleyeceksin." Amy mumu eline aldı, adamın çocuk üzerindeki hak iddiasının kendisininkinden, adamın fiziksel gücünün onunkinden çok daha üstün olmasına içerliyordu.

"Belki de ikimiz de onu özleyeceğiz." Çürük adam.

Ama Amy onun koridordan Georgina'nın odasına doğru ilerleyişini aydınlatırken, öfkesinin bir kısmının da öpüşmelerinden kaynaklandığını itiraf etti.

üç gün önce paylaşmıştı. Sohbet sırasında konuyu açmamıştı ama suçlu kabahat çeşitleriyle tekrarlamıştı.

Günün sonunda odasına kadar ona eşlik ederken elini öpmüştü.

Akşam yemeğinden önce onu kütüphaneden aldığı anda yanağından öpmüştü.

Yetişkinler Georgina'yı kaybetme oyununda şımarttıklarında ödül olarak bir öpücük talep etmiş, çocuğun inlemesine ve Markiz'in, eğer istediği nimet buysa, herhangi bir hanımefendinin Bay Dolan'a turunu kaybetmek isteyeceğini öne sürmesine neden olmuştu.

Jonathan gülmüş ve Amy'ye öyle bir bakış fırlatmıştı ki, Amy'nin yüzü kızarmıştı.

Berbat, adamım. Berbat yakışıklı adam, yorgun, biraz dağınık ve tehlikeli bir şekilde sevgili görünüyor.

"Eğer onu yatağa yatırırsan."

Dudakları yukarı kıvrıldı, sanki Amy'nin iş havasına aldanmamış gibiydi. Çocuğu nazikçe yatağa yatırdı, sonra battaniyeleri yukarı çekti ve doğruldu. "O şimdi mışıl mışıl uyuyacak, peki ya sen? Fırtına seni uyutmayacak mı?"

Amy mumu ona uzattı ve yorganı Georgina'nın üzerine daha sıkı örttü. Bir elini çocuğun alnında gezdirdi, sonra ne yaptığını fark etti.

"Özür dilerim."

Hava akımından korumak için elini mumun etrafına doladı ama bu aynı zamanda mevcut ışığı da azalttı. "Ne için üzgün olabilirsin ki?"

"Georgina'nın benim kızım olmadığını ima etmek istemedim."

Amy uyuyan çocukla daha fazla uğraşmayı kendine yasaklarken Jonathan mumu birkaç santim daha yukarı kaldırarak Amy'nin yüzüne yaklaştırdı. "Ruh halin pek iç açıcı değil canım. Bana kızgın mısın? Marie de belli aralıklarla sinirli olabiliyor."

"Kesinlikle-!"

"Gel canım." Kadının elini tuttu ve onu odadan çıkardı, kapıyı arkalarından sessizce kapattı. "Sanırım bir beyefendi böyle bir düşünceyi ima etmez? Marie bedensel ritimleri konusunda pek çekingen değildi."

"Bir centilmen böyle konulardan kesinlikle kaçınır." Lanet olsun ona, Amy'nin son birkaç gündür neden melankoli hissettiğine dair makul bir mazeret öne sürmüştü.

"Demek ki kocalar centilmen değil, çünkü karım bir an bana bağırıp çağırırken bir an sonra kollarımda ağlıyorsa bunun tek bir açıklaması vardı. Eve ne zaman çiçek getireceğimi bilmek için takvimimi işaretlemeye başladım."

Amy durdu ama elini onun elinden çekmedi. "Ona çiçek mi getirdin?"

"Sana çiçek getirdim."

Elini çekiştirdi ve kız tekrar yürümeye başladı. "Ne zaman?"

"Kışın başını üşüttüğün zaman."

"Kartta Georgina'dan geldiği yazıyordu." Ama Amy'nin şüpheleri vardı, tabii ki vardı. Ve o buketi süsleyen kırmızı güllerden biri -İncil'inin sayfaları arasına sıkıştırılmıştı. "Nereye gidiyoruz?" Durduklarında soru kendi kendini cevapladı. "Bu kötü bir fikir Bay Dolan."

Yine de onu yatak odasına kadar takip etti ve adam kapıyı arkalarından kapatıp mumu yere bıraktıktan sonra elleri kalçalarında ona doğru döndüğünde hiçbir şey söylemedi.

"Sana neyin kötü bir fikir olduğunu söyleyeyim Amy Ingraham. Kötü bir fikir, Deene'in durumu fark ettiği noktaya kadar sana saldıracakmışım gibi beni izlemendir."

Amy'nin beklediği son şey, en son şey bir azar işitmekti, hem de hak ettiği bir azar. "Özür dilerim ama dudaklarını kendine saklasaydın, belki de seni bu kadar yakından takip etmezdim."

Gözlerini dikti ve kıpırdamadan daha da uzayıp genişledi. "Eğer yaklaşımlarım hiç hoş karşılanmıyorsa, bunu bana bildirmeniz yeterli."

Amy onun bakışlarındaki öfkeden ve onun altında gizlenen kırılganlık imasından uzaklaşmak için kenara çekildi ve adım atmaya başladı. "İlginiz hiç de hoş değil, ama sağlıklı karar verme işini bana bırakıyorsunuz ve ben bu konuda sandığınız kadar güvenilir değilim."

"Çok sağlam muhakeme yeteneğin var, sevgili Amy. Eğer muhakeme yeteneğin olmasaydı sana tek çocuğumu emanet etmezdim."

Şimdi sesi eğleniyor gibiydi, sefil herif ve ona Amy demişti.

Ayrıca *canım*. Tekrar.

"İşte, görüyorsunuz! Bana Amy diyorsun ve ben gülümsemek istiyorum. Küçümseyici bir gülümseme değil, sanki böyle bir varsayım hakkında bir perspektifim varmış gibi, ama gerçek, içten bir gülümseme, *sadece* adımı kullandığın için."

"Adımı söyle."

Hiç mantıklı gelmedi. "Jonathan."

Kız onu incelerken, ne demek istediğini anlamaya çalışırken, adam *ona* gülümsedi. Gülümsemesi Georgina'ya bakışını anımsatıyordu, şefkat ve onay dolu bir gülümsemeydi ama bu bir babanın değil, bir oğulun gülümsemesiydi.

"Evet," dedi Amy oturarak. "Sana tam olarak bu şekilde bakmak istiyorum. Bu, bu *aptallık*." Ve gecenin geç bir saatinde yatak odasında, onun yanında kalması aptallıktan da beterd.

"Telaşlanmışsın." Kendini onun yanına indirdi. "Bunun için üzgünüm. Seni sakinleştirmek için ne yapabileceğimi söyle."

Amy'nin elini tuttu ve aksi yöndeki tüm hislerine rağmen bu Amy'nin sinirlerini yatıştırmaya yardımcı oldu - ta ki oturdukları yeri görene kadar. "Burası bir yatak."

"Yatağım. Rahat da, bu da Deene'in yaşlıları arasında yaygın olan sürekli ergenlik döneminden çıktığını gösteriyor. Bana seni gerçekten neyin rahatsız ettiğini söyle. Biliyorsun, elimden bir şey gelirse bunu halledeceğim."

Alnından öptü ve bu Amy'nin az miktardaki soğukkanlılık rezervlerini yok etti. Adamın kokusu, boğazının ağzına yakınlığı, boyunluğunun olmadığını fark etmesi... *Bu asla olmazdı.*

"Sunduđunuz Őeye direnecek kadar uygun olduđumu dűŐűnűyorsunuz, űnkű ne sunduđunuzu tam olarak *bilmediđimi* varsayıyorsunuz. KeŐke... Yani, dűŐűnmelisiniz..." Onun elini tutuyordu ve parmaklarını onunkilerden ayırması gerektiđini biliyordu. "*Deneyimlerim* var," diye devam etti, "űyle ki ayartılmaya sandıđınızdan daha yatkınım. űpűcűklerin nereye varabileceđini biliyorum. Yatakların ne amaçla kullanılabileceđini biliyorum."

Jonathan bu itiraf űzerine parmaklarını onun avuçlarından çekti -Őimdi, elini kalbine gűtűrmek ve orada tutmak istediđinde.

"Deneyiminiz var mı?" Sesi acı verecek kadar nűtrdű, pencerenin dıŐında Őakırdamaya baŐlayan yađmur kadar serindi. "Ne çeŐit bir deneyim?"

"Gerçek bir hanımefendinin sahip olmaması gereken tűrden."

"Senin vuruŐun." Bonny esnedi ve çenesini kırdı. "Ve bunu iyi değerlendir. Seni bir kez daha yendikten sonra yatmaya gidiyorum."

"Dikkatim dađınık. Dolan'ın kır evine gittim - saray bűyűklűđűnde bir yer - ama Amy yoktu. GűrűnűŐe gűre Dolan'ın veledini bile ađırlayan Deene Markisi'nin misafirperverliđinin tadını çıkartıyorlar." Nigel, gűneyde gűk gűrlerken bilardo masasını dűŐűndű. "Ve bu fırtına konsantrasyonuma yardımcı olmuyor."

"Tereddűt ediyorsun ya da muhtemelen sızlanıyorsun."

"İkisi de." Masada dođru dűrűst tek bir kadeh bile yoktu ve daha fazla konyak sabah kűtű bir kafa anlamına gelecekti ki planları dűŐűnűldűđűnde Nigel bunu gűze alamazdı. "Bugűn nereye gittin?"

Bonny'nin gűlűmsemesi hınzırcaydı. İstakasına sanki bir oban deđerneđiymiŐ gibi yaslandı. "Bir telefon gűrűŐmesi yaptım."

"Kimin űzerine? Buralarda çok az dűzgűn arkadaŐ var, Kent gibi deđer."

"GűrűnűŐe gűre kuzenlerinizi son ziyaret ettiđimizde eldivenlerimi unutmuŐum."

Nigel olası bir atışı göz hizasından görebilmek için çömeldi. "Eldivenlerini mi *unuttun*? Bir çift eldiven için mi Bayan Ingraham'ı ziyaret ettiniz? Bir parça kıyafet için kendinizi daha fazla bayat çay kekine ve zayıf çaya mı maruz bıraktınız?"

"Hayır." Bonny ıstakasını bir sopa gibi çevirdi. "Eldivenlerimin hepsi sayıldı. Kayıp bir çift bahanesiyle Bayan Drusilla'nın eşliğinde verandada çok etkileyici ahududu likörü ve birkaç sandviçin tadını çıkardım. Bayan Hecate ödünç verme kütüphanesine gitmişti."

"Ahududu likörü etkileyici *olamaz*." Nigel ayağa kalktı, sırtında bir kasılma hissetti ve Bonny'nin cazibesini Hekate'ye yöneltmemiş olmasından dolayı tuhaf bir rahatlama duydu. Bonny gibi iyi kalpli bir adam için fazla önemli bir kadındı. Onu tek bir valsle çiğneyip tükürürdü.

"Ahududu likörü oldukça etkileyici olabilir," dedi Bonny, "senin bilardo oyununun aksine. Eğer kaybedecek olursan, bu rezilliğini kendime saklamaya ikna olabilirim."

Bonny iyi kalpliydi. O bir aptal değildi. "Bunu kendine saklardin -Eğer ne?"

"Eğer kuzenlerini zengin edersen."

Birdenbire şakalaşmaz oldular. Arkadaşlıkların bocalayabileceği ve meydan okumaların olabileceği o hassas zemine doğru ilerlemişlerdi.

Nigel atışını yaptı, toplar masanın her tarafına sıçradı ama bir tanesi bile batmadı. "Bonny, eğer onları kutsayabilseydim, yapardım. Annem buna izin vermez."

Bonny, Nigel'in annesinin çeyizleri veto ettiği masalını küçümsediğini belli eden bir bakışla Nigel'i süzdü.

Ama Bonny iyi kalpliydi, bu yüzden meydan okumadı -açıkça meydan okumadı-. "Belki de güzel Amy'nin elini kazandığında bu konuyu karına açabilirsin, çünkü o da kız kardeşlerinin geçimini sağlamak isteyecektir. Dul bir vikontesin böyle bir tartışmada söz hakkı olmaz, değil mi?"

Bonny masanın üzerine eğildi, nişan aldı ve atışını yaptı. Tam tepede bir gök gürültüsü sesi duyulurken, üç top birden yere düştü. Bir, iki, üç.

"İstekli miydin?"

Jonathan soruyu sessizce sordu, ama kadının cevabı büyük bir fark yarattı. Tanrı aşkına, eğer zorlanmışsa... Ve işte buradaydı, her fırsatta ondan öpücük koparıyordu.

"Oh, zorlanmaktan çok uzaktım. İstekliydim."

Amy'nin canı sıkındı ve onu gece elbisesi ve terlikleriyle, saçları bir omzunun üzerinden altın bir iple sarkarken gördüğünde sadece *Amy* olabilirdi.

"Hevesli olmak iyi bir şeydir." Jonathan kolunu onun beline doladı. "Bir kadın istekli olmalıdır, özellikle de ilk seferinde."

Elini onunkinden kurtardı ve cüppesinin kolundaki bir düğmeyle oynadı. "Peki ya ikincisi ya da üçüncüsü?"

Burada bir hikâye gizliydi ve gecenin geç bir saatinde, rüzgâr eserken ve sadece bir mum yanarken hikâyeyi ondan almanın tam zamanıydı. Jonathan Amy'nin başını omzuna doğru itti; Amy başını tekrar omzuna koyana kadar başını omzundan ayırmadı. "Söyle bana, sevgili kalbim. Sana takvimimden bahsetmiştim."

"Yapmamalıydın."

Sözlerinde bir eğlence parıltısı vardı, bu yüzden zorlamadı. Onun sırtını okşadı ve *yatağında*, yanı başında olduğunu hissetmenin tadını çıkardı.

"Bir çocuk vardı. Adı Robert'tı." Bir çocuk, bir erkek değil. "Devam et."

"Beyin oğluydu, uygun bir adamdı ve harika bir gülümsemesi vardı." Jonathan onun geçmiş zaman kullanmasına odaklanırken bir an sessizliğe gömüldü. "Ama on yedi yaşındaydı ve huzursuzdu, dünyayı fethetmek değilse bile görmek istiyordu. Hoşgörülü babası ona bir komisyon satın aldı ve Yarımada'ya asker olarak gitti."

"Ama önce sizi gülümsemesiyle büyüledi, tıpkı alay giysileri içindeki oğlanların yapmaya alışkın olduğu gibi."

"Çok basitmiş gibi konuşuyorsun. O ve ben anlaşmıştık - gerçekten anlaşmıştık - ama nişanlanmamıza izin vermedi."

savaşı gidiyor." Sesi yorgun geliyordu, sanki hikâyenin bu yönünü kendine defalarca anlatmış gibiydi.

"Onun onurlu biri olduğuna inanmak istiyorsun." Jonathan onu çevirdi, böylece yanında oturmaktan çok onu kucaklamış oldu.

"Öldüğünde, komutanı Robert'ın her yere taşıdığı saç tutamını bana gönderdi. Mektup çok güzeldi, benimle ilgili düşüncelerin ölen kahramanı nasıl rahatlattığından bahsediyordu ama o bir tutam saç benimkinden birkaç ton daha koyuydu."

"Onu bir yoldaşı için taşıyor olabilir, savaşta ölen bir yoldaşı için."

Jonathan kollarını ona doladı ve o da sert bir iç çekişle Jonathan'ın içine gömüldü. "Çok nazıksın. Çok öfkeliydim."

Çenesini onun tepesine dayadı, gözlerini kapattı ve bir buket limon mine çiçeğini içine çekti. "Çünkü mü?"

"Tüm o heves? Ben... bilmiyorum... filarmoninin kreşendosunu, dolunayın altındaki şiiri, samanlıkta birkaç dakika homurdanmak ve hapsirmek için eteklerimi yukarı itmesinden başka bir şey istedim."

Jonathan gülmedi, ne onun öfkesine ne de hapsirmesine. Robert denen adam ölmüştü -*çocuk* ölmüştü- ve Amy o masum haliyle bile hiç etkilenmemişti.

"Karım ilk başta evlilik sorumluluklarını yerine getirmeye istekli değildi." O an her ne gerektiriyorsa, Jonathan bunun o olmadığından şüpheleniyordu.

Amy geri çekildi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Onu seviyordun. Sevgisini biliyorum."

Başını nazıkçe omzuna doğru geri çekti. "Yaptım-çok fazla -Ama yanlış nedenlerle evlendik. Ailesinin paraya ihtiyacı vardı, benim de vardı; ben çocuklarım için saygınlık istiyordum, o ise bunu garanti edebilirdi. Merhametli Tanrı birkaç yıl sonra bize dostluk bahşetti ama çocuk doğurmak onun için tehlikeliydi ve tutkuları... bedene ait değildi."

Her halükarda vücudu için değil. Sevgi dolu, şefkatli ve itaatkârdı, ayrıca daha fazla çocuk sahibi olmak istiyordu ama asla *hevesli* değildi.

"Özür dilerim."

İki sıradan sözcük, ama Jonathan bu sözcüklerde daha önce hiç kimseden duymadığı bir anlayış ve teselli duyuyordu.

"Öldüğü zaman çok zordu. İnsan kederin yanı sıra suçluluk ve bahsettiğiniz öfkayı de hissediyor. Ve sonra insan sadece üzüntü hissediyor."

Amy hiçbir şey söylemedi ama kollarını Jonathan'ın beline doladı. Mum ışığında bir yatakta oturuyorlardı ve kucaklaşmaları artık sadece Jonathan'ın ona sarılmasından ibaret değildi.

Çünkü onu da tutuyordu.

"Amy?"

Ona olan tutumu biraz daha şiddetlendi. Bu sertlik ona, onun odasına dönmek istemediğini, kendisinin de onun gitmesini istemediğini söylüyordu. Ama bir *beyefendi nasıl olur da bir hanımefendiyle sevişirdi?*

"Gitmeliyim." Yine de geri çekilmedi.

"Ben... Ben senin hevesini istiyorum. Sana hevesimi vermek istiyorum. Bu yatakta ay ışığında şiir ve filarmoni dinlemeni istiyorum. Benimle birlikte. Şimdi."

Şimdi ve sonsuza dek. Bunu söylemedi. Bırakın o anı düşünsün, an geçtikçe sonsuzluk da geçebilirdi.

Yüzünü onun omzuna çevirdi ve Jonathan nefes almamaya çalıştı. Teklifi aceleliydi, hatta baş döndürücüydü, ama onun sevgisindeki yerini sağlamlaştırmak zorunda hissediyordu ve Deene'in çatısı altındaki bu ara, davasını ilerletmek için ideal bir fırsattı.

Muhtemelen tek fırsat.

"Evet, Jonathan. Lütfen." Kadının sesindeki titreme, kalbinin kararsız atışlarını yansıtıyordu. "Evet" tek başına onu heyecanlandırmaya yeterdi ama "Evet Jonathan, lütfen..."

Bu gecenin her ayrıntısını gelecek on yıllar boyunca hatırlamak istiyordu, bu yüzden bir dizi an boyunca kucaklaşmanın tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmadı: yağmurun pıtır pıtır yağması ve yaz havasının yumuşak dalgaları, limon mine çiçeğinin burnunu okşaması, mum gölgeleri esintide dans ederken Amy'nin geceliğiyle vücuduna yaslanmasından duyduğu mükemmel tatmin.

Ve heves, damarlarında kaynayan hoş ve tutkulu bir heves.

"Jonathan? Fikrini değiştirmiyorsun, değil mi?"

"Asla. Mumun yanık kalmasını isteyip istemediğinize karar vermeye çalışıyorum."

Yanağını adamın omzundan kaldırdı. "Seni görmek istiyorum." Gülümsemesi, tutku ifadelerinde yeni olan bir kadının tereddütlü, güzel glmsemesiydi. Jonathan yataktan kalktı, mumu komodine getirdi ve soyunmaya başladı.

"Beni göreceksin."

Kadının gülümsemesi yumuşadı ve o da giysilerini çıkarmaya odaklanmak zorunda kaldı. Elleri tam olarak titremedi ama gömleğinin düğmeleriyle uğraşmaktansa onu başından çekip bir sandalyenin üzerine fırlattı. Botları ve çorapları onu takip etti ve sonra pantolon ve i amaşını kaldı.

şimdi tereddüt etti.

"Bir erkeğin arzusunun kanıtlarını biliyor musun?" Söz konusu kanıtlar yatağa oturduğu andan itibaren artmaya başlamıştı. Adab-ı muaşeret kitapları, tahrik olmuş bir erkeğin, hevesli bir kadının varlığında temel dürtülerinin etkileriyle nasıl başa çıkacağı konusunda tam olarak hiçbir rehberlik sağlamamıştı.

Amy bir eliyle onun çıplak karnını okşadı. "Seni görmek istiyorum." Elini aşağıya kaydırarak pantolonunun üzerinden onu kavradı. "Robert'ın hep acelesi vardı. Hep birileri bizi yakalayacak diye endişelenirdi..."

Bu durumda, zavallı yavru onunla evlenmek ve savaşın zaferi hakkındaki aptalca fikirlerinden vazgeçmek zorunda kalacaktı. "Dşşlerimi öz, Amy. Lütfen." Son kelimeyi ekledi çünkü artık elleri titriyordu.

Amy'ninki değildi. Pantolonunun düğmelerini çözdükten sonra arkasına yaslandı. "Gerisini senin yapman gerekecek."

"Benim için büyük bir zevk." Giysilerinin geri kalanını yere itti ve elleri iki yanında, ayağa kalktı. Amy'nin yüzündeki ifade çok değerliydi -sert, meraklı ve biraz da şaşkın.

"Robert seninle aynı ölçekte inşa edilmedi."

Bu da çocuğun bedensel şiirlere ya da yüksek sesli müziğe ilham verememesini kısmen açıklıyor olabilir. "Dokun bana, eğer seni memnun edecekse."

Kızın bakışlarındaki özlemin korkuyla savaştığını görebiliyordu, bu yüzden elini tutup parmaklarını şaftının etrafında kıvrarak onun için meseleye karar verdi.

"Sıcaksın."

Eli soğukken, harika bir şekilde soğukken.

"Robert onu öpmemi istedi." Sesi kuşkulu geliyordu. "Al."

"İstersen bunu başka bir güne saklayabiliriz." Başka günler, Jonathan'ın o anda sahip olduğundan çok daha fazla itidal geliştirdiği günler. "Amy, ben de seni görmek istiyorum."

Onu okşamayı bıraktı, bu bir merhamet ve kederdi, sonra yatağın yanında durmak için ayağa kalktı. "Ben yaşıyım, biliyorsun."

"Çok eski, eminim, ama yine de senden birkaç yaş büyüğüm." Amy'nin giysilerini bedeninden ayırıp onu tüm görkemli olgunluğuyla ortaya çıkarmamak için ellerini iki yanında tuttu. Hayalinde, kumaşın yırtılma sesi kemanların sesini bastırıyordu ama Amy yine de acele etmedi.

Sabahlığının düğmelerini açarken onun bakışlarını üzerinde tuttu; on dört düğmesi vardı. Onunla evlendiğinde, tüm geceliklerinin sadece üç düğmeli olmasını sağlayacaktı. Ya da iki.

Ya da sabahlık giymesine izin verdiği o birkaç durumda ortasına basit bir kuşak.

Kadın sabahlığı Amy'ye uzattı ve Amy sabahlığı burnuna götürerek kadının çiçek ve limon kokusunu içine çekti. "Gecelik konusunda yardımınıza ihtiyacın var mı Amy?"

Kadın başını salladı, adam bunu cesaretinin tükendiğinin itirafı olarak yorumladı. Adam ikisine de acıdı ve geceliği kızın başından çekti, herhangi bir dilde üçten fazla sayma yeteneği onu terk etmişti.

"Keşke bana dik dik bakmasanız, efendim."

"Jonathan. Yatak arkanda. Örtüler alçakgönüllülüğünüzü yatıştırmak için hazır, ama Amy?" Kollarını onun boynuna dolama dürtüsü

hissedilebilir, kıvranan bir şey.

Ona bir bakış atmak için odanın etrafına bakmayı bıraktı.

"Canım, harikasin. Çok güzelsin ve eğer hemen o yatağa girmezsen, bu mumun ışığında seni gördüğümde dizlerimin üzerine çöküp tapınacağım."

Şiir değildi ama yüzüne tereddütlü bir gülümseme yerleştirdi. Kadın yorganın altına girdi, adam da onu yatağa kadar takip etti ve yatağın üzerinde sürünerek dört ayak üzerinde durdu.

"Canım, ne kadar heveslisin?" Kadın

ona ciddiyetle baktı. "Oldukça."

"Bacaklarını biraz aç."

Rahmetli Robert'ın benzer bir ricasını hatırlamış olacak ki, ona uyarken kaşlarını çattı. "Şimdi ne olacak?"

Artık aralarına onun kendini tutmasından başka bir şey girmiyordu. "Beni öpebilirsin."

Demir gibi bir öz disiplinle, kadın önerisini düşünürken, Jonathan onun üzerinde, yorganın altında çömelmiş, yakın ama dokunmadan duruyordu. Bir centilmen çiçekli konuşmaları ve güzel sözleri bilirdi; Jonathan ise sadece şehveti ve hanımına duyduğu derin saygıyı biliyordu.

Hayır, *saygı* değil. Amy'nin bakışlarının gözlerinden alınca, dudaklarına ve tekrar gözlerine yöneldiği o anlarda Jonathan bir gerçeğe yüzleşti: karısını sevmişti. Bu duyguyu kendi kendine kısmen görev, kısmen derin bir düşkünlük, kısmen de hızlı bir dostluk olarak tanımladı.

Bu kadını da seviyordu, ama karışım farklıydı - heves ve nefes nefese şehvet içeriyordu ve bir beyefendi bunu kabul etmekten muhtemelen memnun olmayacak olsa da, Jonathan'ın tahminine göre bu evlilik ilişkisine göre bir gelişmeydi.

Yumuşak dudakların fırçası onun düşünme yeteneğini yok etti. "Bunu tekrar yap, Amy. *Lütfen*, tekrar yap."

Bu sefer gülümsedi, tam da onun ağzına karşı gülümsedi. Hırlamak istedi -Bunu homurdanma olarak değerlendirir miydi? Eli onun saçlarına gömüldü ve Jonathan hiç düşünmeden uyarılmışlığının onun seksine sürtünmesine izin verdi.

Adam büyüdü, kadın inledi ve öpüşme tüm vücutlarını -dillerini, ellerini, gövdelerini, bacaklarını ve dudaklarını- içeren bir oral güreş müsabakasına dönüştü. Kavgada, adam tehlikeli bir şekilde penetrasyona yaklaştı ve ikisi de hareketsiz kaldı.

"Jonathan, yapmalısın..." Yutkundu ve kendi eliyle onun boştaki elini buldu, sonra parmaklarını birleştirdi. "Lütfen. Daha fazla beklemeye dayanamıyorum."

Vücutlarını birleştirmenin zevkini tatmadan önce onu en az bir kez boşaltmak istemişti. Bu plan bencilceydi, kendi kontrolünün zayıflamasına ve karşılıklı *isteklerine* karşı bir bahse girmeyi amaçlıyordu. Kızın çıplak bedenini onunkinin altında hissetmesi ve adını söyleme şekli düşünüldüğünde, bu plan aynı zamanda dayanılmazdı.

"Kemanları dinle, aşkım." Yanağını onunkine dayadı ve sessizlik içinde vücudunun açıklığını buldu. Aletin ilk dürtüşünde hızlı bir nefes aldı, bu yüzden sıcaklığına karşı itmek için tekrar rahatlayana kadar bekledi.

Bir yerlerden, yavaş hareket etme kararlılığını buldu. *Onu* dinlemek için -Nefes alış verişine, vücudunun onun kasıtlı itişlerine doğru kalkışına, sonra yatışına, parmaklarının onunkilere daha sıkı sarılışına.

Başparmağını avucunun içinde gezdirdi. "Sakin olun leydim. Hapşırmayacağım ve bu iş birkaç dakikadan fazla sürecek."

Onun vücudunun tatlı sıcaklığında şehvetli bir ritim kurarken, bu şekilde birleşmenin mecazi anlamda hayatlarının geri kalanını alması için dua etti.

Dört

Jonathan Dolan'ı ilk gördüğünde, Amy onun vahşi bir adam olmasından hoşlanmıştı. Sadece uzun boylu değil, aynı zamanda geniş omuzlu ve kaslı bir adamdı. Nasırları ve yara izleri vardı, iş bağlantılarıyla ilgili olarak zaman zaman sesini yükseltiyor ve aptallara katlanmıyordu. Böyle bir adam sorumluluklarını yetkinlik ve kararlılıkla üstlenirdi.

Yoksul akrabalarına çeyiz hazırlardı ve ofisinin duvarlarındaki portre ve eskizlere bakılırsa, bunlardan birkaçına sahipti. Müstakbel işvereniyle yaptığı görüşme ilerledikçe, Amy onun son derece zeki, vicdanlı bir ebeveyn olduğunu ve zor konuları -kızının güvenliği, para, Amy'nin karakteri- tartışırken gözünü budaktan sakınmadığını gördü. Hatta ona ürkütücü uzunlukta bir sözleşme bile imzalatmıştı.

Birçok kadının anlayamayacağı bir şekilde, Jonathan Dolan cesur bir adamdı.

Takip eden aylarda Amy'nin ona olan saygısı daha da artmıştı. Georgina söz konusu olduğunda sadece vicdanlı davranmakla kalmıyor, kendini çocuğuna adıyordu. Sadece para konusunu tartışmakla kalmıyor, parayı sessizce birçok hayır kurumuyla paylaşabiliyor ve Amy'nin kendisine karşı da son derece cömert davranıyordu.

Şimdi onun da, özenle dikilmiş kıyafetlerinin altında *muhteşem* olduğunu, sıska göğsü ve yumuşak elleriyle zavallı Robert'ı sıradan bir çocuk gibi gösteren nefes kesici bir numune olduğunu fark etti.

Ve Jonathan Dolan cömertlik hakkında parayla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyin sabırla ilgili olduğu şeyler biliyordu. Başparmağını

Avucunu tekrar.

"Bunu yapman hoşuma gidiyor."

"Bu mu?" Hareketi tekrarladı, etin et üzerinde yavaş ve tatlı bir kayışı.

Başını çevirdi ve onun ön kolunu öptü. "Başparmağınla bunu yaptığında, bana her şekilde dokunmak istediğini söylüyorsun."

Kulağına çok yakın konuştu, o kadar yakındı ki nefesinin şeklini boynunda hissedebiliyordu. "Sana henüz hayal bile edemeyeceğin şekillerde dokunmak istiyorum - ne senin ne de yaramaz meleklerin hayal edemeyeceği şekillerde. Ağzımı ve ellerimi vücudunda seni hem şok edecek hem de memnun edecek yerlere koymak istiyorum. Seni tutkumla cesaretlendirmek istiyorum, öyle ki sen de beni kendi tutkunla şok et ve memnun et."

Sesine, kalçalarındaki dalgalanmalara eşlik eden müzikal bir nitelik kazandıran, hafif bir brogue karışmıştı.

"Jonathan, ağlamak istiyorum."

Alnını onunkine dayadı ve itişlerini daha da yavaşlattı. "Bana tutun."

Ona gözyaşlarının samanlıktaki o kız için olduğunu söylemek istedi, sırtı kaşınan, bencil bir çocuk onun üzerinde beceriksizce hapsirirken çatı kirişinden sarkan tahta makaranın esintide gıcırdamasını izleyen kız için.

"Bana tutun, Amy." Jonathan'ın sesi kelimeleri tekrarlarlarken törpülenmişti. Amy ayak bileklerini Jonathan'ın sırtının alt kısmına kilitledi, onun elini kendi eliyle kavradı ve farkındalığını birleşen bedenlerinin yavaşça itilip geri çekilmesine odakladı.

Başının döndüğü, yerçekiminin bağlarından kurtulduğu hissine kapıldı. Gözlerini kapadı ve ona yapıştı, kalçalarıyla daha az düşünmek ve daha fazla tutku için yalvardı.

Hızlandı, açığı değiştirdi ve aniden tutku çok fazla geldi.

Amy'nin bedeni bir zevk çılgınlığına kapıldı, tenini aşan ve sevgilisiyle arasındaki sınırları eriten kendi içinde bir sevinç. Onun bedenini kendi bedeniymiş gibi hissedebiliyor, hazzı hissedebiliyordu.

Aralarında sekiyor ve kız adamın boğazına sarılıp ağlayana ve altında çılgınca çırpınana kadar genişliyordu.

Ve sonra... yankılanan bir durgunluk, sadece Jonathan'ın elinin saçlarını yumuşatması ve nefeslerinin tamamlayıcı bir ritim bulmasıyla bozuldu.

Amy, Jonathan Dolan'ın kollarında vücudunun neler yapabildiğine hayret ederken uzun, memnun anlar geçti.

"Asker oğlun için ağlıyor musun, Amy?"

Sesi, elinin saçlarına dokunuşu kadar nazikti. Amy yüzünü onun boğazına çevirdi. "Özlem duyan o kız için ağlıyorum. Haksız da sayılmazdı: muhteşem şiirler var, muhteşem senfoniler var."

"Sevgili bayan, bu sadece açılış hareketiydi."

Belki de bu ruh derinliğindeki sevişme sonrası huzuru unutmuştu ya da belki de daha önce hiç böyle olmamıştı. Daha genç bir adamken Jonathan bir kadını kollarına almanın verdiği hazzı takdir edemeyecek kadar huzursuz ve kendini beğenmiş biriydi. Bir koca olarak, küstahlık etmek ya da fazla kalmak istememişti. Bir dul olarak, karşılaşmaları cinsel rahatlamayla ilgiliydi ve iki taraf da herhangi bir yaklaşma istemiyordu.

Şimdi birbirine dolanmıştı. Amy'yi üzerine oturttu, böylece Amy onun kalçalarına bindi ve göğsüne sarıldı. Amy örgüsünün ucuyla dikkati dağılmış bir şekilde adamın ağzını gıdıklıyordu, sanki vücudu oynamak istiyordu ama akli ciddi meselelerdeydi.

"Düşünüyorsunuz, Bayan Ingraham." Onun tacını öptü. "Bunlar düşünmekle harcanacak anlar değil."

Onun bakışlarına karşı sıkıntılı bir ifade takındı. "Benim hakkımda bildiklerini bildiğin için şimdi bana daha mı az saygı duyuyorsun?"

Ah, kadınlar. Bazı kadınlar. "Senin hakkında ne biliyorum? Tutkunun sizi cesur ve cömert yaptığını biliyorum. Bana kendimi unutturduğunuzu biliyorum. Şu anda mutlu olduğumu biliyorum."

"Ciddi ol." Ses tonunda mürebbiyeden bir iz vardı. Başparmağıyla kızın alındaki kavisi çizerken okul çocuklarını kısılandı.

"Senin ciddi dediğin şey ben olacağım. Evlen benimle, Amy Ingraham. Lütfen evlen benimle. Özel bir ruhsat alacağım, Deene ve hanımı bizimle birlikte ayağa kalkacak, Georgina kendinden geçecek. Yarın gün batımında evlenebilir ve bütün gecelerimizi tutkuya senfoniler besteleyerek geçirebiliriz."

Ona gülümsemedi. Aksine, yüzü daha da ciddileşti. Jonathan dikkat dağıtmak için onu tekrar tahrik etmenin bilgeliğini tartıştı, deneysel bir eli omurganın zarif kıvrımında gezdirdi ve bu fikri bir kenara bıraktı.

Çıplak bedenini tek bir kez okşadı ve dikkati dağılan o oldu.

"Benim için teklif etmenize gerek yok, efendim. Bu yatağa girdiğimde olduğumdan daha iffetli ya da daha iffetsiz değilim."

Sözlerinde tüyler ürpertici bir amaç duygusu vardı ve Jonathan, Amy Ingraham'ın mavi kanının yanı sıra bir doz şehitlik duygusu da taşıdığını anladı. Onu -bir taş ustasının oğlu, tırmanan cit, sonradan görme sosyal bir hiç- kendinden aşağı biriyle evlenmek olarak algıladığı şeyden koruyacaktı.

"Amy, ben geri çekilmedim." İsteddiği şey onu altına almak ve bedensel olarak yataktan çıkmasını engellemek olduğu halde sesini eşit tuttu. "Her iki seferde de gebe kalma olasılığını azaltmak için en basit önlemi almadım. Ben on iki çocuktan biriyim. Sınırsız sayıda yeğenlerim var. Seninle evlenmeye niyetim olmasaydı bu yatağa girmezdim."

Parmaklarını adamın ağzının üzerinde gezdirdi. "Niyetinizi bilseydim bu yatağa girer miydin emin değilim."

"*Neden olmasın ki?*" Ona cömertçe geçimini sağlayabileceğini, istediği tüm güzel şeyleri ve iyi atları alabileceğini hatırlatmak üzereydi ama bir şey onu durdurdu. Şiir ve senfoniler, belki.

Titrek mum ışığında tereddütlü görünüyordu. "Düşündüğün gibi değil -"Karın olmak istemediğimden değil... senin karın olmak istemediğimden." "O zaman sorun ne?"

"Kimsenin karısı olmayı düşünmedim, ne şimdi ne de sonra... Sanırım bunu kız kardeşlerimle konuşmalıyım."

"Amy, benden utanıyor musun? Bu yüzden mi? Çünkü ilk karım benden utanıyordu ve ben yıllarca buna katlandım. Eğer öyleyse-"

"Sus." Onu dudaklarından öptü, sert bir bakışla takip ettiği sağlam, beni dinle öpücüğü. "Senden utanmıyorum. Senden *asla* utanmam. Sen tanıdığım en değerli, en onurlu adamsın. Georgina'ya tapıyorum, *o da* sana tapıyor." Amy'nin kaşları şaşkınlıkla aşağıya indi. "*Sana* tapıyorum. Yine de bunu düşünmeliyim."

Sırf kendisine hayran olduğunu itiraf ettiği için onunla yeniden sevişmek istedi -sözlerinin geri kalanını daha sonra düşünecekti- ama bunun yerine bir soru yöneltti. "Şartları düşünmek ister misin?"

Bunu anlayabiliyordu. Artık her kadının mihrapta vazgeçtiğini düşündüğü pazarlık gücüne sahipti - ancak düğünden sonra elinde daha da yüksek kartlar olduğunu fark edecekti.

"Her şeyi düşünmek istiyorum. Sizden zorla bir teklif alacağımı gerçekten tahmin etmemiştim."

"Anneciğim, seninle bu kadar samimi olabileceğimi, gözyaşların göğsümü ıslatırken sana sarılabileceğimi, kendimi bir değil iki kez içine gömüp sonra da hiçbir şey değişmemiş gibi kahvaltıda seni selamlayabileceğimi mi sandın?"

"Pek çok erkek böyle düşünüyor ve bunu gayet iyi başarıyor. Parktaki diğer mürebbiyeleri, abigaiileri ve yoldaşları ziyaret ediyorum. Bizimki tehlikeli bir varoluş olabilir."

"Ve seni buna mahkûm edeceğimi mi düşünüyorsun?" Onu sarsmak ve bu düşüncelerini böylesine onursuz davranışlarla meşrulaştıran adamlara yumruklarını indirmek istiyordu.

"Çok vahşi görünüyorsun Jonathan Dolan." Gülümsemesi yavaş ve bilgiliydi, daha önce onda görmediği bir gülümsemeydi ve bu onu olumlu, sürükleyici bir şekilde güzel yapıyordu. "Sen benden -kimseden-faydalanmazsın. Böyle utanç verici bir davranışta bulunmayacak kadar centilmensin."

Onun gözleminin yanlışlığı hakkında yorum yapmadı. "Yani benimle evlenecek misin?"

"Bu fikre alışmam için bana zaman verin. Kasabaya dönmeden önce size bir cevap vereceğim."

Ona şafakta Kasaba'ya gideceklerini söylemek istiyordu ama pazarlık içgüdüleri ne kadar çaresiz olduğunu görmesine izin vermemesini, bunu bir kez daha kelimelere dökmemesini söylüyordu. "O zaman acele etmeyin Bayan Ingraham, ama müzik ve şiir hakkında birkaç şey biliyorum."

Elini adamın göğsünde gezdirdi, sonra dokunuşuna tepki veren sağ meme ucuna baktı. "Ne biliyorsun ki?"

"Ben de sana tapıyorum. Uzun zamandır seviyorum. Senfonilerin genellikle en az üç bölümden oluştuğunu ve şiirlerin birçok kıtadan oluşabileceğini de biliyorum. Sayfalarca devam edebilirler."

Sonraki saatlerdeki davranışları centilmence değildi ama umut, güven ve hayranlıktan yana bir karar vermişti. Amy ile tüm o ekstra kıtaları ve orkestral finalleri keşfederken, Jonathan gebe kalma olasılığını azaltmak için yine en basit önlemleri almadı.

O da istemedi.

Nigel, uşak Nigel'in şapkasını, binici eldivenlerini ve kırbacını alıp gidene ve uşak da Nigel'in kartını bir tabağın üzerine koyarak uzaklaşana kadar Deene Markisi'nin fuayesine göz atmaya izin vermedi.

Kuzen Amy'nin böylesine görkemli bir ortamdan bunaldığına şüphe yoktu. Kendisine gümüş bir tepsi içinde bir kartın teslim edilmesi muhtemelen kadını bir hayli kızdıracaktı.

"Özür dilerim, efendim." Elinde bir kâse gül taşıyan minyon bir sarışın, antrenin kapısında aniden durdu. "Yardımcı olabilir miyim?"

Yeterince güzeldi ve Nigel'in bakışları onun üzerinde gezinirken, en iyi yerlerdeki, özellikle de belinin kuzeyindeki ve çenesinin güneyindeki yerlerdeki cömert kıvrımları fark etti.

"Ben Wooster'ım." Sesine bir miktar kibir kattı.

"Bay Wooster." Güller arasında reverans yaptı. Kadın şapka bile takmıyordu, bu da Lord Deene'in daha çekici hizmetçilerinin biraz gevşek davranmasına göz yumduğunu gösteriyordu.

Nigel onun gerçekten de mükemmel olan göğüslerini inceledi. Kaba bir şekilde cömert değil, ama bol ve çekici soluk yeşil bir elbise tarafından iyi sergileniyordu. "*Lord Wooster*."

"Lord Hazretlerini görmeye mi geldiniz?"

Eğer evin hizmetçisiyse, böyle bir soru pek de kaba sayılmazdı. "Ona nezaketimi göstereceğim elbette, ama bir misafirim var, Bayan Amy Ingraham. Kâhya onu getirmesi için gönderildi."

Kadının bakışları güllerine kaydı. "O zaman size iyi günler dilerim." Küçük bir reverans daha yaptı ve geri çekildi.

Deene'in yeni evlendiği söyleniyordu. Markizi hoşgörölü biri olmalıydı, yoksa Deene'i kendine getirdikten hemen sonra kıvrımlı küçük sarışın gibileri kovardı. Bu fikir Nigel'in neşesini yerine getirdi. Hoşgörölü bir karısı olan bir adam Nigel'in kendi koşullarını anlamaya yatkın olurdu, bu da Dolan mürebbiyesini kaybettiğinden yakınırssa işine yarayabilirdi.

Ki öyle bir şey yapmazdı. Dolan gibi bir mantar bile mürebbiyelerin her köşe başında bulunabileceğini bilmeliydi.

Kâhya, hizmetçinin az önce boşalttığı kapı aralığından yeniden göründü. "Bu taraftan lordum."

Ev güzel kokuyordu; çiçek, limon ve balmumu. Ev yaz güneşiyle de doluydu, pencereler pırıl pırıldı ve perdeler düzenli bir şekilde arkaya katlanmıştı. Nigel aniden, Amy'yle evlendikten sonra Hampshire'daki aile konağının iyice temizlenmesine karar verdi; şimdiki vikontes ev işleriyle uğraşmaya pek meyilli değildi.

"Bayan Ingraham gelişinizden haberdar edildi, lordum."

Uşak, Nigel'in gösterildiği güzel salondan eğilerek çıktı. Evin içinde bir yerlerden bir kadın kahkahası, ardından da bir erkek sesinin alçak tonları yükseldi. Görünüşe göre Deene'in hizmetkârları arasında moral iyiydi, ancak nezaket ne yazık ki eksikti.

"Kuzen Nigel." Birkaç dakika sonra bir kadın onun adını söyledi; güzel gri gözleri, mükemmel bir teni ve ensesinde toplanmış yumuşak, parlak saçları olan söğüt gibi bir sarışındı. Kapı aralığında duruyordu.

Daha uzun boylu olduğu için hizmetçiden daha güzeldi. Bu nedenle, tüm duruşuna adını koyamadığı parlak bir nitelik kazandırdığı için pek çok kadından daha güzeldi.

Ve bu Jonathan Dolan'ın *mürebbiyesi miydi*?

"Sevgili Kuzen Amy." Ellerini Amy'ye uzattı ve Amy birkaç adım atıp ellerini kendi ellerinin arasına aldığında, onu kucaklayacak kadar yakınına çekti.

O an -tüm durum- cesaret gerektiriyordu.

Ona kısa ve iffetli bir sarılma izni verdi ve sonra geri çekildi. "Bu bir sürpriz ve bir zevk. Çay için zili çalabilir miyim?"

Muhtemelen böyle küçük bir jestten, ünvanlı bir akrabasının kendisini ziyaret etmesinden ve ona çay ikram edebilmekten hoşlanacaktır. "Çay çok güzel olurdu ama senin kadar güzel değil sevgili kuzenim.

Bu iltifat Nigel'in şaşkın bir bakış atmasına neden oldu -Anmy salon iltifatlarına alışık değildi- ve sonra tepsiyi sipariş etmek için kapıya yöneldi. Nigel, Amy'nin arkasının da önü kadar güzel olduğunu fark etmekten memnun oldu. Amy, kız kardeşi Hecate kadar düzgün vücutlu değildi ama Nigel bu hayal kırıklığını eninde sonunda kabullenecekti.

"Oturmaz mısın, Nigel? Uzun süre kalamam. Georgina'nın gönlünde bu öğleden sonra piknik yapmak var ve onu hayal kırıklığına uğrattıysam kendimi tehlikeye atarım."

Nigel yüz hatlarına sempati dolu bir ifade yerleştirdi, kanepeye oturdu ve yanındaki yeri okşadı. "Sorumlunuz şımarık küçük bir canavar mı? Bunu duyduğuma üzıldüm."

Amy ocağın yanındaki merdiven arkalıklı sandalyeye oturdu ve omurgası sandalyeye değmeyecek şekilde oturdu. Belki de adamın önerdiği yakınlığı anlamamıştı; daha büyük olasılıkla, arayan birine yakın davranmayı göze alamazdı.

Ama hayır, gülümsüyordu. "Georgina bir hazine, gün muhteşem ve markiz evi terk edip denize gireceğimizi ilan etti. Yaz seni nasıl buluyor Nigel ve seni buraya getiren nedir?"

Cesaret, diye hatırlattı kendine. "Sağlığım yerinde ama beni Surrey'e getiren şeye gelince, o da sizsiniz. Bunu biliyor olmalısınız."

Kaşları aşağıya indi. "Sizi gördüğüme sevindim elbette ama benim koşullarım çok rahat. Benim için endişelenmenize gerek yok."

Çay tepsisi geldi ve Nigel, Amy'nin tepsiyi el yordamıyla kullanabildiğini görmekten memnun oldu. Bir fincan aldı ve tek bir yudum aldıktan sonra kenara koydu. "Amy, doğum günün yaklaşıyor."

"Birkaç hafta içinde. Hangisi olduğunu söylemem için beni kızdırmayacaksın. Onlardan oldukça fazla yaşadım." Yüzündeki alaycı gülümseme kısa sürdü.

Cesaret. "Sevgilim, daha fazla bekleyemem. Nişan meselemiz acil bir hal aldı."

Başını kaldırdı ve küçük bir takırtıyla fincanını tabağına koydu. "*Neyimiz?*"

"Nişanımız. Şu keklerden birkaç tane alabilir miyim?" Çok lezzetli görünüyorlardı, krema ile kaplanmış ve öylece dizilmişlerdi.

"Nigel, bunu kayıtsızca açıklayamazsın-" Sustu, ki bu çok akıllıcaydı. Sesini yükseltmenin eşiğine gelmişti ki bu annemin hiç onaylamayacağı bir şeydi. Nigel, üzerinde üç kek bulunan tabağı aldı.

"Sen yemiyor musun?"

Adım atmak için ayağa kalktı. "Tanrı aşkına, Nigel. Şu anda nişanlı değiliz, hiçbir zaman da olmadık."

"Bu bir şeyi açıklığa kavuşturuyor." Ağzına bir kek attı ve çikolata tatlılığının damağına yayılmasına izin verdi. "Çekingen davranmadığınıza ya da -Allah korusun!- görevinizden kaçmaya çalışmadığınıza eminim. Gerçekten bilmiyor muydunuz?"

Odanın öbür ucundan ona doğru döndü ve durdu, kollarını ortasında kavuşturmuştu. "*Neyi bilmiyordum?*"

"Nişanlandığınızı bilmiyordum. Eminim birileri..." Kızın artan rengini, gergin duruşunu değerlendiriyormuş gibi yaptı. "Ama öyle olmadığını görebiliyorum. Çayını bitir Amy ve kaç kadının bir mürebbiyenin yerini unvanlı bir hanımefendininkiyle değiştirmekten hoşlandığını düşün. Bunu sana erken doğum günü hediyem olarak düşün."

Kadın tam olarak onun dediğini yapmadı. Pencereye gitti ve uzun bir süre sırtı ona dönük bir şekilde durdu, bu da Nigel'in iki

daha fazla çay keki. Bekledi, kadının birazdan minnettarlıktan ağlamaya başlayacağını ve şaka yapmadığına dair söz vermesini isteyeceğini tahmin ediyordu.

Keşke.

Amy, Nigel'in evlilik görevini yerine getirmesini sağlayacak kadar güzel bir kadındı ama kız kardeşi Hecate gibi... *sıcak* değildi. Gözlerinde ne kahkaha ne de şeytani bir ışık vardı. Cana yakın değildi ve annesini her gün uysallıkla yatıştıracak bir vikontese hiç benzemiyordu.

"Sana bir yüzük getirdim ama büyüklüğüne kefil olamam. Parmağına takayım mı?"

Döndü, başına gelen iyi talihi düşününce yüz hatları oldukça sakindi. "Bu oldukça aceleci olurdu, değil mi? Nişanlandığımızı düşünebilirsiniz ama ben bir teklif duymadım, siz de bir kabul duymadınız."

Onu on iki yıldır görmemişti ama ergenlik çağındayken bile bir tür sertliği vardı. Nigel, Kuzen Amy'nin okul odasında çalıştığını duyduğunda, bunun onun için doğal bir uyum olduğunu düşünmüş ve onun gözetimindeki asi çocuklara acımişti.

Yine de cesaret, yüzüne hoşgörölü bir gülümseme yerleştirmesi ve onun kuşkuculuğunu aşarak onu neşelendirmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Gel kuzen, dramatizme mi gireceğiz? Dizlerimin üzerine çökeyim mi? Belgeler yirmi sekizinci yaş gününe kadar evlenmemizi gerektiriyor, eğer büyükbabanın malları büyük ölçüde sana kalmayacaksa."

"Bunu *dedelerimiz* mi kurdu? Böyle bir şeye inanamıyorum."

Mulish kadını. Muhtemelen inatçılığı dillere destan olan büyük büyükbabalarından miras kalmıştı.

"Şok geçiriyorsun." Ayağa kalkıp ona yaklaştı ve ondan bir limon kokusu aldı. Limon sürerdi, yine de bir parça kükürt onu şaşırtmazdı. "Kendimi bu terimlere alıştırmak için yıllarım ve hizmete girdiğinizde sadece bağımsız bir doğaya sahip olduğunuzu ummak için yıllarım oldu-"

"Bağımsız bir doğa mı? Tanrı aşkına Nigel, yemek yemek istedim. Kız kardeşlerime bakmak istedim. Hayatta kalmak istedim. Annene defalarca yazdım, yardım ve rehberlik etmesi için yalvardım, hatta sana bile yazdım."

"Mektubunu hiç görmedim." Annesi mektubu okumadan yakmış, mektubun öncekilerden farklı bir şey içermeyeceğini söylemişti. "Özür dilerim, postanın güvenilmezliği meşhurdur."

"Öyle değil." Sesi bir kırbaç gibi şakladı.

Bir unvanı kabul etmesi için onunla *tartışması* mı gerekecekti? Nigel'in bakışları Amy'nin ilkel ağzına takıldı ve evlilik geleceğiyle ilgili bir batma hissi duydu.

"Yani terk edildiğini mi düşündün? Neden bize gelmedin, Amy? Biz senin aileniz ve sezon boyunca Kasaba'da olacağımızı biliyor olmalıydın. Hampshire'a bir posta arabasıyla gitmek seni aşmamalıydı ve annem ailesini asla geri çevirmezdi."

Nigel sesindeki endişe ve sitem imasının yanı sıra yalan söylemesindeki pürüzsüzlükten dolayı kendini tebrik ediyordu ki minyon sarışın odaya daldı.

"Bayan Ingraham, Lord Hazretleri'yle baş başa görüşmenizi böldüğüm için üzgünüm ama Georgina'nın sabrı giderek tükeniyor. Görevleriniz sizi çağırıyor."

Küçük aptal Amy'ye cesaret verici bir şekilde gülümsedi, bu da çok fazlaydı.

"Güzel kadını, bir beyefendinin bir hanımefendiyi, hele hele bir akrabasını, hele hele nişanlanmak üzere nişanlısını çağırırken sözünü kesmekle çok büyük terbiyesizlik ediyorsun. Derhal çekip gideceksin. O lanet çocuğa gidip dua etmesini söyle ve emin ol ki Lord Deene'i yardımcısının yaptığı kabalıktan haberdar edeceğim."

Amy'nin çenesi duyulabilir bir klik sesiyle kapandı, gerçi bir vikontes olacaksa, o zaman nasıl düzgün bir şekilde azarlanacağını bilmesi gerekirdi. Tanrı biliyordu ki annem bu işin ustasıydı.

"Neden Lord Deene'i ben getirmiyorum?" diye gönüllü oldu sarışın. Gözlerinde Nigel'in hiç de onaylamadığı bir parıltı vardı. "Ve Amy Ingraham, sen de benimle geliyorsun." Amy'yi bileğinden yakaladı ve Nigel'in kuzenini odadan dışarı çıkardı.

Amy'nin içinde bulunduğu koşullarda, ev sahibinin hizmetçisi gibi şüpheli bir otorite tarafından bile baskı altında tutulduğu açıktı. Ama tabii ki bu kadın muhtemelen Deene'nin lemanıydı ve bu da duruma farklı bir ışık tutuyordu.

Gerçekten de Deene'e hayran olmak gerekirdi, eğer hem karısını hem de metresini aynı çatı altında mutlu edebiliyorsa. Nigel çay tepsisinin önündeki yerine oturdu ve ağzına bir kek daha attı.

Bir eş, bir metres ve çok da iyi bir aşçı. Belki de evlilik hayatı o kadar da kötü olmayabilir.

"Gel lan buraya." Jonathan'ın kayınbiraderi onu dirseğinden yakaladı ve kütüphanenin içine sürükledi.

"Deene, artık konuklara böyle mi davranıyorsun? Ev sahibemle konuşacağım, senin mizacının-"

Deene botuna bir tekme atarak kapıyı arkalarından kapattı. "Kapa çeneni ve dinle, Dolan."

"Emir kipindeki seslere pek iyi yanıt vermiyorum, Deene." Jonathan, lord hazretlerinin ellerinden silkindi. "Georgina ve mürebbiyesiyle birlikte dere kenarında pikniğe gideceğim, orada üzerime hiç acımadan su sıçratılacağından ve üzerime çilek yağdırılarak uğradığım kötü muamele için teselli edileceğimden hiç şüphem yok..."

"İç şunu." Deene bir bardak viskiyi Jonathan'a doğru itti. "Eğer durumu çok yanlış anlamadıysam, başın belada."

Jonathan içkisine baktı. "Senin için bile Deene, bu garip bir davranış. Açıkla kendini."

"Evie fuayemizde gizlenen bir Lord Wooster'a rastladı, bir *ton* pembe Benden davet almadan yüksek modada aylak aylak dolaşıyordu. Geldiğini söyledi.

Bayan Ingraham'ı ziyaret etmek istemiş ve Evie beni bulamayıp onun varlığından haberdar edemeyince, ziyaretine refakat etme görevini üstlenmiş."

"Lord Wooster." Bu isim bir çağrışım yaptı ama hoş bir çağrışım değildi. "Amy şu anda nerede?"

Deene, Jonathan'ın yanıtı markinin aklındaki bir şeyi doğruluyormuş gibi başını salladı. "Evie, Bayan Ingraham'ı planladıkları gezide Georgie'ye katılması için kandırdı."

"Planladığımız gezi. Anladığım kadarıyla davet edilmemişsiniz?" Jonathan mükemmel içkisinden güçlendirici bir yudum aldı ama bu, Amy'yi ziyarete gelen unvanlı bir beyefendinin düşüncesi karşısında duyduğu sıkıntıyı hafifletmeye yetmedi.

"Benim pikniğe katılmamın ne anlamı olabilir ki? Evie çocuğun dikkatini dağıtacaktı, sen ise..."

"Ben ne yaparken?"

"Çocuğunuzun mürebbiyesine kur yaptım."

Bu yudum Jonathan'a düşünmesi için zaman kazandırmak için gerekliydi. "Deene, beni kız kardeşini hem ondan hem de paralı asker babandan yararlanarak kutsal evliliğe kaçırarak küstah İrlandalı cit olarak gördüğün izlenimine kapılmıştım. Benden nefret ediyorsun ve sadece yeğenini kırmak istemediğin için çatının altında bana tahammül ediyorsun."

"Senden nefret etmiyorum." Deene bunu mırıldandı ve kendine bir içki doldurmak için arkasını döndü. İki parmağını geri attığında -ve limonatadan değil

-Kararlı bir ifadeyle Jonathan'ın üzerine yürüdü. "Sana içerledim." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Sana gücendim."

Jonathan içkisiyle selam verdi. "Şimdiki zaman, usulüne uygun olarak not edildi. Ben de sana kızgıyım. Ben onun için sürekli bir utanç kaynağıyken Marie senin yanlış yapamayacağını düşünüyordu."

"*Senden* utanıyor muyum?"

"Elbette." Deene'in en iyi içkisi elinin altındayken bile bu itiraf kolay olmadı. "Onu satın aldım, Deene, ya da o öyle sandı ve yanılıyor olsa da, ben onun seçimi değildim. Ben onun göreviydim."

Deene kendine yarım bardak daha doldurdu. "Seni çok seviyordu, seni aptal. Ailesinden utanıyordu, öz babasının onu satma şeklinden utanıyordu."

kumar borçlarını ve benim okul faturalarımı ödemek için. İşte buna içerledi."

İçgörü Jonathan'ın içini en iyi viskinin ısıtabileceğinden daha fazla ısıtırken marki içkisine bakarak sırttı.

"Georgina'ya bakmak, kız kardeşinin ailesi için yaptığı fedakârlıktan kendini aklayabilmenin tek yolu."

Deene'in öfkesi daha da şiddetlendi. "Ben Georgina'nın amcasıyım, anne tarafından adı duyulmaya değer tek yetişkin erkek akrabasıyım. Sorumluluğumu ihmal etmeyeceğim ama bu konuyu başka bir gün tartışabiliriz. Şu anda daha acil bir sorunumuz olduğunu söyleyebilirim."

"Lord Wooster." Ve ilginç değil miydi, Wooster *bizim* Sorun mu var?

"Evie'ye, Bayan Ingraham'ın akrabası olduğunu ve nişanlarını mühürlemeye geldiğini açıkladı. Georgina bu gelişmeden hiç hoşlanmayacak ve ben de bunu onayladığımı söyleyemem."

Jonathan çocukken, sıcak bir yaz günü kavurucu güneşten terk edilmiş bir taş ocağını dolduran suyun durgun, soğuk derinliklerine atlamanın şokunu yaşamıştı. Aynı hisler onun da içinden geçti ve sonra bağırsaklarında kurşuni bir top halinde yerleşti.

Üst sınıf İngilizler arasında gayri resmi nişanlılık diye bir şey yoktu.

"Senin onayının canı cehenneme," diye tükürdü Jonathan. "Amy'nin bir başkasıyla evlenmesi fikrinden tiksiniyorum."

"Öyle düşünmüştüm." Deene biraz rahatlamış görünüyordu. "Wooster'ı şimdilik gönderdim ama yarın dönecek. Bana büyükbabalarının bu işi ayarladığını söyledi, yani evlilik önümüzdeki birkaç hafta içinde gerçekleşmek zorunda yoksa Amy'nin payı büyük ölçüde azalacak. Onun hakkında ne yapacağız?"

Jonathan dizlerindeki güçsüzlük hissini Deene'in patlamış viskisine bağladı.

"Ünvanı var, Deene, ve o bir centilmen. Bahse girerim o kadar centilmen ki yatarken eldiven takıyor ve küçük, telaşlı bir kurda çizmelerini şampanyayla parlattırıyor."

Deene içkisini bir gümbürtüyle yere bıraktı.

"Yani sahayı terk mi edeceksin? Gözlerini o kadından alamazken listelerden çekilecek misin? Tanrı aşkına, Marie'yi hiç tanıımıyorken onun için *savaştın*. En iyi kulüplere sopayla, rüşvetle ve kavgayla girdin, yakışıklı İrlandalı kıçını mükemmel bir şekilde kandırdın, Mayfair'deki her baloda ve kahvaltıda ona kur yaptın... Ve ilk rekabet belirtisinde Bayan Ingraham'ı bir kenara mı atacaksın?"

Deene'in tirat atması etkileyici bir manzaraydı. Genelde o kadar İngiliz centilmeniydi ki, cüssesi ve kas gücü dikkatlerden kaçma eğilimindeydi ama ateş püskürüp öfke saçarken öyle değildi.

"Sana bir şey söyleyeyim, Dolan. Birkaç yıl sonra babasının unvanına ya da annesinin mavi kanına güvenerek zıplayan bir ninenin yeğenimi alıp gitmesine seyirci kalacağımı sanıyorsan fena halde yanılıyorsun. *İnsan sevdiği bir kadına böyle aptalca davranmaz.*"

Deene'in konuşmasının bir noktasında Jonathan deri bir kanepeye yerleşmişti. Deene onun yanına geldi. "Ne yapacaksın Dolan?"

Jonathan Deene'e bardağını uzattı. "Sana kızıyorum Deene, çünkü ben bu konularda inatçıyım, sen de öylesin, ama şu anda - ve sadece şu anda - itiraf etmeliyim ki, bütün bu palavralarının arasında bir parça mantık buluyorum."

"Haklı olduğumu söylüyorsun." Deene Jonathan'ın içkisini bitirdi. "Peki, Tanrı aşkına, Lord Horoz konusunda ne yapacaksınız?"

"Ben yüzmeye gidiyorum." Jonathan ayağa kalktı ve kapıya yöneldi, ama eli mandalın üzerinde durakladı. "Ve, Deene? Kız kardeşini sevdim. Kendini benimle birlikte ayağa kaldırdığı ilk andan itibaren onu sevdim, ancak bunu hanımefendiye belli etmek için çok geç kaldım."

Deene koltuktaki yerinden yumuşak bir sesle konuştuğunda sırtını ev sahibine dönmüştü. "Anlaşıldı."

Amy daha önce Georgina'ya hiç kızmamıştı ama öğleden sonra iki saat boyunca sanki çocuk Amy'nin Jonathan'la yalnız kalmak istediğini biliyordu. Markiz kızı papatya zinciri yapmaya teşvik edemiyordu; marki Georgina'ya en iyi tırmanma ağacını göstermeyi teklif ederek dikkatini dağıtamıyordu.

Sonunda Amy pes etmişti. Jonathan ne derede ne de akşam yemeğinde onun bakışlarına karşılık vermemişti. Muhtemelen Amy'nin kendisini aldattığını, bir başkasıyla nişanlıyken kötü niyetle onun tekliflerini kabul ettiğini düşünüyordu.

Cüretkârlık onu hiçbir yere götürmemişti. Yemekten sonra bahçede yürüyüş yapmayı önerdiğinde Jonathan reddetmiş, Georgina'yı yatırmakla ilgili bir şeyler mırıldanmıştı. Diğer her konuda her zamanki gibi, biraz asabi olsa da son derece kibardı.

Cesarete lanet olsun, *çaresiz* önlemler alınması gerekiyordu.

Amy sabahlığının düğmelerini ilikledi, mumunu aldı ve sevgilisinin yatak odasına yöneldi -onların hâlâ sevgili olduklarını düşündüğünü varsayarak- ancak yatağını boş buldu. Jonathan'ın yatağında oturmuş, çaresiz önlemlerin ardından ne geleceğini düşünürken kapı açıldı ve kararlılığının nesnesi odaya adım attı.

Kapıyı arkasından kapattı ve mumu masanın üzerine koydu. "İşte buradasın."

Amy yatakta kaldı. "İşte *buradasın*."

"Am-" Kapının yanında kalakaldı. "Bayan Ingraham, bulunduğunuz yerde oldukça çekici görüldüğünüzü lütfen unutmayın ve yirmi dört saat önce o yerde nasıl davrandığımızı göz önüne alırsak, kendinizi başka bir yere yerleştirmeyi düşünebilirsiniz."

Bayan Ingraham?! "Gitmemi mi istiyorsunuz?" Nigel'in korkunç açıklamasını duyduğundan beri, Jonathan'ın bir başkasıyla nişanlanırsa onu istemeyeceği ihtimali aklından çıkmıyordu.

"Gitmek mi?" Yine de ona yaklaşmak için hiçbir hamle yapmadı. "Ben daha çok..." Odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Dürüst olabilir miyim?"

"Dürüstlük takdir edilecektir." Nişanlılıktan kaçan ve sahte evlilikler yapan kadınlar hakkında kibarca konuşmak için kendini hazırladı.

bahaneler.

"Düşünüyordum ki, Bayan Ingraham, siz kanepeye geçebilirsiniz, ben de riske girmeden yanınıza oturabilirim-" Bir iç çekiş daha. Bakışları Amy'nin yüzüne kaydı, ifadesi kasvetliydi. "Dürüst olmak gerekirse, size sarılmama izin vereceğinizi umuyordum."

Odanın bir ucundan diğerine uçarak adamın kollarına atıldı ve kendi kollarını onun beline doladı. "Ben Nigel'la nişanlı *değilim*. Nigel'la nişanlanamam." Yüzünü Jonathan'ın göğsüne bastırarak, özel duası haline gelen şeyi defalarca tekrarladı.

Eli kızın saçlarına yerleşti. "Amy, lütfen ağlama."

Kadın onun isteğini yerine getirmedi. Adam onu yatağa götürürken -kötü durumdaki sette değil- mendilini ve fiziksel desteğini kabul etti.

"Nigel'ın neyle ilgili olduğunu anlayamıyorum." Jonathan'ın çarşafıyla gözlerini sildi, lavanta kokusu yatıştırıcıydı. "Kız kardeşlerimle beni yıllarca yoksulluk sınırında yaşamaya terk ediyor, sonra da kasıla kasıla gelip sanki... Ah, ona bir *tokat* atabilirim Jonathan. Onu ve iğrenç annesini."

"Bunu duyduğuma tahmin edemeyeceğin kadar çok sevindim." Jonathan bu sözleri Amy'nin saçlarına doğru mırıldandı ve sesinin tınısı onu daha da sakinleştirdi. "Bugün derede o kadar soğuk davrandığında merak etmeye başladım ve sonra çocuk odasına gelmediğinde..."

Onun eline uzandı. "Bahçede yürümeyi reddettiniz."

"Deene'nin hanımının, can çekişen lordunu bizimle birlikte temiz hava almak için dışarı çıkarmasını istemedim."

Yani ikisi de belirsizlik içinde acı çekiyorlardı. Bu Amy'yi çok rahatlatmıştı ama yeterince değil. "Jonathan, ben ne yapacağım?"

"O soytarıyla evlenmeyeceksin."

"Ama sanki ortada belgeler varmış gibi konuştu."

"O zaman onları görmeyi talep edeceğiz." Sesi sadece kararlı değil, sanki Nigel'la arasını açma fikrinden zevk alıyormuş gibi çıkıyordu.

"Jonathan, dikkatli olmalısın. Nigel'ın kötü bir huyu var."

"Bu parayla ilgili, Amy. Bundan neredeyse eminim. Para, ticaret ve kirli işler söz konusu olduğunda benim de kötü bir yönüm var."

Sesindeki vahşi tonun aksine, Amy'nin sırtındaki eli nazikti.

Başını adamın omzuna yasladı ve mendilini kenara koydu. "Bunun kökeninde para olduğunu nereden biliyorsun? Nigel, bağımsız doğamı şımartmak için hizmete girdiğimi sanıyordu. Öyle düşünmüş olsam bile -ki bu *çok saçma* bir düşünce- bu, zavallı Hecate ve Drusilla'nın çeyizsiz kalmasına neden izin verdiğini açıklamıyor."

"Adamın maliyesine göz diktiği sonucuna varmak için daha fazla neden var." "Ya da annesi öyle. O bir ejderha."

"O halde ejderhalarınızı öldürmeme izin vereceksiniz, ancak ayrıntıları tartışırken lütfen daha rahat olabilir miyiz?"

"Kanepeye geçmek ister misin?"

"Hayır, canım. Kıyafetlerini çıkarmak istiyorum."

Kollarını ona dolamıştı ve onun sözleriyle Amy'nin son kaygısı da kontrol edilebilir bir düzeye inmişti. "Konuşmamız gereken daha çok şey var Jonathan. Kız kardeşlerim bu gelişmelerden haberdar edilmeli."

"Dilediğin her şeyi *daha sonra* konuşuruz."

"O halde" -yanağından öptü- "ben de senin kıyafetlerini çıkarmak istiyorum."

Beş

On bir kardeşi olan bir adam aileden anlardı. Kardeşlerinin yedisi kadın olunca, kız kardeşlik bağına da sağlıklı bir saygı duyuyordu ve bu da Jonathan'ın ertesi sabah Amy'yi kız kardeşlerini ziyarete götürdüğünde işine yaradı.

Demli çay ve taze çörekler eşliğinde, Deene'nin holdingine geri götürürken niyetiyle tartıştığı bazı önemli gerçekleri gözlemledi.

"Kız kardeşlerini özlüyorsun, Amy. İsteseydin seni burada daha sık ziyaret etmekten kaçınmazdım ve kız kardeşlerin de seni Kasaba'da görmekten memnuniyet duyarlardı."

"Ara sıra görüşüyoruz ama bana ne zaman ayrılacağımı ayrıntılı olarak açıklayan bir sözleşme imzalatmıştınız."

Kontratını unutmuştu ama bir çekmecede düzenli bir şekilde saklandığına şüphe yoktu. "Georgina'nın mürebbiyesi için sağlam birini istiyordum."

Kadın ona öyle hoşgörülü bir bakış attı ki, Jonathan önceki geceyi hatırladı. "İnsan tek çocuğuna olan bağlılığını anlıyor Jonathan."

"Uzun süre benim tek çocuğum olmayabilir. Benimle evleneceksin, değil mi?"

Hoşgörülü gülümsemesi, aşık bir kadının kederli ifadesine dönüşebilecekken, dudakları büzüldü ve kaşları aşağıya indi. "Başka biriyle nişanlıyken bir adama bağlanmak kaderi baştan çıkarır."

Jonathan, Deene'in ahırından ödünç aldığı yakışıklı bir doru beygir olan atı tırıs hızını artırması için teşvik etti. Tartışmayı çok istediğinde

onun yerine Amy'nin vaaz veren küçük kitaplarından birinin rehberliğine sığındı.

"Kuzeninizin talihsiz yanlış algısıyla ilgileneceğiz. Kız kardeşlerini sevdim, onları çok sevdim. Sizi koruyorlar ve cömertliğinizin karşılığını ödemek için sabırsızlanıyorlar."

Şimdi gülümsemesi yumuşamıştı. "Siz efendim, konuyu değiştirdiniz ama Dru ve Hecate'den hoşlanmanıza çok sevindim. Onlar da sizden hoşlandılar, yoksa asla samimi olmazlardı." Ama sonra gülümsemesi kayboldu. "Onlara karşı cömert davranmadım, lütfen bunu anlayın. O ikisi çok inatçıdır. Benim en büyükleri olduğumu ve elimden geldiğince bize bakmanın benim görevim olduğunu görmeyi reddediyorlar."

Jonathan'ın gözlemlediğine göre, Hecate ve Drusilla yeterince iyi idare ediyorlardı. Çevreleri mütevazı ama rahattı. Her işi yapan bir hizmetçileri, her işi yapan bir adamları ve her işi yapan, bir katırın olabileceği kadar şişman bir katırları vardı.

"Gördükleri şey, canım, senin rahmetli Robert'la birlikte olduğun için kendini cezalandırmak amacıyla hizmete girdiğin ve senin kefaretinin yeterince ödedikleri. Kız kardeşlerinin yetişkin kadınlar olduğunu kabul etmiyorsun - çok güzel, yetenekli yetişkin kadınlar- ve kendi beklentilerini değiştirmeden önce senin yerleşmeni bekliyorlar."

Tilbury yeşil çitlerin arasından geçerken Amy bir süre sessiz kaldı. "Haklı olabileceğinizi düşünmek beni memnun etmiyor. O kadar sadıklar. Hecate sana ne sormak istiyordu?"

Amy'ye en çok benzeyen kişi olan Hecate, Jonathan'ı küçük ahırda bir kenara çekmiş ve kulağına birkaç sivri yorum fısıldamıştı.

"Kız kardeşiniz bana, diğer şeylerin yanı sıra, size karşı olan niyetimin onurlu olup olmadığını sordu. Ona öyle olduğuna dair güvence verdim. Ancak senin niyetinin bana karşı onurlu olup olmadığı sorusu hâlâ geçerli."

"Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?"

Yine kaşlarını çatan ve dikkati dağılmış olan yüz ifadesi yeterli bir cevaptı.

"Kuzenini çözdüğümüzde bana bir cevap vereceksin, Amy."

Gerçi sevgili Nigel'ı *nasıl* çözecekleri konusunda Jonathan'ın henüz istediği kadar çok cevabı yoktu.

"Bir planım var ama bu konuda senin de fikrini almak isterim." Jonathan ses tonunu nötr tuttu, çünkü Deene ile ilişkilerinde son zamanlarda yaşanan çözülmeye rağmen, genç adam planın ayrılmaz bir parçasıydı - eğer buna izin verirse.

"Benim fikrimi mi almak istiyorsun?" Deene üzengi demirlerini derilerinin üzerinde gezdirirken durakladı. "Bu yüzden mi seni dövme izin veriyorsun?"

"Yarışmıyorduk." Jonathan atının kolanını gevşetirken bir yandan da fedai teklif etti. "Sadece dörtnala koşuyorduk."

Deene aygırının terli boynunu okşadı. "Çok iyi bir dörtnal. Sanırım bunu sana Evie yaptırdı, çünkü bugünlerde onunla yarışmama izin verilmemesi konusunda anlaşmıştık."

Büyüleyici küçük markiz Jonathan'ı bu işe bulaştırmış, Amy evin üst katlarına doğru yola çıktığında onu kahvaltı salonunda köşeye sıkıştırmıştı. "Beni ben zorladım. Zorlu bir yolculuk insanın kafasını açar ve sen de bunun için mükemmel bir özelliğe sahipsin."

Bineklerini seysilere teslim ettiler ve nal sesleri arkalarındaki ahırda kaybolurken Deene eldivenlerini çıkardı. "Az önce bana iltifat mı ettin Dolan?"

"Kesik çizgi. Mülkünüze iltifat ettim. Kesinti olmadan nerede konuşabiliriz?"

Jonathan eldivenlerini kalçasına vurdu, Deene'in ona yardım etmeyi reddedebileceğini biliyordu. Yaklaşan görüşme zor olacaktı, bir müzakere değil, Jonathan'ın gecenin büyük bir kısmını hazırlanarak geçirdiği düpedüz bir yalvarma seansı olacaktı.

Deene yayılan bir meşenin altına yerleştirilmiş bir çift bankı işaret etti. "Hadi oturalım. Bayan Ingraham nasıl?"

"O metanetli bir kadın. Bunu söylemek zor." Gerçi gecenin bir yarısı, uykusunda bile Jonathan'a sarıldığında bu hiç de zor değildi.

"Hanımlar bizim onlara verdiğimiz değerden çok daha fazlasını kendilerine saklıyorlar. Yine de Evie kesinlikle sizin tarafınızda." Deene banklardan birine oturdu, sırtını ağaca dayadı ve bacak bacak üstüne attı.

Jonathan yanına indi. "Bu annelik içgüdü. Yuvadayken kadınlar oldukça vahşi olabiliyor."

"Onlar da sevecen oluyorlar mı?"

Jonathan, sorusu çok gelişigüzel sorulmuş olan Deene'i inceleme dürtüsüne boyun eğmedi. Bunun yerine uygun bir cevap vermeyi düşündü.

"Sadece Georgina'nın babası olarak değil, yedi evli kız kardeşi olan bir adam olarak konuşuyorum, sık sık onların güvenini kazanıyorum ve sana söyleyebilirim ki, Deene, bazıları umutsuzca ahlaksızlaşıyor. Kayınbiraderlerim, hepsi de güçlü kuvvetli adamlar, bunun bir adama, Kutsanmış Olay'ın gelişiyile hanımefendinin ilgisinin gasp edileceği zaman için biraz iyi niyet biriktirme şansı verdiği teorisini ortaya atıyorlar."

"İnsanın ailesini büyütmek için motive olmasını sağlıyor sanırım."

Deene aşık bir adamın aptal gülümsemesiyle gülümsüyordu. Jonathan da gülümsedi. "Çocuğu kucağına alana kadar bekle, Deene. Şimdi markizini sevdiğini sanıyorsun..."

Georgina'nın annesini özlüyordu, ama bu acıya bir tatlılık, daha önce eksik olan bir huzur katıyordu. Belki de bağışlanma ya da Marie'nin Jonathan'ın Deene'den yardım istemesini isteyeceği bilgisi.

"Evie'yi seviyorum. Bayan Ingraham'ı sevdiğinden şüpheleniyorum ve sana şunu söyleyebilirim ki Dolan, eğer bu kadına karşı niyetin onurlu değilse, hanımefendinin emriyle seni yumruklarımla parçalara ayıracağım."

"Bu ihtimal beni dehşete düşürüyor." Jonathan aynı ağaca sırtını yasladı. "Ama önce tavuskuşu kuzenden kurtulmalıyım ve bunun için biraz yardıma ihtiyacım var."

Deene gözlerini kapadı ve sanki uyumaya hazırlanıyormuş gibi kollarını kavuşturdu. "Söyle bakalım."

Jonathan uzunca bir süre konuştu ve konuşması boyunca Lord Deene arkadaşıyla keyifli bir şekerleme yapıyor gibiydi,

meşe ağacı. Jonathan sessizliğe gömüldüğünde, Deene yavaşça gerinerek kendine geldi.

"Hizmetçilerinizle yazılı sözleşme mi yapıyorsunuz?"

Yakalanacak onca şey arasından Deene bu ayrıntıyı seçerdi. "Bir hizmetkârın benim gibi bir cit'in evinde çalışmasının hiçbir önemi yoktur, Deene. Üst düzey hizmetkârlarla anlaşmakta ısrar etmeseydim, Mayfair'in büyük evlerine sürekli eleman kaybederdim."

"Evie bu planı sevecek."

Jonathan sessizliğini korudu, sevgili Evie'nin öküz kafalı kocasının karısının tercihlerine ikna olacağını umuyordu.

"Bu planı sevdim, Dolan. Gerçi *senden* hâlâ hoşlanmıyorum ama bu planda eleştirecek bir şey bulamıyorum. Bu planın ortaya çıkmasında Bayan Ingraham'ın parmağı olduğunu varsayıyorum?"

"Yapmadı. Bence benim ne olduğum hakkında hiçbir fikri olmaması şart, yoksa Wooster blöfümü görür."

Deene'in gülümsemesi artık şeytaniydi. "Bir şartla, Dolan."

Jonathan, Georgina'yı yılın yarısında kızından ayrı bırakacak bir ziyaret programını kabullenmek için kendini zorladı. Deene'in maddi karşılık talep etmesini bekledi; Deene'in Dolan yarış ahırlarını yok edip etmeyeceğini merak ederek kendine eziyet etti.

"İzlememe izin vermelisin."

Jonathan'ın vücudundan rahatlama sesleri yükseliyordu. "Hakem. Hakemlik yapmana izin vereceğim ve Georgina'ya en az yirmi yaşında olması şartıyla lanet bir midilli almana izin vereceğim."

"Dolan."

Kulübün okuma odasının sessizliğinde Jonathan'ın adı çok alçak sesle söyleniyordu. Worth Kettering iri yarı, yakışıklı, siyah saçlı, kadınların gözdesi ve Mayfair'den sızan neredeyse tüm finansal sırlara vakıf biriydi.

"Kettering. Bana katılır mısın?"

"Çok güzel bir gün. Benimle eve kadar yürürsün diye umuyordum."

Kettering bir dost değildi. O sadece Kettering'in ilgisine layık gördüğü aristokrasi üyelerine hizmet eden bir iş adamıydı. Jonathan zaman zaman onunla iş yapmış, onu acımasız, zeki ve dürüst bulmuştu.

Ve gereksiz yere sosyalleşecek biri değil.

Jonathan ayağa kalktı ve son bir saattir baktığı gazeteyi bir kenara bıraktı. Şapkalarını, eldivenlerini ve bastonlarını kapıda toplayıp yaz gününün parlak güneşine çıktılar.

"Küçük projen nasıl gidiyor Dolan?" Kettering'in ses tonu kaygısız, temposu rahattı.

"Anladığım kadarıyla Deene ile iletişim halindeymişsiniz?"

"Diğerlerinin yanı sıra. Müşterilerimden bazıları durumunuzla ilgileniyor. Bana hanımınızdan bahsedin."

Jonathan bu soruşturmayı beklemiyordu ama Deene'e göre Kettering, Jonathan'ın sahip olmayı çok istediği bazı belgeleri elde edebilecek durumdaydı. "Kızımın mürebbiyesini mi kastediyorsun?"

"Söylentiye göre Bayan Ingraham bir vikontun torunuymuş." Kettering bastonunu kullanarak elektrik direğinin etrafına dikilmiş bir papatyanın başını kopardı. "Anne tarafından bir kont çok uzaklarda değil."

"Bunu bilmiyordum."

Kettering eğilerek papatyayı aldı ve iliğine yerleştirdi. "Deene sana yardım edebilecek durumda olduğuma karar verdi Dolan, ama bunun bazı koşulları olacak."

Bir hafta önce Amy'yi Surrey'de bıraktığından beri Jonathan'ın karnında kaynayan gerginlik bir nebze olsun azalmıştı. "Onları dinlemek isterim."

"Görünüşe göre Wooster pek sevilmiyor ama annesi olduğu için ona karşı bir sempati var. Bununla birlikte, Kibarlık Derneği'nin hanımları şu anda davanızı desteklemek için askere alınmış durumda."

"Bir adam öncüllerine yardım edemez."

Kettering'in gülümsemesi Jonathan'ın bir pazarlık masasında görmekten hoşlanacağı bir gülümseme değildi. "Bu düşünceyi son zamanlarda çok yüksek mevkilerdeki insanlardan çok duydum." Elini cebine attı ve Jonathan'a bir tomar katlanmış kâğıt uzattı.

Jonathan onları aldı ve kendi cebine soktu. "Ne kadar?" "Nominal değeri," dedi Kettering, "ama bir de şu koşullar var."

"Onları karşılamaya hazırım." Ne olursa olsun, ona neye mal olursa olsun, Jonathan unvanlı komşuları tarafından kendisine dayatılan koşulları yerine getirecekti, yeter ki önce Amy ile evlenebilsin.

Kettering bir dizi terim sıralamaya başladı ve Jonathan'ın evinin önüne varıncaya kadar konuşmayı kesmedi.

"Sevgili kuzenin yine ziyarete geldi." Deene Markisi, Amy'ye kaderini bildirirken sesi düpedüz arsız çıkıyordu.

"Bu kadar memnun görünmek zorunda mısınız lordum?" Amy onun ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi, sonra da Lord Hazretleri Georgina'yı sırtına alıp gezdirirken onu izledi. "Ve çocuk odasında yüzünüzü göstermeniz hiç de iyi olmadı. Gerçek bir lord uşak gönderirdi."

Deene'in çatısı altında geçirdiği bir hafta Amy'yi gerçekten de çok cesur yapmıştı, ayrıca Jonathan'ın sürekli yokluğundan duyduğu endişeyle neredeyse kendini kaybetmişti.

"Karım gibi konuşuyorsunuz Bayan Amy, kayınbiraderimle yumruklaşma riskine girmeden yapabileceğim en büyük iltifat bu. Hanımefendi Wooster'ın ziyaretlerine eşlik etmekten çok keyif alıyor."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Nigel takım elbisesini yenilememiştir, ama bunun yerine Amy'ye tatsız olduğu kadar sahte de olan övgüler yağdırmayı tercih etmişti.

"Ve kız kardeşleriniz akşam yemeğine davet edildi."

Amy merdivenlerin başında durdu. "Lordum, buna hiç gerek yoktu ama yine de teşekkür ederim."

Georgina amcasının sarı saçlarından bir tutam örerken durakladı. "Kız kardeşlerinizi sevdim, hanımefendi. Sanırım babam da onları severdi."

Amy cevap vermeden önce Deene saç örgüsünü salladı. "Bayan Amy'nin kız kardeşlerini seviyorum, Eve Teyzen de öyle. Babana gelince, istersen seni ona götürebilirim."

"Oh, evet, lütfen!" Georgina olduğu yerde zıpladı. "Charles ve ben onu *çok* özledik!"

"Bayan Amy, ziyaretçiniz sizi misafir salonunda bekliyor ve hanımefendinin çay ve çörekleri hazır. Siz gidip pansiyonerleri kovun, eminim Dolan da kuzeninizle tanışmak için birazdan gelir."

Lord Deene resmi bir adam değildi. Amy'yi evine kabul ettiği andan itibaren ona bir misafir gibi davranmıştı ve yeğenine duyduğu saygı samimiydi. Yine de Deene eğilip yanağından öptüğünde Amy oldukça şaşırdı.

"Destekçileriniz yok değil, Amy Ingraham. Bir dahaki sefere bu özgürlüğü aldığımda, gelini öpüyor olacağım."

Georgina'nın parmakları yine onun saçlarıyla meşgulken ona göz kırptı ve gitti. Gelini öpmek -ama bu kimin gelini olacaktı?

Jonathan Kasaba'dan döndüyse bile Amy'ye dönüşünü haber veren bir not göndermemişti. Belki de onu Kuzen Nigel'in merhametine terk ediyordu ve bu düşünce Amy'nin misafir salonunun dışındaki koridorda ürpermesine neden oldu.

Kız kardeşlerinin hatırı için böyle bir fikre gülüp geçemezdi ve Jonathan nişanı bozma skandalını göze almak istemiyorsa, Nigel'la evlenmekten başka ne seçeneği olabilirdi?

"Sevgili Amy!" Nigel koltuktan kalktı ve Amy eşiği geçer geçmez ellerini uzatarak ona yaklaştı. "Ne kadar güzel görünüyorsun. Gel bana katıl."

Nigel'in ne kadar yumuşak elleri vardı, elini kendi elinin içinde tutarak onu kanepeye doğru çekti. Amy oturdu ve yeşil gözlerinde sempati kadar muziplik de taşıyan markizden bir fincan çay aldı.

"Lord Wooster bana sevgili annesinin sizinle ve kız kardeşlerinizle yeniden tanışmak için can attığını söylüyordu, Bayan Ingraham."

İnsan bu kadının neden şu anda seyahat arabasında, Hampshire'dan kız kardeşlerinizin kapısına doğru yola çıkmaya hazırlanmadığını merak ediyor."

Markiz gözlerini kırpmadan Nigel'a bakarken Amy çayından bir yudum aldı.

"Kuzenlerimi ziyaret için davet ettim bile," diye cevap verdi. "Bu sıcakta, ileri yaşlardaki bir kadının aylak aylak dolaşması beklenemez. Harika kekler, Leydi Deene."

Nigel'ın ev sahibesiyle yaptığı kötü başlangıçtan sonra, leydi hazretleri kutsal olmayan bir neşeyle şaperon rolüne bürünmüştü. Jonathan Dolan'ın odaya girmesi ve ardından Deene Markisi'nin gelmesi dışında bu durum çok komik olacaktı.

"Hanımefendileri, Bayan Ingraham, iyi günler."

Bu daha önce gördüğü Jonathan'ın herhangi bir versiyonu değildi. Son derece şık giyinmiş, zenginlik ve sofistikeliğin ince göstergelerini bolca taşıyordu. Bond Street tarzılığı sadece bir başlangıçtı, ardından altın kol düğmeleri ve dantel kenarlı jabotunun arasından göz kırpan küçük, neşeli bir zümrütle tepesinde bir kravat iğnesi geliyordu. Yeleği ipek işlemeliydi ve botları kesinlikle parlıyordu.

Jonathan Dolan, tam bir beyefendi, hatta zengin bir aristokrat gibi giyinmişti. Amy, Nigel'ın Jonathan'ı gördüğüne ne kadar sevindiğini fark etmemesi için çayından güçlendirici bir yudum daha aldı.

Markiz, "Bay Dolan, lütfen oturun," dedi ve ardından gülümseyerek kocasına döndü. "Deene, sen de bize katılmalısın. Lord Wooster *çok* eğlenceli bir konuk. Lord Wooster, size kayınbiraderimiz Bay Jonathan Dolan'ı takdim edebilir miyim? Yeğenimizi bizi ziyarete getirdi ve Jonathan, sana Bayan Ingraham'ın ikinci kuzeni Lord Wooster'ı takdim edebilir miyim?"

Adamlar birbirlerini selamladılar ve Jonathan, Amy'nin başka hiçbir durumda yaptığını hatırlamadığı bir hareketle, sosyal amirinin önünde eğildi. Böyle bir hürmet onun geleceği için iyiye işaret değildi, ama sonra Leydi Deene'den sinsi bir göz kırpışı yakaladı.

Marki karısının yanına oturdu ve ondan bir fincan çay aldı. "Anladığım kadarıyla Bayan Ingraham'ın ikinci dereceden kuzeni olmaktan daha fazlasını arzuluyorsun, Wooster. Size tebriklerimi sunabilir miyim?"

Jonathan bileklerindeki dantellerle oynadı. "Bu erken olurdu, değil mi?"

"Affedersiniz, efendim?" Amy'nin yanındaki Nigel öne doğru, koltuğun kenarına daha yakın oturdu. "Konunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Beni ilgilendiriyor mu? Doğrudan değil, tabii ki değil." Bakışları Amy'nin üzerinde endişe verici bir soğukkanlılıkla dolaştı. "Ama Bayan Ingraham onun ayaklarını yerden kesmenize izin verirse, kızım mürebbiyesini bırakmak zorunda kalacak, değil mi?"

"Kesinlikle yle olacak! Vikontesim, saçma sapan düşüncelerle hizmette tutulmayacak." Nigel sanki her şeye hakkı varmış gibi Amy'nin eline uzandı. Amy fincanını ve tabağını aldı, Nigel'in yakalama girişimini savuşturdu ve Jonathan'ın neyle ilgili olduğunu merak etti.

"Deene, bunu bana açıklaman gerekecek." Jonathan, Amy'nin Naip'i gururlandıracağından emin olduğu bir hareketle kendisine uzatılan bir fincan ayı elinin tersiyle itti. "Bayan Ingraham, Wooster'ın kuzeni olduğu sürece benim ocuk odamda çalışmakta özgürdür, ama onun karısı olduğu sürece böyle bir faaliyette bulunması yasaktır. Aristokrasinin karmaşık aile kavramlarını anlamıyorum ve muhtemelen hiçbir zaman da anlayamayacağım."

"Her şey oldukça şaşırtıcı," diye mırıldandı Leydi Deene.

"Her ne olursa olsun," dedi Jonathan, "eğer bu kadınla evleneceksen, o zaman borçlarının sorumluluğunu da stlenmeni beklerim."

Ne? "Bay Dolan," dedi Amy yavaşça, "borcum yok."

Ona acıyan bir bakış fırlattı. "Eğer evimden ayrılmak isterseniz, Bayan Ingraham, bana en azından çok önemli bir borcunuz olacak."

Yüz ifadesi ona hiçbir şey söylemiyor, Amy'nin kendisine bir melodramda rol verildiğini ama repliklerinin hiç gösterilmediğini düşünmesine neden oluyordu.

"Size nasıl borçlu olabileceğimi anlamıyorum, efendim."

Nigel onun elini okşadı. "Ben de öyle, ve her halükarda, bir toplu iğne parasının benimle evliliğim arasına girmesine kesinlikle izin vermek istemiyorum.

niyetliyim. İşini açıkla Dolan, sonra belki hepiniz Bayan Ingraham ve beni biraz yalnız bırakırsınız."

Jonathan cebinden altın bir saat çıkardı, çevirerek açtı, bir süre inceledi, sonra bir çırpıda kapattı.

"O zaman ikinize de mutluluklar dilerim, ancak nikahtan önce Bayan Ingraham'ın iş sözleşmesinde belirtilen tasfiye edilmiş tazminat tutarının tamamının ödenmesini bekleyeceğim."

Nigel ayağa kalktı. "Bu çok saçma. Amy senin hizmetçin değil."

Jonathan yavaşça ayağa kalktı ve Nigel'in üzerine kayıtsız bir bakış fırlatmadan önce kelepçelerini vurdu.

"Kızım benim için çok değerli Wooster, *tüm ailem gibi*. Bayan Ingraham evimize katıldığında Georgina yarı yetim, içine kapanık ve yaklaşık üç yıl boyunca kreşimi süsleyen mutlu çocuğun gölgesiydi. Kederliydim ve kızıma nasıl yardım edeceğimi bilemiyordum ama Georgina'nın mürebbiyesinin olağanüstü biri olması gerektiğini biliyordum."

Adam sustu ama Amy boğazındaki yumruyu yutmakla o kadar meşguldü ki adamın bakışlarına karşılık veremedi. *Neyle ilgiliydi?*

"Bayan Ingraham'da bir hazine bulduğumu biliyordum ve bu yüzden sözleşmesine tasfiye edilmiş tazminat maddesi ekledim. Eğer ben onu işten çıkarmaya hazır olmadan önce işi bırakırsa, tüm maaşını ve daha fazlasını geri ödemek zorunda kalacaktı."

Nigel ellerini yumruk yaparak, "Bu yasal olamaz," dedi. "Deene, bu yüceltilmiş dükkân sahibinin kafasını karıştırma."

Deene çikolatalı pasta ısırıkları arasında, "Bu yasal," dedi. "Eğer Dolan Bayan Ingraham'ı işten çıkarırsa, yüklü bir tazminat ödemek zorunda kalacak. Belgeyi ben de okudum ve oldukça zekice olduğunu düşündüm. Ona ne kadar olduğunu söyle, Dolan."

Jonathan şaşırtıcı derecede yüksek bir rakam söylemişti, Amy bu rakamı sözleşmesinde gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu. O zamanlar, tuhaf yasal dilden ziyade kız kardeşlerini doyurmakla ilgileniyordu, ancak Jonathan ona kelimelerin tam olarak ne anlama geldiğini açıklamıştı.

Nigel bir tuğla gibi onun yanındaki kanepeye düştü. "O kadar mı?" Normalde solgun olan yüzü kül rengine dönmüştü. "Amy, bu belgeyi özgür iradenle mi imzaladın?"

"Sattım. Bunun yerine kulübeyi de satabilirdim sanırım."

Ya da kendisini ve kız kardeşlerini Nigel'in kapısına hayır kurumu olarak sunabilirdi. Jonathan Dolan'ın kızı için endişelendiğini duymuş ve aynı gün kontratı imzalamıştı, bu hayatında verdiği en iyi karardı.

Nigel'in çenesi yukarı kalktı. "O zaman borcumu ödeyeceğim. Tanrı şahidim olsun ki ödeyeceğim ve sen de senden emir alacak ve kızınla ilgilenecek başka bir kadın bulacaksın."

Deene bir lokma daha kek yerken usulca, "Dikkatli ol," dedi. "Dolan'ı ailem arasında saymaktan mutluluk duyuyorum, Wooster."

"Dikkatli *olmayacağım*. Bu... bu batakcı cit, Amy'nin hizmetini satın alabileceğini sanıyor ve Amy iliklerine kadar bir hanımefendi. Dolan, kendinden utanmalısın."

"Öyleyim." Jonathan yerine oturmaya devam etti. "Sık sık, ama en azından ödeyemeyeceğim kumar borçları yapmıyorum. En kötü zamanlarda bir adamı ısırmak için geri dönmenin bir yolu var."

Nigel, yonca çiğnemekle meşgul bir tavşan gibi kıpırdamadan durdu ve bir sonraki tepenin ardındaki sürüyü çok geç duydu.

"Kumar borçları," dedi Jonathan. Cebinden bir tomar kâğıt çıkardı ve Nigel'in önündeki sehpanın üzerine koydu. "Sana ve sevgili annene ait aşırı kumar borçları."

Nigel ağzını açtı, sonra bir çırpıda kapattı. Küçük kâğıt yığınının doğru uzandı ama sanki onu ısıracaklarmış gibi elini kâğıtlara dokunmadan geri çekti.

"Aşkım," diye mırıldandı marki, "belki biraz daha kek sipariş edersin?"

Hanımefendi ayağa kalktı ve küçük, şaşırtıcı derecede güçlü bir eliyle Amy'nin bileğini sıkıca kavradı.

"Gelin Bayan Ingraham, mutfağın neler sunduğunu görmeliyiz."

Amy kendini salondan çıkarırken Jonathan'ın tekrar konuştuğunu duydu.

"Ben gerçek aşkın gidişatına müdahale edecek bir adam değilim Wooster, ama söyle bana, bu borçları ve Bayan Ingraham'ın bana olan borcunu ödeyebilir misin?"

Ve sonra kapı kapandı.

Yemek muhtemelen harikaydı ama Amy tadını bile zor alıyordu.

"Nigel ne dedi o zaman?" Drusilla masanın karşısından sordu.

"Annesini öldüreceğini söyledi," diye yanıtladı Deene. "Evlat bağlılığının dokunaklı bir göstergesi, genel olarak aileye olan yüksek saygısıyla kesinlikle uyumlu. Ama bu talihsiz konu hakkında yeterince konuştuk. Kadeh kaldırmayı öneriyorum."

Jonathan masanın altında Amy'nin elini kendi elinin içinde tutarken, bir yandan da arkadaşlarının bakışları altında şarap kadehine uzandı.

"Aileye." Marki'nin bakışları masanın diğer ucunda oturan karısına kaydı. "Ve gerçek aşka."

Kadehler kaldırılmıştı ama Leydi'ninki ancak bir yudum alabilmişti. Drusilla ve Hecate, Deene ve Leydi Deene ile birlikte tatlı boyunca sohbeti sürdürürken Amy sadece Jonathan'ın yanında bulunmasının verdiği hazzı odaklanabiliyordu.

Adamlar neredeyse iki saat boyunca salonda kapalı kalmışlar, Amy ise hanımefendinin özel oturma odasındaki halıda bir delik açmamak için kendini zor tutmuştu. Sonra Nigel, Amy'den özür dileyerek, ama Amy'nin "anlayışla karşılayacağını" ummasına rağmen, onları nişanlı olarak kabul edemeyeceğini bildirerek ayrılmıştı.

Tam olarak anlamamıştı ama Jonathan'ın gerçekten de ejderhalarını öldürdüğünü kavramıştı.

Markiz büfedeki uşağa bir işaret verdi, sonra da kocasıyla bakıştı. "Deene bize

Bilardo salonuna çekilin hanımlar. Eminim bu durum beyefendilere limanlarını aceleye getirmeleri için ilham verecektir."

Bilardo mu? Kız kardeşleriyle mi? Amy ayağa kalktı, bu da Jonathan'ın sandalyesini tutmak için ayağa kalkmasını gerektirdi.

"Şirket beni bağışlarsa," dedi, "gün beni çok yordu. Bilardoya geçiyorum ve hem lord hazretlerine hem de hanımefendiye tüm nezaketleri için teşekkür ediyorum."

Yanında, Jonathan kolunu ona doğru uzatırken rahat bir nefes almış olabilirdi. "Seni odana kadar aydınlatacağım."

Onunla birlikte yemek salonundan çıktı, neredeyse kolunun desteğine ihtiyaç duyuyordu, o kadar bitkin hissediyordu ki.

"Jonathan, merdivenler bu tarafta."

"Yıldızlar, canım, bu tarafta."

Gün uzun ve gergin geçmişti, Amy'nin kız kardeşleri tam da Jonathan hanımını bulmaya ve biraz yalnız kalmaya çalışırken gelmişlerdi. Belki de söyleyecekleri sabaha kadar beklemeliydi, ama Amy'nin onu tutuş şeklinden, yalnız kalmak için en az onun kadar endişeli olduğu anlaşılıyordu.

Arka terasa çıktıkları anda Amy onun kucağına atladı. "Çok endişelendim."

"Özür dilerim. Sizi uyarmamanın en iyisi olduğunu düşündüm ve-"

Elini adamın ağzının üzerine koydu. "Şu an düşünmek için uygun bir zaman değil Bay Dolan."

Bir bayanla asla tartışma.

Yavaşça onun elini tuttu ve dudaklarını onunkilerin üzerine yerleştirdi.

"Seni özledim, aşkım."

"Mm."

Ağırlığının daha fazlasını almasına izin verdi ve Jonathan sonraki beş dakikayı Amy'nin sahip olduğu her güzel, sıcak, kıvrımlı nimetle yeniden tanışarak geçirdi.

"Tadın bile limon gibi," diye fısıldadı. "Tatlı olarak limonlu tart...oh, *Jonathan*."

Jonathan geri çekildi ve beyninin hâlâ çalışabilen kısmıyla Amy Ingraham'ın -sonradan Amy Dolan olacaktı- kulak memelerinin hassas olduğunu not etti.

"Benim en sevgili aşkım, eğer derhal vazgeçmezsek, yakında seni en yakın duvara dayayıp adımını aynı tonda tekrar tekrar söyleteceğim."

Tanrı onu korusun, baştan çıkmış gibi görünüyordu, ama sonra mürebbiye kendini gösterdi. "Sana bazı sorularım var Jonathan."

"Eminim biliyorsundur." Elini bırakması mümkün değildi, bu yüzden onu mis kokulu ay gölgelerinin arasından geçirerek güllerin arasındaki bir banka götürdü. "Bana her şeyi sorabilirsin."

Oturduktan sonra elini onun elinin etrafında kavuşturdu. "Nigel'la sözleşme maddesiyle yüzleşeceğin konusunda beni neden uyarmadın?"

"İki nedeni var. Öncelikle, beni stratejimden vazgeçirmeni istemedim. Seni onun bembeyaz ellerinden uzak tutmak için aklıma gelen tek yol paraydı ve bu da pek centilmence değildi."

Başını sallayarak onun sözünü kesti. "Harikaydın. Neredeyse onun için üzülecektim. Diğer sebep neydi?"

"Benimle işbirliği yapıyormuş gibi görünmeni istemedim. Nigel ilgimin kişisel olduğunu öğrenirse, benim çatım altında yaşadığın dönemde benimle olan davranışların hakkında dedikodu çıkarmakla tehdit edebilirdi ve bu da olmazdı."

Düşünceli bakışlarını ona çevirdi. "Tam olarak bunu yapmış olabilir. Çok kurnazsınız."

"Kuzeninin bunun için başka terimleri vardı." *Dolandırıcılık, sinsilik, el altından iş çevirme*. Deene, Jonathan'ın taktiklerini uğraştıkları tarafa uygun bulmuştu ve Nigel'ın küçümseyici tavrına da hak vermişti, sanki Jonathan... aileden biriymiş gibi. Bu ürkütücü olasılığı daha fazla düşünmek için bir kenara bıraktı.

"Jonathan, Nigel ile nasıl ayrıldınız?"

"Fark eder mi?"

"Evet. O hâlâ benim kuzenim ve Hekate'nin söylediği bazı şeylerden anladığım kadarıyla ona oldukça acıyor."

Jonathan kolunu Amy'nin omuzlarına doladı ama elini de Amy'nin omzunda tuttu. "Hecate onu yanına almaya istekli olabilir, bu da onu hem kayınbiraderin hem de ikinci kuzenin yapar, ama en büyük mirası alacak olan sensin canım."

Kıpırdanmaya çalıştı ama Jonathan buna izin vermedi. "Miras mı? Kimden?"

"Büyükbabanız. Ailenin avukatları tarafından yönetilen önemli bir meblağı sana emanet olarak bıraktı. Eğer yirmi sekiz yaşına geldiğinizde evlenmemiş olsaydınız, paranın tamamı uygun gördüğünüz şekilde kullanmanız için talimatlarla birlikte size verilecekti. Yirmi sekizinci yaş gününüzden önce evlenmiş olsaydınız, o zaman para eşinize ödenecek ve kız kardeşlerinizin henüz bekâr olmaları koşuluyla, gelirden yeterli miktarda pay almaları sağlanacaktı."

"Anlıyorum."

Jonathan onun bütün sonuçları görmediğinden oldukça emindi. Nigel onun kocası olsaydı, fonlar üzerinde mutlak kontrole sahip olacaktı ve kız kardeşleri sadece her birini açgözlü bir adama devretmek için gerekli olduğu kadarıyla çeyizlenecekti.

"Sana bir sorum var, Amy Ingraham."

Birleştirdikleri ellerini yukarı kaldırdı ve en çok yara izi olan sol elinin parmak eklemlerini öptü. "Sor."

Banktan kayarak bir dizinin üzerine çöktü ve kızın elini kendi elinin içinde tuttu. "Benimle evlenir misin?"

Tereddüt etmedi, anı uzatmadı ve daha önce ona aşık olmadıysa bile, net ve kendinden emin bir şekilde "Kesinlikle" dediğinde aşık oldu.

Elini öpmek için eğildi ve avucunun saçlarının üzerinde yumuşadığını hissetti. "Elbette, seninle evleneceğim Jonathan Dolan, ve en kısa zamanda ayarla."

Onu çimenlere sürüklemesin diye Jonathan yanındaki yerine geçti. "Bu konuda önümüzde bir meydan okuma var."

"Küçük bir düğün çok iyi olur Jonathan ve eminim ki bir tür düğün yolculuğu istiyorsan Markiz Georgina'ya göz kulak olacaktır."

"Yine komplolar kuruyorsun." Yine de onun böyle planlar yapıyor olması kalbini ısıtmıştı. "Siz ve markiz sabırlı olmak zorundasınız. Beau monde'un iyi beyefendileri Nigel'in sesli harflerini bana teslim ettiklerinde, değişik tokuşa şartlar koydular."

"Ne tür koşullar?"

"Nigel'in annesi halka açık bir törenle evlenecek. Hanover Meydanı'ndaki St. George's'da evleneceğiz. Leydi Eve'in babası sizi evlendirecek ve Nigel da kız kardeşlerinize eşlik edecek. Nigel'in annesi hariç tüm kibar sosyete davet edilecek. En iyi ailelerden birkaç nedimeniz olacak ve Deene ile hanımı da bizimle birlikte olacak. Düğün kahvaltısı skandal derecesinde gösterişli olacak ve eminim ki katılım da çok yüksek olacak."

"Leydi Eve'in babası..." Amy'nin boştaki eli Jonathan'ın çenesini kavradı. "O bir dükün kızı Jonathan. Bu Nigel'in annesiyle ilgili değil, tamamen değil."

"Tabii ki öyle."

"Hayır, değil, bu konuda bana güvenin. Bunun Deene'in bizi savunmasıyla ve senin kim olduğunla ilgisi var."

Kız ona öylesine yoğun bir şekilde bakıyordu ki Jonathan gözlerini kaçıramadı.

"Ben bir taş ustasının oğluyum, Amy. Senin deyiminle kurnaz ve sana umutsuzca aşık, ama bundan fazlası değil. Bana sahip olacağını..."

Sözcükler yetersiz kaldığı için sözünü kesti ama onu tekrar öpmek üzereyken kadın geri çekildi.

"Sizi ele geçirecekler. *Bizi alacaklar*. Bu düğüne katılma talebi, senin de onlardan biri olduğunu söylemenin bir yolu Jonathan, bir beyefendi, bir

Davası, Nigel'in unvanından ya da annesinin sonucundan daha fazla sadakati hak eden onurlu bir adam."

"Bir centilmen." Bu sadece bir kelimeymiş gibi davranmak istedi ama göğsüne yayılan sıcaklık bu düşünceyi yalanlıyordu. Marie'nin anısı için, Georgina için ama *en çok da Amy için* bir centilmen olmak istiyordu. "Siz öyle diyorsanız, belki de bir centilmenimdir."

"Ben öyle diyorum ve ben sizin leydinizim."

Hanımfendi ve beyefendi eve gizlice girdiklerinde çok ama çok sonraydı ama Jonathan haklıydı: düğünleri Mayfair'i süsleyen en iyi katılımlı törenlerden biri ve birliktelikleri de en mutlularından biri olarak tarihe geçti.

**Grace Burrowes'un YENİ Esir Kalpler Regency
romantizm üçlemesinin ilk kitabını kaçırmayın:**

Tutsak

Temmuz 2014'te Sourcebooks Casablanca'dan çıkacak

Ayrıca Grace Burrowes

Windham serisi

Varis Asker

Virtüöz

Leydi Sophie'nin Noel Dileği

Leydi Maggie'nin Gizli Skandalı

Leydi Louisa'nın Noel Şövalyesi

Leydi Eve'in Patavatsızlığı

Leydi Jenny'nin Noel Portresi Kur

Yapma (roman)

*Dük ve Düşesi (novella) Morgan ve Archer
(novella)*

MacGregor serisi Damat

Bir Zamanlar Ekose Giyerdi

MacGregor'un Hanımı

Mary Fran ve Matthew (roman)

Yalnız Lordlar

Darius

Nicholas

Ethan

Beckman

Gabriel

Gareth

Andrew

Douglas

David

Yazar Hakkında

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı Grace Burrowes'un çoksatan kitapları arasında *The Heir*, *The Soldier*, *Lady Maggie's Secret Scandal*, *Lady Sophie's Christmas Wish* ve *Lady Eve's Indiscretion* yer almaktadır. *The Heir* *Publishers Weekly* 2010'un En İyi Kitabı, *The Soldier* *Publishers Weekly* 2011'in En İyi İlkbahar Romanı, *Lady Sophie's Christmas Wish* 2011'de *RT Reviewers' Choice Awards*'tan Yılın En İyi Tarihi Romanı ödülünü kazandı ve İskoçya'da geçen Viktorya dönemi romanları üçlemesinin ilki olan *The Bridegroom Wore Plaid* *Publishers Weekly* 2012'nin En İyi Kitabı oldu. Regency romanları *Publishers Weekly* ve *Booklist*'ten yıldızlı eleştiriler de dahil olmak üzere büyük övgü aldı ve Grace yepyeni bir Regency üçlemesi üzerinde çalışıyor.

Grace aile hukuku avukatı olarak çalışmakta ve Maryland kırsalında yaşamaktadır. Okuyucularından haber almayı çok seviyor ve kendisine graceburrowes.com adresindeki web sitesi aracılığıyla ulaşılabilir.

Grace Burrowes'un romanları hakkında daha fazla bilgi için graceburrowes.com/newsletter.php adresinden bültenine kaydolun.

Aşk Hikayelerine Aşık Mısınız?

*İşte tam size göre bir çevrimiçi
romantizm okurları kulübü!*

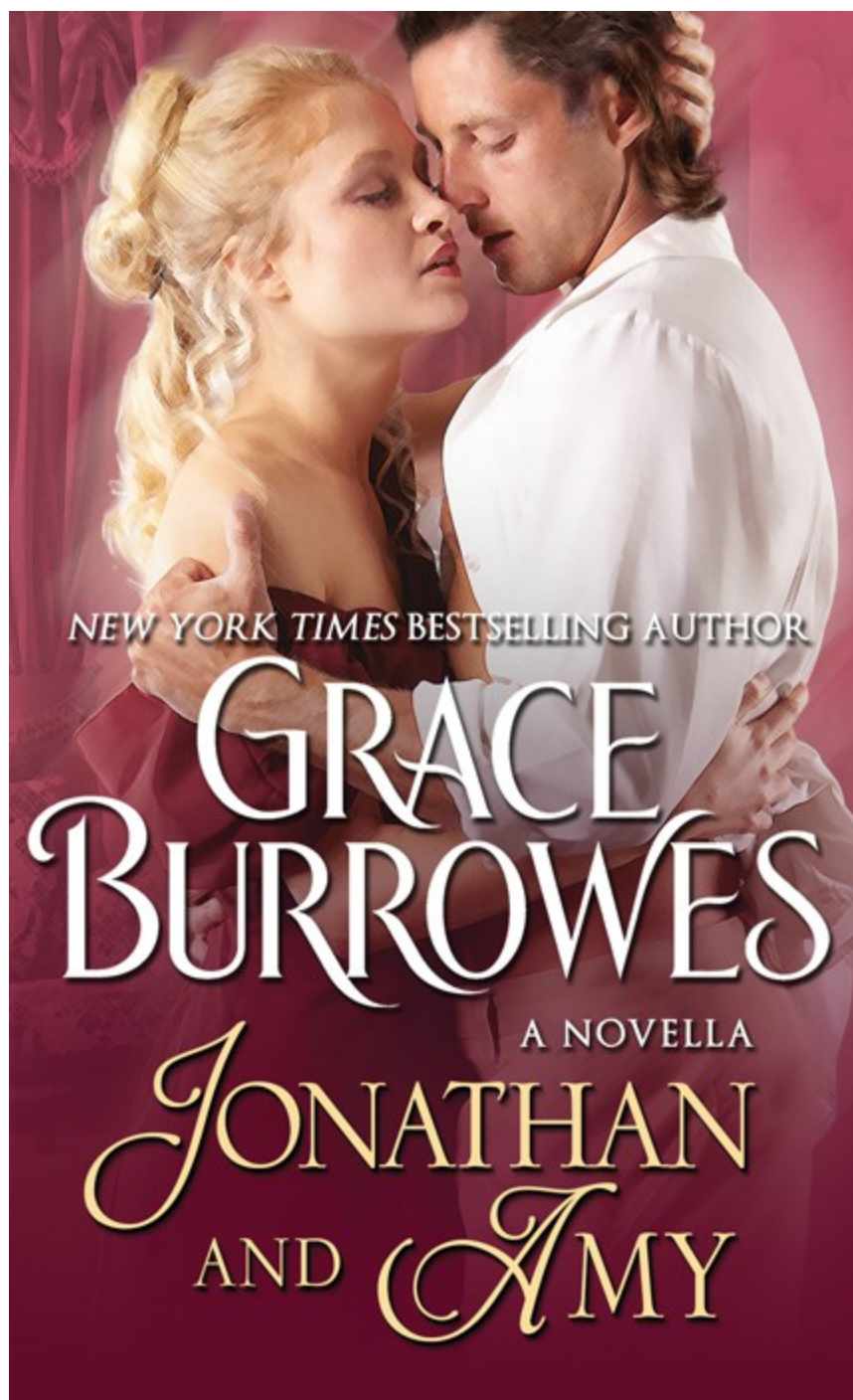
Nerede yapabilirsin:

- Harika yazarlarla **tanışın**
- Yeni arkadaşlarla **parti**
- Yeni kitapları herkesten önce **alın**
- Harika **yeni okumalar** keşfedin

Hepsi inanılmaz derecede BÜYÜK tasarruflarla!

**DiscoveraNewLove.com'd
a Partiye Katılın!**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.